နှင်းဆီဂေဟာကြီး

ထို့ထက်အရေးကြီးသောအချက်မှာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ထိုအကြိမ်များ၌သာ တရားသောဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့ကြခြင်းပင်တည်း။ အမြဲတမ်း မတော်မတရား လုယက်တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ မွန်မြတ်သော ဖြောင့်မှန်သော အလုပ်ဆို၍ သူတစ်သက်တွင် ထိုအလုပ်တစ်ခုကိုသာ လုပ်ခဲ့ဖူးကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့အနေဖြင့် ယင်းကိစ္စကို သိုင်းလောကတစ်ဝန်းလုံး ကြားသိစေချင်သည်။

ယခုကဲ့သို့ မိမိတို့နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သိကျွမ်းဖူးခြင်း မရှိသော လူတစ်ယောက်က မိမိတို့ ဂုဏ်အပယူဆုံးကိစ္စများကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်သည့်အခါ နှလုံးသည်းအိမ် ဆီးစိမ်လိုက်သည့်အလား ဒိတ်ဖြစ်သွားကြတော့၏။

တင်းကျန်းသည် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးနေရာမှ ....

"အို .... ဒီကိစ္စလေးများ ထည့်ပြောနေစရာ မလိုပါဘူးလေ၊

ဘယ်သူမဆို လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးပဲဥစ္စာ .... ဒါပေမယ့် နောင်ကြီး ကတော့ တကယ့်ကို သတင်းစုံသိတဲ့လူပေပဲ .... တော်ပါပေ့ဗျာ"

ဟု ပြောလေတော့၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"သိုင်းလောကမှာ နာမည်လိုချင်တဲ့လူတွေ သိပ်များတယ်၊ တကယ်သိုင်းပညာထက်မြက်ပြီး အများကောင်းကျိုး ဆောက်ရွက်နေ တဲ့ လူတွေကတော့ သူတို့လုပ်တာကို သူများတွေသိမှာ သိပ်ကြောက် ကြတယ် .... သိပ်နှိမ့်ချနေတာကိုး .... မပြည့်တဲ့အိုးတွေက ဘောင် ဘင်ခက်ပေမယ့် ပြည့်တဲ့အိုးတွေက ဘောင်ဘင်မခက်တဲ့ သဘောပေ့ ဗျာ .... အဲ့ဒီလို လူမျိုးမှ တကယ်ချီးကျူးလေးစားဖို့ကောင်းတာ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားနေရတာ ကြာပါပြီ .... ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာတာက ဆရာကြီးလေးယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီလို့ တွက်ထားပြီးသားပါ .... "

တင်းကျန်းနှင့် စီးလင့်တို့နှစ်ယောက်မှာ ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ အပြော ဆွဲ တိုက်ကွက်ကို မခံနိုင်တော့ချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချီးကျူးလိုက်၊ သူတို့ဆရာကြီးလေး ယောက်ကို ချီးကျူးလိုက် လုပ်နေသည်ကို အလွန်နားဝင်ချိုချက် နေကြသည်။ အရုပ်အဆိုးဆုံး ခေါင်းတုံးအဘိုးကြီးပင် ခင်မင်စဖွယ် ကောင်းသောလူကြီးဟု စိတ်တွင်းမှ မှတ်ထင်လာကြတော့၏။

စီးလင့်က သည်လူအား သူ့ဆရာကြီးလေးယောက်နှင့် တွေ့ရန်

အကြောင်းကြားသင့်သည်ဟု ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ သူက လင့်ဟူချုံးဘက်သို့ လှည့်၍ ....

"ဒီကနောင်ကြီးက ဝါဆန်းဂိုဏ်းကလား .... "

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ဟုတ်ပါတယ် .... သူက ဝါဆန်းဂိုဏ်းချုပ် ရက်ပုချွန်ရဲ့ ဂိုဏ်း တူဦးလေးပါပဲ .... "

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း မဟုတ်တရုတ်များ လျှောက်ပြောမည်ကို မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ် ၏။

သို့သော် မိမိဆရာ၏ ဂိုဏ်းတူဦးလေးဟူ၍တော့ ပြောမည် ထင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုန်လှုပ်သွားမိတော့၏။

တင်းကျန်းနှင့် စီးလင့်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ....

"ဒီလူကြည့်ရတာ အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေးပါဘူး .... ဘယ့်နှယ် ရက်ပုချွန်ရဲ့ ဂိုဏ်းတူညီလေးတောင် ဖြစ်နေရတာလဲ"

ဟု တွေးတောနေကြသည်။

ဟိုနှစ်ယောက် ဘာကိုတွေးနေသည်ကို ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရိပ်မိ သည်။ ထို့ကြောင့် ....

"ဒီလိုပါ .... သူက ရက်ပုချွန်ထက် အသက်လေးငါးနှစ်လောက် ငယ်ပါတယ် .... ဒါပေမယ့် သူက ဝါဆန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဝါအကြီးဆုံး ဆရာကြီး

ဖုန်းချင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တပည့်ပဲ .... ဒါကြောင့် ရက်ပုချွန်ထက် ဝါပိုကြီးသွားတာပါ" ဟု ဆက်လက်ရှင်းပြလိုက်သည်။

တင်းကျန်းမှာ ချက်ချင်းပင် 'ဟာ'ခနဲ ဖြစ်သွားတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက စားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ လင့်ဟူချုံးသည် ဝါဆန်းဂိုဏ်းမှ ဆရာကြီးဖုန်းချင်း၏ တပည့်မှန်း သိလိုက်ရသောအခါ စားသိုင်းပညာ၌ အလွန်ထက်မြက်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ သူ့လက်ဖဝါးများလည်း ယားကျိကျိဖြစ်လာတော့၏။

သို့သော် လင့်ဟူချုံးကို ကြည့်ရသည်မှာ ရောဂါသည်နှင့် တူနေသဖြင့် သူနှင့် ယှဉ်လျှင် သူပင် နိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်နေမိ၏။ သူက စီးလင့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စီးလင့်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ တင်းကျန်းက ....

"နောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေကို မသိရဘူးလား"

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ဟာ .... သိရပါတယ် .... သိရပါတယ် .... ကျုပ်နာမည်ကတော့ 'ထင်းဝန့်'ပါ .... သူက 'ဖုန်းချုံး'တဲ့ .... "

ဤသို့နာမည်များ မေးမြန်းပြီးသည့်အခါကျမှ တင်းကျန်းတို့နှစ်ယောက်က ခါးကိုင်း၍ အရိုအသေပေးလိုက်ကြသည်။ တင်းကျန်းက ရှန့်ဝန့်ထင်းတို့အား ပြောလိုက်သည်။

"နောင်ကြီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီနားမှာ ခဏထိုင်ပြီး လက်

က်ရည်ကြမ်း သောက်ကြပါ .... ကျုပ် အထဲဝင်ပြီး သတင်းပေးလိုက်ဦးမယ် .... ဆရာကြီးတို့က ခင်ဗျားတို့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံမယ် မတွေ့ဆုံဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်လည်း အာမ,မခံနိုင်ဘူး .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရယ်၍ ....

"ဆရာကြီးလေးယောက်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သခင်ကြီးတွေဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ညီရင်းအစ်ကိုလို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကြားပြီးသားပါ .... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ခင်ဗျားတို့မျက်နှာကိုတော့ ထောက်မှာပဲလို့ ကျုပ်တို့ ယုံပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

တင်းကျန်းမှာ အလွန်သဘောကျသွားတော့၏။ လင့်ဟူချုံးနှင့် ရှန့်ဝန့်ထင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်တွင်းသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရန်နေရာများ ချထားပေး၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးနှင့် ပန်းကန်များလည်း ချပေးသည်။ ပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ သတင်းပေးရန် ဝင်သွားတော့၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် အခန်းထဲတွင် အတန်ကြာ ထိုင်နေရာမှ လင့်ဟူချုံးအား ရုတ်တရက် လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ညီလေး .... ဟိုပန်းချီကားကို ကြည့်စမ်း .... လက်ရာဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ .... "

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ အခန်းနံရံကြီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်နေတော့၏။ လင့်ဟူချုံးသည် ယခု ရက်များအတွင်း ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့် စားအတူ သွားအတူ နေထိုင်ခဲ့

ရာ ရှန့်ဝန့်ထင်း အလွန်လိမ္မာပါးနပ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့၏။ သို့သော် ပန်းချီပညာနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝထက်မြက်ခြင်း မရှိကြောင်းကိုလည်း သိထားခဲ့သည်။

ယခု ရုတ်တရက် ထ,ပြီး ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ချီးကျူးလိုက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိပေလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ထ,သွားပြီး ပန်းချီကားကြီးကို အလွန်စိတ်ပါဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

ပန်ချီကားမှာ တောတောင်ရေမြေများကို ရေးဆွဲထားခြင်းသာဖြစ်၏။ ထိုပန်းချီကားအောက်တွင် ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ရေးသားထားသည်။ ထိုကဗျာစာလုံးများ ရေးသားထားဟန်ကမူ အလွန်ပင် အားမာန်ပါလှကြောင်း တွေ့ရ၏။ အပင့်၊ အတက်၊ အဆွဲ၊ အချများတွင် အလွန်အားမာန်ပါနေခြင်းဖြစ်၏။ တကယ့်ဓားချက်များအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပန်းချီရုပ်ပုံထက် ကဗျာရေးသားထားပုံက ပို၍ အသက်ပါနေသည်။

လင့်ဟူချုံးက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ....

“အစ်ကိုကြီး .... ဒီကဗျာ ရေးထားတဲ့ စာလုံးတွေကို ကြည့်စမ်း၊ ဓားသိုင်းကွက်တွေနဲ့ မတူဘူးလား .... ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဟောဒီ စာလုံးတွေထဲမှာ ဓားသိုင်းကွက်တွေ ပါနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ .... ”

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် အသေအချာသိ၍ ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်သေး။ စာလုံးများ အားမာန်ပါသည်ကိုတော့ ကောင်းစွာသိသည်။ သို့သော် တကယ့်ဓားကွက် ပါမပါကိုမူ အတိအကျမသိ။ ဝါဆန်းတောင်ကျောက်ဂူနံရံပေါ်၌ သတိရမိလိုက်သဖြင့် ရမ်းသမ်းပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

လင့်ဟူချုံး၏ စကားကို ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြန်လည်မဖြေရသေးမီမှာပင် စီးလင့်က သူတို့၏ နောက်ဘက်မှ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးဖုန်းချုံးက တကယ့်ဓားသိုင်းပညာရှင်ပဲ .... ကျုပ်တို့သခင် ‘ဟန်းချန်း’က ပြောဖူးတယ် .... ဒီပန်းချီကားကို ဆွဲပြီးတာနဲ့ အရက်သိပ်မူးသွားသတဲ့ .... အရက်မူးမူးနဲ့ ဒီကဗျာကို ရေးလိုက်တုန်းမှာ ဓားသိုင်းကွက်တွေ ပါသွားသတဲ့ .... အခု နောင်ကြီးဖုန်းချုံး ဒီကဗျာထဲက ဓားကွက်တွေကို မြင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်သခင် ‘တန်းချန်း’က နောင်ကြီးကို မိတ်ဆွေရင်းချာလို သဘောထားတော့မှာပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောပြလိုက်မယ် .... ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။ ရှန့်ဝန့်ထင်း၏မျက်နှာ၌ တစ်ချက်ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။ လင့်ဟူချုံးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ စကားပြောလိုက်၏။

“ညီလေး .... မင်းကလည်း ပန်းချီပညာကို နားလည်တာကိုး”

လင့်ဟူချုံးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ....

“အစ်ကိုကြီး .... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး .... ဒီစကားက ကြုံကြိုက်သွားတာ .... ကံကောင်းချင်လို့ပဲ .... ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခိုက် သူတို့၏နောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်၏ ကျယ်လောင်သောအသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

"သူက ငါ့ရဲ့ကဗျာရေးဟန်ထဲက ဓားသိုင်းကွက်တွေကို တွေ့တယ် ဟုတ်လား .... ဘယ်မှာလဲ အဲဒီလူ .... အဲဒီလူ 'မျက်စိအမြင်' အတော်သန်တယ် .... မဆိုးဘူး .... "

အော်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် အရက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်ထားလျက်ရှိနေသည်။ မျက်နှာကလည်း သောက်ထားသည့် အရက်ရှိန်ကြောင့် နီမြန်းနေသည်။

စီးလင့်က ထိုသူ၏နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်လာရင်း ....

"ဟောဒီက နောင်ကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ကောင်းဆန်းဂိုဏ်းနဲ့ ဝါဆန်းဂိုဏ်းက ဆရာကြီးတွေပါပဲ .... နောင်ကြီးထင်းဝန့်နဲ့ ဖုန်းချူး၊ ဟောဒါကတော့ ကျုပ်တို့ နှင်းဆီဂေဟာကြီးရဲ့ နံပါတ်လေးသခင်ကြီး 'တန်းချန်း'ပါပဲ .... သခင်ကြီး .... ဟောဒီနောင်ကြီးဖုန်းချူးကတော့ သခင်ကြီးရဲ့ ကဗျာရေးဟန်ထဲက ဓားသိုင်းကွက်ကို မြင်တဲ့သူပါပဲ"

ဟု မိတ်ဆက်ရင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

ထိုနံပါတ်လေးသခင်ကြီး တန်းချန်းက ယစ်ထုပ်မျက်စိဖြင့် လင့်ဟူချူးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လင့်ဟူချူးကလည်း တန်းချန်းအား ပြန်လည်အကဲခတ်နေသူဖြစ်ရာ တန်းချန်း၏ လက်ထဲတွင် ကျောက်စိမ်းအရက်ခွက်ကို ကိုင်

ထားပြီး ခွက်ထဲတွင် စပျစ်အရက် ထည့်ထားကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုအခါ လေ့ပေါ်တွင် ကျူချန်းပြောခဲ့သည့် မည်သည့်အရက်ခွက်မျိုးတွင် မည်သည့်အရက်မျိုးထည့်သောက်သင့်သည်ဟူသည့် အရက်ဋီကာကို ချက်ချင်းသတိရလိုက်မိ၏။ ထိုအချက်ကို အသုံးချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချူးက ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်ပြီး ....

"ဆရာကြီးက တကယ်အရက်ကောင်းသောက်တတ်တဲ့ လူပဲ၊ ကျောက်စိမ်းအရက်ခွက်နဲ့ စပျစ်သီးအရက်ဟာ အသင့်လျော်ဆုံးပါပဲ၊ ဒီခွက်နဲ့ ဒီအရက် တွဲသောက်တတ်တဲ့ လူမှ တကယ့်အရက်ကောင်းသောက်တတ်တဲ့လူလို့ ခေါ်တာ" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ နံပါတ်လေးသခင်ကြီး တန်းချန်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး လင့်ဟူချူး၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းကာ အော်ဟစ်နေတော့သည်။

"ဟား .... ဟား .... ဟား .... ဒါမှ ငါ့မိတ်ဆွေကွ .... လာကြလာကြ .... ငါတို့ အရက်သွားသောက်ကြရအောင် .... ညီလေး ငါက ဝန်းချီကားလည်းကြိုက်တယ် .... ဓားလည်းကြိုက်တယ် .... ဒါပေမယ့် အရက်ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ .... ငါမသောက်ဖူးတဲ့အရက်က ခပ်ရှားရှားပဲ .... "

လင့်ဟူချူးတစ်ယောက် အလွန်ဝမ်းသာသွားတော့၏။

'မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲ'ဆိုသည့် စကားသည် သူ့အတွက်ပင် ဖြစ်နေ

တော့၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ပန်းချီကား ငွါဆွဲနိုင်းရင်လည်း ငါဆွဲတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး .... သူနဲ့ စားချင်းယှဉ်ရင်လည်း သိမနိုင်ဘူး .... အခုလို အရက်သောက်နိုင်းတာကတော့ ငွါအဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ .... ငါကလည်း အရက်ကြိုက်ကြိုက်ဆိုတော့ ဟန်ကျပြီ .... "

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး 'တန်းချန်း'၏ အရက်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့၏။ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အရက်မျိုးစုံ၏ ရနံ့များကို ရှူရှိုက်မိလိုက်သည်။

လင့်ဟူချုံးက အရက်နံ့များကို ရှူရှိုက်ရင်း အရက်အမျိုးအမည် တစ်ခုချင်း ခွဲခြားပြောပြလိုက်သည်။ ထန်းချန်းက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး၊ တဟားဟား ရယ်နေတော့သည်။ အလွန်ဝမ်းသာ အားရဟန်ဖြင့် ....

"ကြိုက်ပြီ .... ကြိုက်ပြီ .... ငါ့ညီလေးဟာ တကယ့်ကို အရက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားလည်တာကိုး .... "

သို့နှင့် သူတို့သည် အရက်မျိုးစုံကို စတင်သောက်ကြလေတော့၏။

✳✦✳

သွေးအန်ကျားကွက်

သို့နှင့် သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် အရက်သောက်ကြပြီး ခဏအကြာ တန်းချန်းက အရက်သောက်ကြပြီး တစ်ခုခုလိုပြီး အရသာမတွေ့သည့်အလား အရက်ခွက်ကိုမော့ရင်း မျက်နှာရှုံ့လိုက်သည်။

ထိုအပြုအမူကို ရှန့်ဝန့်ထင်းက တွေ့မြင်သွားသဖြင့် တန်းချန်းအား —

"ဘာများအလိုရှိနေလို့လဲ ညီလေးရ .... "

ဟု မေးလိုက်၏။

တန်းချန်းက ....

"အရက်သောက်ရင်း အစ်ကိုလေးဟေးပေကျိရဲ့ အကူအညီကို လိုချင်လို့ပါ .... "

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟေးပေကျိက ....

"ဘာများအကူအညီလိုနေပြန်ပြီလဲ ညီလေးရဲ့" ဟု တန်းချန်းအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

တန်းချန်းက ....

"အစ်ကိုလေးရဲ့ ရေခဲတဲ့ပညာကို ပြစမ်းပါ အစ်ကိုလေးရာ .... ဒီက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကြည့်ချင်လို့တဲ့ .... "

ပေါ်ပေကျိုက မထုံတတ်ထေးဖြင့် ....

"ဒီမဖြစ်စလောက် ပညာလေးကို ထုတ်ပြလို့ သူများက ရယ်မှာပေါ့ ညီလေးရဲ့ .... အစ်ကိုလေးရဲ့ အရှက်ကို မခွဲချင်စမ်းပါနဲ့' ဟု ပြန်ပြောနေသည်။

"အစ်ကိုလေး .... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ အရက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုလေးကို ရေခဲလုပ်ခိုင်းရတာပါ .... ဒီလို အစ်ကိုလေးရဲ့ ဒီကမိတ်ဆွေ ဖုန်းချူးက ပြောတယ် .... ဒီလို အရက်မျိုးသောက်ရင် ရေခဲထည့်သောက်မှ ပိုပြီးသောက်လို့ ကောင်းတယ်တဲ့ .... အခု နွေရာသီဆိုတော့ ဘယ်မှာ ရေခဲရနိုင်မှာလဲ .... "

"ဒီအရက်က ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဥစ္စာ .... ရေခဲထည့်သောက်ဖို့ လိုသေးသလား ညီလေးရာ .... "

ထိုအခိုက် လင့်ဟူချူးက ....

"ဟုတ်ပါတယ် .... ဒီအရက်က သူ့အတိုင်းကို အတော်ကောင်းနေပါတယ် .... ဒါပေမယ့် ဒီအရက်ကို အပူပိုင်းက ချက်တာဆိုတော့ ဒီအရက်ထဲမှာ အပူဓာတ်ငွေ့ အငွေ့အသက်တွေ ရှိနေပါတယ် .... ဒီအငွေ့အသက်တွေ လျော့ပါးသွားအောင် ရေခဲထည့်ရတာပါ .... ရေခဲ

ကြည့်လိုက်ရင် အပူ'အငွေ့အသက်'တွေကို သတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး အအေးဓာတ်နဲ့ သမသွားပါတယ် .... သောက်တဲ့အခါ အရသာလည်း ပိုကောင်းသွားပါတယ် .... "

ထိုအခါ စကားဝိုင်းအတွင်းသို့ ရှန့်ဝန့်ထင်းလည်း ဝင်လာတော့သည်။

"ဟုတ်တယ် .... ဒါက ကျားထိုးသလိုပဲ .... ကျားပညာညံ့တဲ့လူတွေကတော့ ဂမူးရှူးထိုးနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကွဲအပြဲအပြုတ်အသတ်နိုင်အောင် အရမ်းထိုးကြတာပဲ .... တကယ်ကျားပညာအဆင့်မြင့်တဲ့လူကတော့ သမာဓိရှိတဲ့ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းတွေလို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုးကြတယ် .... "

ပေါ်ပေကျိုမှာ စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်တော့ဘဲ ရှန့်ဝန့်ထင်းဘက်သို့လှည့်၍ ပခုံးကိုဆွဲကာ ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားလည်း ကျားထိုးတတ်သလား .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်တစ်သက်မှာ ကျုပ်ဝါသနာအပါဆုံးက ကျားကစားတာပဲ — ဒါကြောင့် ကျုပ်က အနယ်နယ်အရပ်ရပ်လှည့်ပြီး နာမည်ကြီးကျားဆရာတွေရဲ့ အကောင်းဆုံး ထိုးခဲ့တဲ့ ကျားကွက်တွေကို ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ပါတယ် .... စုဆောင်းတယ်ဆိုတာ အပရိက,ကလေး စုဆောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး .... အခုခေတ် ကျားဆရာတွေရဲ့ ကစားကွက်ရော၊ ဟိုရှေးဟောင်းကျားဆရာတွေရဲ့ ကစားကွက်တွေရော အားလုံးလိုလို စုဆောင်းခဲ့တာ .... ဝါသနာဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ

အပင်ပန်းခံရတာပေါ့လေ .... နောက်ပြီး .... ”

“နာမည်ကြီးရှေးဟောင်းကျားဆရာကြီး ‘ဝမ်ကျက်’နဲ့ ရသေ့ကြီး ‘ဟိုဆန်း’ထိုးခဲ့တဲ့ အကွက်တွေ ‘လျှို့ချုံး’နဲ့ လူဆန်းတောင်က ဆရာကြီး ‘ရီရှမ်း’ထိုးခဲ့တဲ့ အကွက်တွေ .... ”

“ဒါတွေအားလုံး ဒဏ္ဍာရီစကားတွေပါ .... ဒီလိုကျားကွက်မျိုး ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ .... ဘယ်သူကော သိခဲ့ကြလို့လဲ .... တကယ်ပဲ ဒီလိုကျားကွက်မျိုး ရှိခဲ့လို့လား .... ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

“ကျုပ်ကလည်း အစတုန်းက ပုံပြင်စကား၊ ဒဏ္ဍာရီစကားလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ .... ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို လှည့်လည်ပြီး ရှာဖွေစုဆောင်းတော့မှ ဒီကျားကွက်တွေ တကယ်ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတော့တာကလား .... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က ဒီလောက် အသေအချာ ပြောနေတယ်ဆိုတာကိုရော သိရဲ့လား .... ဒီကျားကွက်တွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စုဆောင်းနိုင်ခဲ့လို့ အခုလို အသေအချာ ပြောနိုင်တာပေါ့ .... ဒီကျားကွက်တွေရဲ့ ပညာကတော့ တကယ့်ကို အံ့မခန်းနက်နဲတာပဲ .... သာမန်လူတွေ လုံးဝဉာဏ်မမီနိုင်ပါဘူး .... ဒီအကွက်တွေဟာ အင်မတန် ထူးခြားနက်နဲတယ်ဆိုတာကို လူပြိန်းတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါဘူး .... ”

ထိုအခါ ဟေးပေကျို စိတ်လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

“နာမည်ကြီးကျားဆရာကြီး ဝမ်ကျက်နဲ့ ရသေ့ကြီးဟိုဆန်းတို့ ထိုးကြတဲ့ပွဲမှာ ကျားဆရာကြီး ဝမ်ကျက်က နောက်ဆုံး သွေးအန်ပြီး

[illegible]သွားရတယ်လို့ ကြားဖူးတယ် .... ဒါကြောင့် ဝမ်ကျက်ရှုံးခဲ့တဲ့ အကွက်ကို ‘သွေးအန်ကျားကွက်’လို့ ခေါ်ခဲ့သတဲ့၊ တကယ်ပဲ ဒီကျားကွက်မျိုးရှိသလား .... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ရှိပါတယ် .... ရှိလို့လည်း ဒီသတင်းကြားပြောကြရတာပေါ့ .... ဒီကျားကွက်တွေကို ‘သွေးအန်ကျားကွက်’လို့ ခေါ်တာလည်း သိပ်မမှားပါဘူးလေ .... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့”

“တကယ် သွေးအန်နိုင်လို့လား .... ”

“ဟာ .... ဘာပြောကောင်းမလဲ .... တကယ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုရကောင်းတဲ့ အကွက်တွေပဲ .... ကျုပ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ကြည့်ခဲ့ရတာဖြစ်ပေမယ့် ခုထက်ထိ မမေ့နိုင်သေးပါဘူး .... အသက်လုံးလည်း မေ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး .... အကွက်အားလုံးပေါင်း တစ်ရာနဲ့ ဆယ့်တစ်ကွက်ရှိတယ် .... ”

ဟေးပေကျိုက ရုတ်တရက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲဗျာ .... လာပါ .... ကျုပ်ရဲ့ ကျားထိုးတဲ့ အခန်းထဲကို သွားကြရအောင် .... ကျုပ်ကို အဲ့ဒီအကွက်တွေ ပြန်စီပြစမ်းပါ .... ”

ထိုစဉ် တန်းချန်က ကမန်းကတန်း တားဆီးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး .... ကျွန်တော့်အတွက် ရေခဲလုပ်ပေးခဲ့ပါဦး”

ဟေးပေကျိုက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ညီလေးက သိပ်ရှုပ်တာပဲကွာ .... ကဲ .... အထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲဟေ့ .... ရေခဲတစ်တုံး မြန်မြန်ယူခဲ့စမ်း .... ”

“ဖြောင်း .... ဖြောင်း .... ဖြောင်း .... ဖြောင်း .... ”

ဝန့်ထင်းနှင့် လင့်ဟူချုံးတို့၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ တစ်ခန်း လုံး ဆူညံသွားသည်။ အကြောင်းကား ယင်းဒေသသည် အလွန်ရေခဲ ရှားပါးသောနေရာဒေသဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး လက် ခုပ်ဩဘာတီးခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ တန်းချန်းက ရေခဲကို ထုခွဲလိုက်ကာ ရေခဲတစ်တုံးကို အရက်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ခွက်ကို အနည်းငယ်လှုပ် ယမ်းလိုက်ပြီး မော့သောက်လိုက်တော့သည်။ တကယ်ပင် အရသာ တစ်မျိုး ထူးကဲသွားသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

"အား .... တကယ့်ကို ကောင်းသွားတာပဲ .... ငါ့ညီလေး ဖုန်းချုံးကတော့ အရက်သောက်တတ်ပါ့ကွာ .... "

တန်းချန်းသည် နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့်သပ်ရင်း လင့်ဟူချုံးကို အား ရပါးရ ချီးကျူးလိုက်တော့၏။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ ....

"ကဲ .... လာ .... သူတို့ကိစ္စပြီးသွားပြီ .... ကျုပ်တို့ရဲ့ 'သွေး အနီကျားကွက်'ကို သွားကြည့်ကြရအောင် .... "

ဟု ခေါ်လေတော့၏။

ရှန့်ဝန့်ထမ်းကလည်း လင့်ဟူချုံးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် လင့် ဟူချုံးကလည်း ....

"ကောင်းတယ် .... ကျုပ်ကို့အားလုံး အရက်ကို စိမ်ခံသောက် ရင်းနဲ့ နာမည်ကြီး ကျားကွက်ကို ကြည့်ကြရတာပေါ့ .... "

ဟု တန်းချန်းအား ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူတို့လေးယောက်စလုံး ဟေးပေကျို၏ ကျားကစား သော အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ရှန့်ဝန့်ထင်းက ကျားခုံ သို့ ထိုင်လိုက်ပြီး ကျားကွက်ပေါ်၌ ကျားကောင်များကို ဘစ်ကောင် ပြီးတစ်ကောင် စီနေတော့၏။

ပွဲစသည်နှင့်ပင် ကျားကွက်များ၏ အခြေအနေမှာ အလွန်တရာ ပြင်းထန်နေပေပြီ။ ဟေးပေကျိုမှာ ရှန့်ဝန့်ထင်း ရွှေ့နေသည့် ကျားကွက် များကိုကြည့်ရင်း နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျလာတော့၏။

ဤကား ဟေးပေကျို၏ ကျားကစားခြင်းအပေါ် မည်မျှအလေး အနက်ထားရှိသည်ဆိုသည့် အချက်ကို ပြခြင်းပေတည်း။

သူ့အနေဖြင့် ကျားကွက်များအပေါ် အလွန်စိတ်ဝင်စားနေ သည်။ သည်ကျားကွက်များကလည်း မည်မျှသည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ ကောင်းနေသည်ကို ဟေးပေကျို၏ နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ က သက်သေပြလျက်ရှိနေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် ဤနှင်းဆီဂေဟာကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှန့်ဝန့် ထင်း၏ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ရိုးတိုးရိတ်တိတ် သဘောပေါက်လာ သည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ဟေးပေကျို၏ ပျော့ကွက်ကို ကောင်းစွာ သိထားဟန်တူ၏။

ထိုစဉ် ရှန့်ဝန့်ထင်းက ကျားကောင်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက် သည်။ သို့သော် ဆက်တော့ မရွှေ့ပေ။ ဟေးပေကျိုက အလောတကြီး ထိုက်တွန်း လှုံ့ဆော်တော့သည်။

"နောက် .... နောက် .... ဘယ်အကွက်ကို တက်မှာလဲ"

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

"နောက်တစ်ကွက်ကို တက်ပြလိုက်ရင် လွယ်လွယ်ကလေး တက်ပြလို့ရတယ် .... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တက်တာကို ကြည့်ရုံကြည့်နေတာထက် ဘယ်အကွက်တွေကို တက်ရင်ကောင်းမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရင် ပိုပြီး ဉာဏ်ရည်မသွက်လာပေဘူးလား .... အခုတက်ရမယ့် .... အကွက်က သိပ်ကောင်းတယ် .... ဆရာကြီးအနေနဲ့ ဘယ်အကွက်ကို ရွှေ့ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်သလဲ .... "

ဟေးပေကျိုက ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ စကားကို လက်ခံဟန်ဖြင့် သေချာစွာ စဉ်းစားနေသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် စဉ်းစားတွေးတောနေသော်လည်း မည်သည့်ကျားကွက်ကို ရွှေ့ရမည်ကို လုံးဝမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တန်းချန်းက သူ၏အစ်ကိုလေး ဟေးပေကျို၏ မျက်နှာ၌ စိမ်းပြာပြာအရောင်များ ယှက်သမ်းလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ....

"နောင်ကြီး ဝန့်ထင်း .... ဒီကျားကွက်ရဲ့ နာမည်ကလည်း 'သွေးအန်ကျားကွက်'တဲ့ .... ခင်ဗျားက နာမည်နဲ့ လိုက်သွားအောင် ကျုပ်ရဲ့ အစ်ကိုလေးကို တကယ်ပဲ သွေးအန်အောင် လုပ်တော့မလို့လား .... နောက်တစ်ကွက်ကို မြန်မြန်ရွှေ့ပါတော့ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ....

"ကောင်းပြီ .... ကျုပ် ရွှေ့ပြမယ် .... ဒီနံပါတ်၊ ဒြာက်ဆယ်ခုနစ်ကွက်က ဟောဒီလိုရွှေ့ရတယ် .... "

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရွှေ့ပြလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ဟေးပေကျိုမှာ သူ၏ပေါင်ကို 'ဖြန်း'ခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး ဆော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ဟာ .... သိပ်ကောင်းတဲ့ အကွက်ပါပဲ .... ဒီအကွက်ကို ရွှေ့တာ သိပ်ကောင်းတာပဲ .... ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အကွက်ကို ရွှေ့လိုက်တာပဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ဝမ်ကျက်ရဲ့ ဒီတစ်ကွက်က ကောင်းတာကတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရသေ့ကြီးဟိုဆန်းရဲ့ နောက်တစ်ကွက်က ပိုတောင် ကောင်းနေသေးတယ် .... ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .... "

ဟေးပေကျိုမှာ မိမိဉာဏ်ရည် မမီမှန်း သိသဖြင့် ခေါင်းကိုခါပြခဲ့ ....

"ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူး .... ခင်ဗျားပဲ ရွှေ့ပြပါတော့"

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသည်။ ကျားကွက်ကို ရွှေ့ပြရန်ပြောနှင့် ကျားကောင်ကိုပင် လက်ဖြင့်မကိုင်သေးချေ။ ဟေးပေကျိုသည် ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားတော့၏။ ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ဤအကွက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ရွှေပြောင်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။ တစ်ခုခု တောင်းဆိုတော့မည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

"နောင်ကြီး ဝန့်ထင်း .... ခင်ဗျားကသာ ဒီကျားကွက်ကို အစအဆုံး ကစားပြရင် ကျုပ်ကလည်း တန်ရာတန်ဖိုး ပြန်ပေးမှာပါ ....

အလကား မကစားပြခိုင်းပါဘူး .... ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံး၏ စိတ်ထဲတွင် ....

“လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုကြီးကဒီနည်းနဲ့ ငါ့ရောဂါကို ကုခိုင်းတော့မှာကိုး .... ”

ဟု တွေးလိုက်မိတော့၏။

သို့သော် ရှန့်ဝန့်ထင်းက တဟားဟားရယ်ရင်း ....

“ကျုပ်နဲ့ ဖုန်းချုံးက ခင်ဗျားတို့ဆီက ဘာမှ မသောင်းဆိုပါဘူး .... အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျုပ်တို့ လာကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဲဒီစကားပြောတာကတော့ ကျုပ်တို့ကို အထင်သေးရာကျပါတယ် .... ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဟေးပေကျိုက မတ်တတ်ရပ်၍ ....

“ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ” ဟု တောင်းပန်သည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ ဆရာကြီးလေးယောက်နဲ့ လောင်းတမ်း စားတမ်း တစ်ခုလုပ်မလို့ လာခဲ့ကြတာပါ .... ”

ဟေးပေကျိုနှင့် တန်းချန်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အာမေဋိတ်သံများဖြင့် မေးမြန်းမိကြတော့သည်။

“ဗျာ .... လောင်းမယ် .... ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

“ဟုတ်ပါတယ် .... လောင်းမလို့ပါ .... ခင်ဗျားတို့ နှင်းဆီဂေဟာထဲက ဘယ်သူကမှ ဟောဒီက ကျွန်တော့် ညီလေးဖုန်းချုံးကို ညာ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး .... ဒါကို လောင်းတမ်းစားတမ်း လုပ်ချင်တာပါ .... ”

ဟေးပေကျိုနှင့် တန်းချင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးက လင့်ဟူချုံးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိကြတော့၏။ ဟေးပေကျိုကတော့ မည်သို့မျှ မထူးခြား၊ သူ၏ အံ့အားသင့်မှုကို ပြန်လည်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လိုက်သည်။ တန်းချန်းကတော့ တဟားဟား ရယ်နေတော့၏။ အားရပါးရ ရယ်ပြီး ပြော —

“ဘာကြေးလောင်းမှာလဲ .... ကဲ .... ပြော .... ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

“လောင်းကြေးလား .... လောင်းကြေးက တန်ဖိုးတော့ နည်းဘူးဗျို့ .... ကျုပ်တို့ဘက်က ရှုံးသွားရင် ဟောဒီပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ အပ်ခဲ့မယ် .... ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏အိတ်ထဲမှ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ရှန့်ဝန့်ထင်း ထုတ်နေသည်မှာ အလွန်တရာ တန်ဖိုးကြီးလှသော ပစ္စည်းတစ်ခု တယုတယ ထုတ်နေပုံနှင့် အလွန်တူသည်။

တန်းချန်းသည် ထိုပန်းချီကားချပ်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး အော်ဟစ်တော့သည်။

“ဟာ .... ဒါ .... ဒါ .... ပန်းချီဆရာကြီး ‘ပေဆို့’ရဲ့ လက်ရာ

အစစ်ပဲ .... ခင်ဗျား ဘယ်ကရလာတာလဲ .... ဒါ .... ဒါ .... အင်မတန် ရှားပါးတဲ့ ပန်းချီကားကြီးပဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံး၍ ပန်းချီကားကို ပြန်သိမ်းလိုက်တော့၏။ လက်မှ အတွင်းအားလှိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တန်းချန်း၏ လက်များကို တွန်းကန်လိုက်သဖြင့် လက်ချောင်းများ ပြန်ကန်တက်သွားတော့၏။

တန်းချန်းအနေဖြင့် သိပ်အားထုတ်ပြီး လှမ်းလိုက်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ရှန့်ဝန့်ထင်းက သူ၏လက်ချောင်းများကို တန်ပြန်အားနှင့် ညှိမှု တွန်းကန်တက်စေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ချေ။ ယခုမူ သူ မမျှော်လင့်သည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသော် အလွန် ချီးကျူးအံ့သြမိတော့၏။

သူက ....

"နောင်ကြီးဝန့်ထင်းရဲ့ သိုင်းပညာ တကယ်ကောင်းပါလား၊ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို လေးယောက်ထက် မညံ့ဘူးဗျို့ .... အံ့ရော .... အံ့ရော .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံး၍ ....

"ဆရာကြီးတို့လေးယောက်ရဲ့ ဓားသိုင်းပညာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ သိုင်းပညာတွေမှာ ကျုပ်တို့ကို ချွင်းချက်မရှိ နိုင်နိုင်ပါတယ် .... "

ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

တန်းချန်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ....

"ဓားသိုင်းပညာကလွဲရင် ဟုတ်လား .... ကျုပ် ဓားသိုင်းက သူ့ကို တကယ်မမီဘူးလား .... သူ့ဓားသိုင်းပညာကရော အဲဒီလောက် ကောင်းနေသလား .... "

ဟု ပြန်မေးသည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံးကာ ....

"ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ပန်းချီစာလုံးကို ပြရဦးမယ် .... "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏အိတ်တွင်းမှ ပိတ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဖွင့်ပြလိုက်တော့သည်။ ထိုပိတ်ချပ်ပေါ်တွင် ပန်းချီစာလုံးများ ရေးဆွဲထားသည်။

ထိုအခါ တန်းချန်းသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်ခေါ်ငင်နေတော့၏။

"အစ်ကို မြန်မြန်လာ .... မြန်မြန်လာ .... အင်မတန် အရေးကြီးတယ် .... "

အတန်ငယ်လှမ်းသည့် အခန်းတစ်ခန်းမှ လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

"ဘာတွေဖြစ်နေလို့ ဒီလောက်တောင် အော်နေရတာလဲ"

တန်းချန်းကမူ ထပ်အော်လျက်ပင်ရှိသည်။

"အစ်ကို မြန်မြန်လာရင် လာနော် .... မလာရင် အစ်ကို့အသည်းနှလုံးကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး .... နောက်မှ ယူကြုံးမရ တသသ ဖြစ်မနေနဲ့ .... "

ထိုအချိန်တွင်လင့်ဟူချုံးတို့ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်ဝင်လာခဲ့ချေပြီ။

အရပ်ကပုပု၊ လူက ခပ်ဝဝ၊ လက်တွင်လည်း စုတ်တံတစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရာမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒါ .... ဒါ .... 'တန်'မင်းဆက်က ဆရာကြီး 'ကျန်းရှီး'ရဲ့ လက်ရေးကဗျာအစစ်ပဲ .... "

တန်းချန်းက ခိတ်ဆက်ပေးသည်။

"ဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို နံပါတ်သုံးပဲ .... နာမည်က ခေါ်ပီအုန်းလို့ခေါ်တယ် .... သူကတော့ ပန်းချီလက်ရေးကို သိပ်ဝါသနာပါတာ .... ဒါကြောင့် ကျုပ်က မရမက လှမ်းခေါ်နေရတာ .... ဟဲ .... ဟဲ .... ဟဲ .... အခုတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ .... "

လင့်ဟူချုံး၏ စိတ်ထဲတွင် ဒုန်းဒုန်းကျသွားတော့၏။

"အင်း .... အစ်ကိုကြီး ရှန့်ဝန့်ထင်း ဒီတစ်ခါ ဒီကိုလာတာက အားလုံးကို စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး လာတာကိုး .... တစ်ကွက်ဟာကွက်မရှိအောင် ကြိုကြိုတင်တင် စီမံလာတာပဲ .... ဒီပစ္စည်းတွေကို သူ ဘယ်လိုများ စုဆောင်းခဲ့သလဲ မသိဘူး .... "

ထိုအချိန်တွင် ရှန့်ဝန့်ထင်းတစ်ယောက်ကမူ သူ၏ပိတ်ချပ်ကို ပြန်သိမ်းဆည်းပြီးလေပြီ။ ခေါ်ပီအုန်းမှာမူ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ အိတ်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေတော့၏။

အတန်ကြာမှ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားလာပြီး ရှန့်ဝန့်ထင်းအား မေးလိုက်၏။

"ဒါကို ဘာနဲ့ လဲမလဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ တန်းချန်းက သူ၏ အစ်ကိုလေးဖြစ်သူ နံပါတ်သုံး၊ ခေါ်ပီအုန်းအား ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ လောင်းတမ်းစားတမ်းကိစ္စကို ဝင်ရောက်ရှင်းပြလိုက်သည်။

"အစ်ကို .... ဒီလူက ရှုးပေါ်ပေါ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုလာပြီး စိန်ခေါ်နေတယ် .... ဟောဒီ နှင်းဆီဂေဟာထဲက လူတွေဟာ ဟောဒီ ခေါင်ကြီးဖုန်းချုံကို ဓားသိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘူးတဲ့ .... အဲဒါကို လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ချင်တယ်ဗျ — "

ခေါ်ပီအုန်းက ....

"တကယ်လို့ ငါတို့က နိုင်ရင်ကော .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်၏။

"တကယ်လို့ ဆရာကြီးတို့က နိုင်ခဲ့လို့ရှိရင် ဟောဒီ ပန်းချီစာလုံးတွေ ရေးထားတဲ့ 'တန်'မင်းဆက်က ပိတ်ကားချပ်ကို ခင်ဗျားကို ပေးမယ် .... ဟို ကျားကွက်ကိုတော့ ဆရာကြီးဟောပေကျိုကို ပြမေးမယ် .... ဆရာကြီး တန်းချန်းကိုတော့ ပန်းချီကားချပ်ကို ပေးပစ်ခဲ့မယ် — "

ခေါ်ပီအုန်းက ....

"အခု ခင်ဗျားပေးခဲ့မယ့် ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးတွေကတော့ နည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး .... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ညီအစ်ကိုလေးယောက်ဗျ .... အခု ခင်ဗျားပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေက သုံးယောက်အတွက်ပဲ ရှိသေးတယ် .... ကျုပ်တို့ရဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုကော ခင်ဗျား ဘာပေး

မလဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံး၍ ....

"ကျုပ်ညီလေး ဖုန်းချုံးဆီမှာ .... အင်မတန်ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ အကောင်းဆုံး တေးဂီတ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိပါတယ် .... 'သိုင်းလောကရဲ့စိန်ခေါ်သံ'လို့ ခေါ်တယ် .... ဒီတေးဂီတစာအုပ်က ခက်ခဲနက်နဲလွန်းလို့ တော်ရုံတန်ရုံ ဂီတပညာရှင်တောင် တီးခက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး .... အဲ့ဒီ တေးဂီတစာအုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုပေးမယ်"

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

အခု အခန်းထဲ၌ရှိနေသော ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး 'သိုင်းလောကရဲ့စိန်ခေါ်သံ'ဟူသည့် တေးဂီတစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကြားဖူးကြပေ။

သို့သော် စောစောတုန်းက ထုတ်ပြသောပစ္စည်းနှင့် ယှဉ်၍ အကဲခတ်လျှင် ထိုတေးဂီတစာအုပ်မှာလည်း အကောင်းတကာ့ အကောင်းဆုံးထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်မည်မှန်း ခန့်မှန်းရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ....

"အင်း .... ဟုတ်ပါပြီ .... ကျုပ်တို့နိုင်တဲ့အခါ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရမယ် .... ဒီမယ် 'ဖုန်းချုံး'ကို ကျုပ်တို့က မနိုင်ခဲ့ရင်ကော .... ကျုပ်တို့က ဘာပြန်ပြီး လျော်ရမလဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ကျုပ်တို့ ဒီကိုလာတာ ဘာလိုချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူး

ခင်ဗျားတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရုံသာ သက်သက်ပဲ .... ခင်ဗျားတို့နဲ့ မိတ်ဆွေ [illegible]ရတာက အမြတ်ပေါ့ .... "

"ဩော် .... ဖုန်းချုံးက နာမည်ကြီးချင်လို့ ရောက်လာတာကိုး၊ [illegible] .... အကြံကတော့ မဆိုးဘူး .... 'တောင်ပိုင်းရဲလေးဖော်' ကို [illegible]တည်းနဲ့ အနိုင်ယူနိုင်တယ်ဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖိန့် [illegible]သွားမှာပဲ .... အကျော်ကြားဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတော့ [illegible] .... "

ဟုပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ရှန့်ဝန့်ထင်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းပြသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး .... ဒီနေ့ ပြိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ဆီက လုံးဝ [illegible]ကြားစေရဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် .... ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ကို [illegible]တို့က ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ .... ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လာရ [illegible]တော့ ကျုပ်ညီလေး ဖုန်းချုံးရဲ့ ဓားသိုင်းပညာကို မှတ်ကျောက် [illegible] .... အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ .... "

တန်းချန်းက ....

"ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပြီ .... ဒီအခန်းက ကျယ်တယ် .... ဒီအခန်း [illegible] ပြိုင်ပွဲလုပ်နိုင်လောက်ပါတယ် .... ဒီတော့ ငါနဲ့ ဖုန်းချုံးနဲ့ ဓား [illegible] လှယ်ကြည့်ရတာပေါ့ .... မင်းရဲ့ ဓားကော ဘယ်မှာလဲ"

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"[illegible]ဆီဂေဟာထဲကို လက်နက်တွေကိုင်ပြီး ဝင်လာရင် မလေး [illegible] ကျမှာပေါ့ .... "

တန်းချွန်းက အော်တောင်းလိုက်သည်။

"ဓားနှစ်လက် ယူလာခဲ့ကြစမ်း .... "

ထိုအခါ အိမ်စောင့်'စီးလင့်'နှင့် 'တင်းကျန်း'တို့နှစ်ယောက်က ဓားတစ်ချောင်းစီ ယူဆောင်လာကြတော့၏။ တန်းချွန်းက တစ်ချောင်း ကို သူယူလိုက်ပြီး တစ်ချောင်းကို လင့်ဟူချုံးထံသို့ ပေးနိုင်းလိုက်သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ အတော်ပင် အကျပ်ရိုက်နေတော့၏။ သူ့အနေ ဖြင့် ဤအိမ်ထဲတွင် ဓားသိုင်းမယှဉ်ပြိုင်လိုချေ။ သူ ယခုလာရောက် ခြင်းမှာ ဓားသိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ရန်မဟုတ်။ သူ့ရောဂါအတွက် ဆေးကု ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ယခု ဆေးကုသည့် စခန်းမရောက်ဘဲ ဓားသိုင်းချင်း ပြိုင်နေရသည့် စခန်းသို့ ရောက်နေရသဖြင့် ရှန့်ဝန့်ထင်း တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ညီလေး မင်းအနေနဲ့ ဒီဆရာကြီးတွေဆီက တစ်ကွက်တလေ လောက် ဆည်းပူးလေ့လာနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် တစ်သက်လုံး အကျိုးရှိနိုင်တယ် .... "

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ဓားကိုမယူ၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဓားကို လှမ်းယူလိုက်ရတော့၏။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ညီလေး တန်းချွန်းခဏနေဦး၊ ဒီကမိတ်ဆွေ ဖုန်းချုံးက ပြော တယ်မဟုတ်လား၊ ငါတို့နှင်းဆီဂေဟာထဲက ဘယ်သူမှ သူ့ကိုမနိုင်၊ နိုင် ဘူးလို့၊ တင်းကျန်းလည်း ဓားသိုင်းကောင်းကောင်း ကစားတတ်တယ်

[illegible]တစ်ယောက်ပဲ၊ နောက်ပြီး သူလည်း နှင်းဆီဂေဟာထဲကလူ [illegible]တ်လား၊ တင်းကျန်းနဲ့အရင်ပြိုင်ခိုင်းလိုက်စမ်း၊ ငါတို့လည်း သူ့ဓား [illegible] နည်းနည်းလေ့လာရတာပေါ့ .... "

[illegible] ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့် လင့်ဟူချုံးတို့၏ အပြောအဆို၊ [illegible]အမူအရာတို့မှာ အလွန်တရာသေချာပိုင်နိုင်လှသဖြင့် ဟေးပေ [illegible] သူတို့၏ဓားသိုင်းပညာကို သိပ်စိတ်မချကြတော့ပေ .... ။ [illegible]ကြောင့် တင်းကျန်းကို အရင်ပြိုင်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စမ်းသပ် [illegible]သဘော ဖြစ်သည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ဟာ .... ရပါတယ် ရပါတယ်၊ ဟောဒီနှင်းဆီဂေဟာထဲမှာရှိတဲ့ [illegible] အားလုံးရတယ်၊ နှင်းဆီဂေဟာထဲမှာရှိသမျှလူ ကျုပ်ညီ [illegible] ချုံးနဲ့ ဓားသိုင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်၊ ဒီကနောင်ကြီး တင်းကျန်း [illegible] နယ်နယ်ရရလူမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ 'လျှပ်တစ်ပြက်ဓား'လို့ နာ [illegible]တစ်လုံးရထားတဲ့လူပဲ၊ ဓားကွက်က သိပ်ကိုမြန်တာကိုး၊ ညီလေး [illegible] မင်းက ဟောဒီက လျှပ်တစ်ပြက်ဓားကို အရင်ယှဉ်ပြိုင်လိုက် [illegible] ပေမယ့် သတိတော့ထားဦးနော် .... "

တန်းချွန်းက သူ၏ဓားကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် [illegible]လိုက်သည်။

"တင်းကျန်း မင်း နိုင်အောင်တိုက်နော် .... ရှုံးရင်တော့ မလွယ် [illegible] ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ အရက်သုံးခွက်တိုက်မယ်"

တင်းကျန်းက ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးကလည်း

ဓားအိမ်မှဓားကိုဆွဲချွတ်ကာ ဘေးတွင် ဓားအိမ်ကို ချထားလိုက်သည်

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျားပို့ကို ကစ်ခုတော့ ပြောထားရဦးမယ်၊ အခုပြိုင်တာက
ဓားသိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ကြတာနော်၊ အတွင်းအားကို ထုတ်မသုံးရဘူး

ဟောပေကျိုက လက်ခံသည်။

"ဒါဟုတ်တာပေါ့၊ ဓားသိုင်းပညာချင်း ဖလှယ်တာပဲ၊ အတွင်
အားနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ တင်းကျန်း အတွင်းအားထုတ်မသုံးနဲ့ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ညီလေး ဖုန်းချူး .... မင်းတို့ ဝါဆန်းဂိုဏ်းရဲ့ မိုးကြိုးအတွင်
အားသိုင်းက နာမည်ကြီးပဲ၊ ငါတို့ ကောင်းဆန်းဂိုဏ်းရဲ့အတွင်းအားက
တောင် မင်းတို့ မိုးကြိုးအတွင်းအားကို မယှဉ်နိုင်ဘူး၊ အခုဟာက ဓ
သိုင်းပညာသက်သက် ဖလှယ်တာဆိုတော့ မင်းရဲ့အတွင်းအားက
မထုတ်မိစေနဲ့၊ အတွင်းအားထုတ်မရင်တော့ ထုတ်တဲ့လူ အရှုံးပဲ"

လင့်ဟူချူးသည် ရှန့်ဝန့်ထင်း၏စကားကို ကြားရသောအခါ ရယ်
ချင်မိတော့၏။ မိမိ၌ အတွင်းအားမရှိသည့် အချက်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်
သောအားဖြင့် စကားဖြင့် ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု မိမိအနေဖြင့်
သူတစ်ပါးက အတွင်းအားထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လာမည့်အချက်ကို လုံး
မကြောက်ရတော့။ ဓားပညာချင်းယှဉ်ပြိုင်ရပေတော့မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တင်းကျန်းက စတင်တိုက်ခိုက်တော့၏။ သူ၏
ဓားသည် လင့်ဟူချူးရှိရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးဝင်လာတော့သည်
သို့သော် လင့်ဟူချူးမှာ 'ဒကရာဇ်ကိုးကွက်'ကို တတ်ကျွမ်းထားရ

...ကျန်း၏ဓားကွက်လောက်ကိုတော့ လုံးဝမဖြို။ တင်းကျန်း၏ဓား
...သည် လင့်ဟူချူးအဖို့ မြင်းမိုရ်တောင်ကို ဆီးစေ့နှင့်ပေါက်သကဲ့သို့
...နေမိသည်။

ဤလျှပ်တစ်ပြက်ဓားကွက်၏ အနှစ်သာရမှာ ရန်သူကို မျက်စိ
...များစေရန် ရောင်ပြဖြားယောင်းပြီးမှ တကယ်တိုက်ခိုက်သော
...ဖြစ်သည်။ တင်းကျန်းက လင့်ဟူချူးမျက်စိအမြင်မှားစေရန်
...ကွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချူးက တင်းကျန်း၏ဟာကွက်
... နေရာသုံးနေရာ၌ တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

တင်းကျန်းကလည်း ဓားကွက်များကိုသာ ကစားပြနေသည်။
...ဟူချူးကို မတိုက်ခိုက်သေးပေ။ နံပါတ်ငါးအကွက်သို့ရောက်ရှိ
...ပြနေချိန်တွင် လင့်ဟူချူးက သူ၏ ဟာကွက်ဆယ့်ရှစ်ကွက်ကို
...ထားပြီးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ သူ၏ဓားဖြင့် ရုတ်တရက် ထိုး
...လိုက်၏။ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ထိုးချိန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တင်းကျန်း၏ဓားက ဘယ်ဘက်မှညာဘက်သို့
...လာခိုက်ဖြစ်သည်။ လင့်ဟူချူး စတင်ထိုးချိန်လိုက်စဉ်က လင့်ဟူ
...ဓားသည် သူ၏ဓားကိုင်သောလက်ကောက်ဝတ်နှင့် နှစ်ပေကျော်
...နေသေးသည်။ သို့သော် သူက ဘယ်ဘက်မှညာဘက်သို့ ဖြတ်
...ချိန်လိုက်သောအခါ သူ၏လက်ကောက်ဝတ်က လင့်ဟူချူး၏
... သွားရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့၏။

လှုပ်ရှားမှုများမှာ မြန်ဆန်လှသဖြင့် ဘေးနားရှိကျန်လူအားလုံး
...သည်အကွက်ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း တင်းကျန်းကို မည်သူမျှ

မကာယ်နိုင်တော့ပေ။ အားလုံး၏စိတ်ထဲတွင် တင်းကျန်း၏လက်ကောက်ဝတ်တော့ ပြတ်ပြီဟူ၍သာ တွက်လိုက်ကြသည်။

ကာယကံရှင် တင်းကျန်းမှာလည်း မျက်လုံးများ ပြာဝေမတတ်ဖြစ်သွားရပေပြီ။ မိမိ၏လက်က အရှိန်လွန်ပြီး ရန်သူ၏ဓားသွားကို သွားရောက်ခုတ်ဖြတ်သကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး မိမိ၏လက်ကောက်ဝတ် ပြတ်ရတော့မည်ကို သိလိုက်မိသည်။

သို့သော် သူလည်း သိသာသိသည် သူ၏လက်အရှိန်ကို လုံး၀မသတ်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် 'အား'ခနဲ အော်လိုက်မိတော့သည်။

သို့သော် ထိုတဒင်္ဂအချိန်ကလေးအတွင်း၀ယ် လင့်ဟူချုံးက သူ၏ ဓားသွားကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ပြီး ဓား၏ကိုယ်ထည်အပြားဖြင့် တင်းကျန်း၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တင်းကျန်း၌ မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ ရရှိလိုက်ခြင်းမရှိပေ။ တင်းကျန်းမှာ မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် ဖြစ်လာသည်တို့ တခြားစီဖြစ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် လင့်ဟူချုံးက ညှာတာလိုက်သဖြင့် သူ သက်သာသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသွားသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ယခုဆို သူ၏ လက်ကောက်ဝတ် ပြတ်သွားနေလောက်ပေပြီ။

ထင်းကျန်း၏တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြန်နေတော့၏။ သူက လင့်ဟူချုံးအား ခါးကို့ကိုင်းညွှတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

"ဆရာဖုန်းချုံး,အခုလိုညှာလိုက်တာကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် .... "

လင့်ဟူချုံးက ပြုံး၍ ....

"အရေးမကြီးပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီလိုဖြစ်ကြတာပဲ .... " ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟောပေကျိတို့ သုံးယောက်မှာလည်း လင့်ဟူချုံး၏ညှာတာမှုကြောင့် သူတို့၏လူ လက်မပြတ်ဘဲ ဒဏ်ရာရမှု ကင်းလွတ်သွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လင့်ဟူချုံးအပေါ် ခင်မင်စိတ်ပေါ်သွားကြသည်။

တန်းချန်းသည် အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်များကို လောင်းထည့်လိုက်ပြီး လင့်ဟူချုံးအား ကမ်းပေးရင်း ....

"သူငယ်ချင်း ဖုန်းချုံး ဒီအရက်တစ်ခွက်က မင်းရဲ့ဓားသိုင်းကောင်းလွန်းလို့ ချီးကျူးတဲ့သဘောနဲ့ တိုက်တာပဲ၊ ဂုဏ်ပြုတဲ့အရက်ပေါ့ .... "

"ဒါက ကြုံကြိုက်သွားတာပါ၊ ဓားသိုင်းပြိုင်ရင် ဒါမျိုးမကြာခဏ သိုးရောတတ်တာပဲ မဆန်းပါဘူး .... "

တန်းချန်းက ....

"ကဲ .... ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် ပညာချင်းဖလှယ်ကြရအောင် .... "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တန်းချန်းသည် တင်းကျန်းထံမှဓားကို ယူလိုက်သည်။ တိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လေပြီ။ လင့်ဟူချုံးက အရိုအသေ တစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး ဓားဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက်၏။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ဓားချက်ပေတကား။

လင့်ဟူချုံး၏ဓားမှာ တချစ်ဖြောင့်တည်းတိုးဝင်သွားခြင်း မဟုတ် ပေ။ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့နှင့် တောင်ယိမ်း မြောက်ယိမ်း ဝင် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အားမရှိဘဲ ထိုးလိုက်သည့်ပုံစံမျိုး။ သိုင်းကွက်နှင့် လည်းမတူ။ မည်သည့်နေရာကို ဦးတည်ထိုးလိုက်မှန်းလည်း မသိ။

တန်းချန်းသည် ဤကဲ့သို့ ဓားကွက်မျိုးကို လုံးဝမျှော်လင့် မထားမိပေ။ ဤကဲ့သို့ ဓားကွက်မျိုး ရုတ်တရက်ဝင်လာသောအခါ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားလေတော့၏။ သူ့အနေဖြင့် ဝါဆန်းဂိုဏ်းတွင် ဤကဲ့သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဓားကွက်မျိုးရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မအောက်မေ့ခဲ့ ချေ။

အမှန်စင်စစ် လင့်ဟူချုံးမှာ 'ဖကေရာဇ်ကိုးကွက်'ဓားသိုင်းပညာ ကို တတ်ကျွမ်းထားပြီဖြစ်၍ သူ့ဓားကွက်တွင် မည်သည့်အရာမဆို ဖြစ် နိုင်သည်။ မည်သည့်ပုံစံမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် မည်သို့သောဓားသိုင်းကွက်မဆို သူ စိတ်ကြိုက် စေလိုရာစေ အသုံးပြု နိုင်သည်။

တန်းချန်းမှာ တစ်ချက်မျှကြောင်သွားပြီး လင့်ဟူချုံး၏ဓား ကွက်ကို မည်သို့ရှောင်တိမ်းကာကွယ်ရမည်မှန်း မသိတော့သဖြင့် .... နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရတော့၏။

စောစောက လင့်ဟူချုံးက တင်းကျန်းကို အနိုင်ယူခဲ့စဉ်က ဟေးပေကျိတို့၏စိတ်ထဲတွင် သာမန်ချီးကျူးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိကြပေ။ သို့သော် ယခုတစ်ကွက်တည်းနှင့် တန်းချန်းကို နောက်သို့နှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်စေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ

...လုံး တုန်လှုပ်သွားကြတော့၏။

တန်းချန်းသည် အခြေအနေအရ နောက်သို့ နှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက် ...သည်း ချက်ချင်းပင် ရှေ့သို့ပြန်တက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ...ဓားသည် သူ၏ပခုံးသို့ ခပ်စောင်းစောင်း တိုးဝင်လာပြန် ...

တန်းချန်းက လင့်ဟူချုံး၏ဓားကို သူ၏ဓားဖြင့် အပေါ်သို့ ...တင်ရန် ကြံရွယ်လိုက်သည်။ သို့သော် မိမိဓားကို မြှောက်လိုက် ...နှင့် မိမိနံကြား၌ ဟာကွက်ဖြစ်သွားပြီး လင့်ဟူချုံး၏ဓား 'ရုတ်' ...ဝင်လာပါက မိမိအနေဖြင့် မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်း ကာကွယ်နိုင်မည် ...တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်းနှင့် မြေကြီးကို တစ်ချက် ...ကာ ချက်ချင်းနောက်ပြန်ခုန်ဆုတ်လိုက်ရပြန်တော့၏။

သူ၏နှုတ်မှ ....

"ဟာ .... တယ်ကောင်းတဲ့ ဓားသိုင်းပါလား"ဟု ချီးကျူးလိုက် ...။ သူသည် နောက်ပြန်ခုန်၍ မြေကြီးသို့ ရောက်ပြီးသည်နှင့် ...ရှေ့သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ၏ဓား ... အလွန်ပြင်းထန်လှတော့၏။

...ည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လင့်ဟူချုံးအဖို့ ဟာကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့ ...။ သူ၏ ညာလက် တံတောင်ဆစ်ကွေး၌ ဟာကွက်ဖြစ်နေ ... တွေ့ရသည်။ လင့်ဟူချုံးသည် တန်းချန်း၏ ညာလက်တံ ...ဆစ်ကွေးကို ခုတ်ထည့်လိုက်သည်။

...ယ်၌ တန်းချန်းသည် သူ၏ဓားကွက်ကို မပြောင်းလဲဘဲ

ခုန်ဝင်သည့် ပုံစံအတိုင်း မိုးခုတ်ပါက သူ၏တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ လုံ
အဖြတ်ခံရပေမည်။ လက်ပြတ်သွားလျှင် ဓားလည်း လွတ်ကျသွားမ
ဖြစ်ပြီး လင့်ဟူချုံးကို မည်သို့မျှ ထိခိုက်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မ
မဟုတ်ချေ။

တန်းချန်းသည် ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာမြင်သည်။ ထို့ကြော
သူ၏ဓားက လင့်ဟူချုံးကို မတိုက်ခိုက်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်အောက်
ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး ခြေထောက်အားဖြင့် နောက်ကျွမ်းထိုး ခုန်ထွက်လို
ရပြန်သည်။ ဤသို့ အချိန်မီခုန်ထွက်နိုင်ခြင်းကပင် တန်းချန်းသည် ထိ
သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်ခြင်း ဖြ
သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ထိုဓားကွက်အတွင်းမှာ မည်သို့မျှ ပြန်ရှော
ထွက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကြမ်းပြင်သို့ သူ့ခြေများ ပြန်ကျသောအခါ သူ၏ကျောဘက်
နံရံမှာ သူ့ကျောနှင့်သုံးလက်မခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်ကို တွေ
လိုက်ရတော့၏ .... ။ တန်းချန်းရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိတော့
အကယ်၍ သည်ထက် အနည်းငယ်ပိုအားထုတ်၍ နောက်ကျွမ်းပစ်ခု
ထွက်မိပါလျှင် မိမိမှာ နံရံနှင့်တိုက်မိပြီး လူအများရှေ့၌ ပုံပျက်ပန်းပျ
ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ အထိအခိုက်မရှိ ခုန်ရှော
နိုင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးတက်လာပြီး ရဲခနဲဖြစ်သွ
တော့၏။ သို့သော် သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမားဖြစ်၍ တဟားဟ
အော်ရယ်လိုက်တော့သည်။ သူ၏လက်မကို ထောင်ပြ၍ ....

"ကံကောင်းလို့ ပုံမပျက်တယ်၊ ဓားသိုင်းကတော့ တကယ့်ကို
... တဲ့ ဓားသိုင်းပဲ .... "

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကောင်းဆုံးသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် တိုက်စစ်ဆင်ပြန်သည်။ သူ့
... အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းဆုံး တိုက်ပွဲနှင့် ကြုံတွေ့နေခဲ့ရသည်။
...တစ်ကြိမ် လင့်ဟူချုံး၏ဓားချက်တစ်ချက် ဝင်လာပြီးသည့်အချိန်
...၌ သူချည်းမရှုမလှ ဆုတ်ခွာနေခဲ့ရသည်။ သူ၏တိုက်စစ်သည် တစ်
...တစ်ခါမှ အရာမရောက်ခဲ့ပေ။

ယခုတစ်ကြိမ် တိုက်စစ်တွင် ဓားကိုတစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး၊
...ကွက်သုံးကွက်ထုတ်သုံးလိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးကမူ သူ၏ဓားကို
...၏ဓားနှင့်ပူးကပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တန်းချန်း၏ဓားပြား
... အပြားလိုက် ရှေ့သို့ဆွဲချလိုက်တော့သည်။

တန်းချန်းမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ၏ဓားပြားအတိုင်း ဆွဲချလိုက်သော
...ချုံး၏ဓားသည် မိမိ၏လက်ချောင်းများကို ဖြတ်ချတော့မည်ကဲ့
...ဆင်းလာနေသောကြောင့်ပေတည်း။ အကယ်၍ မိမိ၏ဓားကို
...သိမ်းနိုင်လျှင် မိမိ၏လက်ချောင်းများ မုချအဖြတ်ခံရပေလိမ့်
...

တန်းချန်းသည် ဤအန္တရာယ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
...အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း နောက်သို့ခုန်ဆုတ်ရပြန်တော့
... တန်းချန်းမှာ တိုက်စစ်မဆင်နိုင်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ် ခုန်ဆုတ်နေ

သည့်အတွက် မခံချိမခံသာ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူသည် သူ၏ဓားကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ဝှေ့ယမ်းကာ လင့်ဟူချိုးထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာတော့၏။ သူ့အနေဖြင့် စဉ်းစားမိသည်မှာ ဤနည်းဖြင့်သာ သူ့ကိုယ်ကို အလုံခြုံဆုံး ကာကွယ်နိုင်ပြီး လင့်ဟူချိုးကိုလည်း တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူဝှေ့ယမ်းလွှင့်ထုတ်လိုက်သည့် ဓားစက်ဝိုင်းမှာ မည်မျှပြင်းထန်သနည်းဟူမူ အဖြူရောင်စက်ဝိုင်းများ တစ်ကွင်းပြီးတစ်ကွင်း ထွက်လျက်ရှိခြင်းက သက်သေပြနေတော့၏။ ထိုစက်ဝိုင်းကွင်းများသည် လင့်ဟူချိုးနားသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ၏။ ဓားစက်ဝိုင်းနှင့်အတူ တဝှီးဝှီးသော လေတိုးသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ဘေးမှကြည့်နေသူအားလုံးသည် ဓားသိုင်းပညာ၌ အလွန်တရာထက်မြက်သည့် ထိပ်သီးသိုင်းသမားများသာ ဖြစ်ကြရာ အားလုံးက တန်းချန်း၏ဓားကွက်သည် ခုခံတိုက်ဖျက်ရန် အလွန်ခက်ခဲလှကြောင်း ကောင်းစွာ သိရှိနားလည်နေမိကြ၏။ ထိုသို့ နားလည်နေမိကြသဖြင့် လင့်ဟူချိုးက မည်သည့်အကွက်ကိုသုံး၍ ဤဓားကွက်ကို တိုက်ဖျက်လိုက်မည်ကို အာသာဆန္ဒကြီးမားစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းအဖိုးကြီး လင့်ဟူချိုး၏ဓားသိုင်းပညာကို ကောင်းစွာ စိတ်ချယုံကြည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုဓားကွက်ကို လင့်ဟူချိုးလွယ်လွယ်ကူကူ တိုက်ဖျက်ပစ်နိုင်မည်ဟု စိတ်တွင်းမှ သိနေမိသည်။

သို့သော် မည်သည့်အကွက်ဖြင့် ဖျက်ပစ်မည်ကိုမူ သူ့အနေဖြင့်

[illegible]သေချာ မသိချေ။ ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချိုးထုတ်သုံးမည့်အကွက်ကို [illegible] မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ဟေးပေကျိ အစရှိသည့်နှင်းဆီဂေဟာမှလူများကမူ သူတို့[illegible]၏ဓားကွက်ကို အလွန်အားရနေကြသည်။ ယခု အခြေအနေအရ ဤ[illegible]ကွက်သာ လင့်ဟူချိုးကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်နေမည်ဟု သဘောပိုက်ကြ၏။

သို့သော် .... လင့်ဟူချိုးသည် သူ၏ဓားကို အဖြူရောင်ဓားစက်[illegible]၏အလယ်ဗဟိုသို့ ထိုးစိုက်လိုက်တော့သည်။

ထိုအလယ်ဗဟိုဘေး တန်းချန်း ထုတ်သုံးနေသည့်ဓားကွက်၏[illegible]အပျော့ဆုံးနေရာပေတည်း။

တန်းချန်းမှာ အော်ဟစ်ရင်း ရုတ်တရက် နောက်ဘက်သို့ ခုန်[illegible]လိုက်ရပြန်တော့၏။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်ခုန်ဆုတ်လိုက်ရာတွင် [illegible]များသွားသဖြင့် နောက်ဘက်ရှိ ကျားထိုးသော စားပွဲနှင့် 'ဝုန်း' [illegible]မိသွားပြီး၊ ကျားကွက်များ၊ ကျားကောင်များ၊ အရက်ပုလင်း[illegible] အရက်ဖန်ခွက်များအားလုံး မှောက်ကျလဲပြိုကုန်တော့၏။

တန်းချန်းသည် လူးလဲထရင်း တဟားဟား ရယ်မောနေတော့[illegible] အားရပါးရ ရယ်ပြီးမှ ....

"ကောင်းတယ် .... သိပ်ကောင်းတယ် .... မင်းရဲ့ဓားသိုင်းက [illegible]အများကြီးကောင်းနေတယ်"ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

✳✦✳

ပြိုင်စံရှားဓားသိုင်း

ဟေးပေကျိုနှင့် ခေါ့ပိအုန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြတော့၏။ သူတို့၏မျက်နှာ၌ စိုးရွံ့ မှုများ ယှက်သမ်းလျက်ရှိနေချေပြီ။

သူတို့၏ညီလေး တန်းချန်း၏ဓားသိုင်းပညာမှာ အလွန်မြင့်မား ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်းစွာသိထားကြသည်။ တန်းချန်း သည် ဆယ့်ခြောက်ကွက်တိတိ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော်လည်း လင့်ဟူချုံး သည် သူ၏ခြေထောက်များကို တစ်လှမ်းမျှ မရွေ့ခဲ့ချေ။ ခြေတစ်လှမ်း မရွေ့ဘဲနှင့် တန်းချန်းကို အရှုံးပေးသွားအောင် လင့်ဟူချုံးတစ်ယောက် တိုက်ပြခဲ့သည်။ သူ၏ဓားသိုင်းပညာမှာ အမှန်တကယ် ကြောက်စရ ကောင်းလောက်အောင် မြင့်မားနေချေပြီ။

တန်းချန်းကမူ လင့်ဟူချုံးအား အရှုံးပေးလိုက်ပြီးဖြစ်သော် လည်း တစ်ချက်မျှ မျက်နှာညိုခြင်းမရှိပေ။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့်ပင် ရှိ သည်။ သူက အရက်သုံးခွက်ကိုယူပြီး လင့်ဟူချုံးအား ကမ်းပေးလိုက် သည်။ ပြီး သူက ....

"ညီလေး ဖုန်းချုံး .... တောင်ပိုင်း ရဲလေးဘော်ထဲမှာ ငါ့သိုင်း ပညာက အညံ့ဆုံးပဲ၊ ငါ အရှုံးပေးလိုက်ပေမယ့် ငါ့ရဲ့အစ်ကို နံပါတ်သုံး က အရှုံးပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က မင်းနဲ့ပြိုင်မှာပဲ၊ ငါ့ကိုနိုင်တာ လောက်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဟေ့ ညီလေးဖုန်း ချုံး ...."

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဟာ .... ဆရာကြီး ဘယ်မှာရှုံးသေးလို့လဲ မရှုံးသေးပါဘူး၊ ဆရာကြီးကို ထိထိမိမိ ဘယ်မှာတိုက်နိုင်သေးလို့လဲ ဆရာကြီးရဲ့"

တန်းချန်းက တဟားဟားရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ညီလေး .... ဖုန်းချုံး၊ မင်းက တယ်ပြီးစိတ်သဘောထားပြည့်ဝ ပါကလား၊ ပထမတစ်ကွက်တည်းက ငါ ရှုံးနေပါပြီ၊ ကျန်တဲ့နောက် ဆယ့်ငါးကွက်က အလကားပဲ၊ ငါက တစ်ကွက်တည်းနဲ့ အရှုံးပေးရတာ ကို မခံချင်လို့ ထပ်ထပ် ပြိုင်နေတာပါကွ၊ တကယ်တော့ ငါ ယောကျ်ား ပီသတာပေါ့ကွာ၊ ဝန်မခံချင်တဲ့သဘောပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား"

တန်းချန်းသည် ပွင့်လင်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း အမှန်တရားကို ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းပင် ပြောချလိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးကလည်း တန်း ချန်း၏စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားမိသည်။ ထိုစဉ် ခေါ့ပိအုန်းက ....

"စီးလင့် ငါ့ရဲ့ သံမဏိစုတ်တံကို ယူလာခဲ့ပါလား .... "

စီးလင့်သည် သူ့သခင်၏အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အခန်း ထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။ သူ ပြန်ဝင်လာပြီး ခေါ့ပိအုန်းအား တစ်စုံ တစ်ခု ပေးလိုက်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ လင့်ဟူချုံးက အသေအချာ

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော
သံမဏိစုတ်တံချွန် တစ်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ခေါ့ပိအုန်းက စုတ်တံကို ကိုင်ပြီး ....

"ငါ .... မင်းကို မတိုက်ခင် နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြရဦးမယ်
ငါ့ရဲ့ ဒီသိုင်းကွက်က အရမ်းမဲ့တွင်ထားတဲ့သိုင်းကွက် မဟုတ်ဘူး၊ 'စစ်
သံ' လို့ခေါ်တဲ့ ကဗျာထဲက စာလုံးတွေနဲ့ တွင်းထားတဲ့သိုင်းကွက်
အားလုံးပေါင်း စာလုံးသုံးဆယ့်ခြောက်လုံးရှိတယ်၊ အကွက်ပေါင်း
တစ်ရာ့ရှစ်ကွက်တိတိရှိတယ်"ဟု ရှင်းပြသည်။

လင့်ဟူချူးက 'ဟုတ်ကဲ့'ဟု ပါးစပ်မှ အလိုက်သင့်အလျားသ
ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်တွင်းကမူ ....

"ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ကဗျာမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်
ကျုပ်ကတော့ ဘာမှနားမလည်ဘူး"ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက် ခေါ့ပိအုန်းက စုတ်တံဖြင့် စတင်၍သုံးချက်ဆွဲတို
နိုက်လိုက်၏။ ဤသည်မှာ ကဗျာပထမစာလုံး၏အစ ဖြစ်သည်။ သူ
လက်ကိုအပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်ပြီးမှ သူ၏လက်ကို အောက်သို့ဆွဲချ
ပြလိုက်သည်။

စုတ်တံဖြင့် ပထမသုံးချက်ဆွဲခြင်းမှာ ဟန်ပြကွက်သာ ဖြစ်ပြ
နောက်ဆုံး အောက်သို့ဆွဲချလိုက်သော အကွက်သာလျှင် တိုက်ကွ
အစစ် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် လင့်ဟူချူးက ဟန်ပြကွက်များကို မည်သို့မျှ မလှုပ်
ဘဲ ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း တကယ့်တိုက်ကွက်အစစ် စတင်ရန် ဟ

လိုက်သည့်အချိန်တွင်မှ လုံး၀ စ,တိုက်ခွင့်မပေးဘဲ .... ၊ သူက
ကြားဖြတ်ပြီး သူ၏ညာလက်ကို ထိုးလိုက်တော့၏။

ခေါ့ပိအုန်းမှာ တိုက်စစ်မဆင်နိုင်တော့ဘဲ သူ့မဏိစုတ်တံကိုပြန်
ဓားကို ခုခံလိုက်ရတော့၏။ သို့သော် လင့်ဟူချူး၏ဓားမှာ
ဟန်ပြကွက် သက်သက်သာဖြစ်၍ သူ၏ဓားကိုချက်ချင်း ရုပ်
လိုက်သည်။ သံမဏိ စုတ်တံနှင့်ဓားတို့ ရိုက်ခတ်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

လင့်ဟူချူးသည် စစချင်း ခေါ့ပိအုန်း၏ ပထမစာလုံးကို တစ်
ပစ်လိုက်ချေပြီ။ ခေါ့ပိအုန်းမှာ လမ်းခုလတ်၌ပင် သူ၏အစီ
ပျက်သွားရတော့၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဒုတိယစုတ်တံကွက်ကို ထုတ်ပြန်တော့သည်။
ဒုတိယကွက် စတင်လိုက်သည်နှင့် လင့်ဟူချူးက သူ၏ဟာကွက်
တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူ၏ဟာကွက်ကို လင့်
ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခေါ့ပိအုန်းမှာ တစ်ကွက်လုံးကုန်အောင် မကစားနိုင်
တစ်ဝက်သာ ကစားလိုက်ရပြီး သူ၏သံမဏိစုတ်တံဖြင့် ဓား
ပြန်လည်ခုခံနေရပြန်တော့သည်။ လင့်ဟူချူးက သူ၏ဓားကို အသာ
လိုက်သည်။

ခေါ့ပိအုန်းမှာ ပွဲစလျှင်စခြင်း မိမိအလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော
ဟန် တိုက်ခိုက်နည်းနှစ်ကွက်မှာ တစ်ဝက်သာကစားရ
ပြန်လည်ခုခံနေရသည်ကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ
နေတော့၏။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်သည် ပန်းချီဗျာန်ဝင်လျက်ပုံတစ်ပုံကို
ရေးဆွဲနေစဉ် ကလေးတစ်ယောက်က မိမိ၏လက်မှ စုတ်တံကို ဆော
ကစားဆွဲယူလိုက်သောအခါ မိမိဆွဲနေသည့် ပန်းချီကို ဆက်လက်မဆွဲ
နိုင်တော့ဘဲ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရသကဲ့သို့ ခေါ်ပီအုန်းမှာလည်း
မိမိ၏တိုက်ကွက်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မကစားနိုင်တော့သဖြင့်
စိတ်ထဲ၌ ကသိကအောက်ဖြစ်နေရတော့၏။

ခေါ်ပီအုန်း၏စိတ်ထဲတွင် ....

"ငါ နည်းနည်းမှားသွားတယ်၊ ငါက ဒီစုတ်တံရေးဟန်တိုက်
ကွက်နဲ့ ကဗျာရဲ့နာမည်ကို ပြောပြလိုက်လို့ ဒီကောင်သဘောပေါက်
သွားပြီး ငါ့ရဲ့စာလုံးကို တစ်ဝက်ဖြတ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေတာကိုး၊ မဖြစ်ဘူး
ငါ့အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလိုက်မယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်လိုတိုက်မလဲ ကြည့်
သေးတာပေါ့ .... "

ဟု တွေးလိုက်သည်။

သူက သူ၏ကဗျာစာလုံးများကို အစီအစဉ်အတိုင်းမဟုတ်
တော့ဘဲ အခြေအနေကိုလိုက်၍ လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။ ဤအချက်တွင် ခေါ်ပီအုန်း၏အယူအဆ မှားယွင်းလျက်ရှိနေ
သည်။ သူက သူ ကြိုတင်ပြောပြထားသဖြင့် လင့်ဟူချုံးက သူ့အကွက်
များကို ဖျက်ပစ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်နေသည်။ အမှန်စင်စစ် လင့်ဟူ
ချုံးက သူပြောပြသည့်စကားများကို လုံးဝနားမလည်ချေ။ လင့်ဟူချုံး
မှာ 'ကေရာဇ်ကိုးကွက်' ဓားသိုင်းပညာကို တတ်ထားသဖြင့် မည်သည့်
သိုင်းကွက်မဆို ထိုသိုင်းကွက်၏ 'ဟာကွက်' 'ပျော့ကွက်'များကို ချ

[illegible] ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

[illegible]လည်း ခေါ်ပီအုန်းက မိမိကိုတစ်ချက် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်
[illegible]သည်နှင့် သူက ဓားနှင့် ခေါ်ပီအုန်း၏ဟာကွက်ဖြစ်သော
[illegible] ထိုးချိန်လိုက်တော့၏။

[illegible]ကြောင့် အစီအစဉ်ပြောင်း၍တိုက်ခိုက်သည့် ဤအကွက်
[illegible] သိုင်းကွက်တစ်ဝက်ခန့်သာထုတ်၍ ကစားခွင့်ရလိုက်သည်။
[illegible] ပြန်ရုပ်သိမ်းကာ လင့်ဟူချုံး၏ဓားကို ခုခံရပြန်တော့သည်။
[illegible] လင့်ဟူချုံး၏ဓားကွက်မှာ ဟန်ပြဓားကွက်သာဖြစ်၍ သူ့ဓား
[illegible] ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသွားလေပြီ။

ခေါ်ပီအုန်းမှာ တစ်ချက်မျှ မာန်သွင်းအော်ဟစ်ရင်း အားကုန်
[illegible] တိုက်ခိုက်တော့သည်။ သို့သော် သူ့ခမျာတိုက်ကွက်တိုင်း
[illegible]သာ ထုတ်ကစားနိုင်ပြီး သူ၏စုတ်တံကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းသွား
[illegible] ဖြစ်တော့သည်။ လင့်ဟူချုံး၏တိုက်ကွက်ကိုသာ ပြန်၍
[illegible] ခုခံနေရတော့သည်။

ခေါ်ပီအုန်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒေါသထွက်လာတော့သည်။
[illegible] ရုတ်တရက် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"တော်ပြီ .... ငါ မတိုက်တော့ဘူး .... "

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ သူ၏စုတ်တံ
[illegible]တွင် စောစောက သူအသုံးပြုခဲ့သည့် 'စစ်ချီသံ'ကဗျာကို
[illegible] ရေးချလိုက်လေတော့၏။

[illegible]ပြီးသောအခါ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်

သည်။ ပြီးနောက် တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။ နံရံပေါ်၌ သူ ရေးလို
သည့် စာလုံးများကို အသေအချာ အရသာခံကြည့်နေလိုက်သေးသ
တစ်ခါ ထပ်မံအော်ပြန်သည်။

"ကောင်းတယ် .... သိပ်ကောင်းတယ်၊ ငါ့ရဲ့ရေးဟန်ထဲ
ဒီတစ်ခါ ရေးဟန်က အကောင်းဆုံးပဲကွ .... "

လင့်ဟူချုံးကတော့ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ ခေါ်ပိအုန်း
သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခေါ်ပိအုန်းသည် လင့်ဟူချုံးဘက်သို့ လှ
ကာ ....

"ညီလေး .... မင်းအတွက်ကြောင့် ငါအကောင်းဆုံး ရေးဟ
ကို ထွင်လိုက်နိုင်တာကွ၊ ကြည့်စမ်း လက်ရာဘယ်လောက်ကော
သလဲ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ တိုက်ခိုက်တော့ ငါ့မှာ တစ်ကွက်မှ ကောင်းကော
မထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ခံ
နေရတာပေါ့၊ အခုမှပဲ အားလုံးပေါက်ထွက်လာတော့တယ်၊ အခုတေ
ရင်ကျပ်တဲ့ဝေဒနာလည်း သက်သာသွားပါပြီ၊ မင်းက ဓားသိုင်းကော
တယ်၊ ငါက စုတ်တံရေးဟန်ကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူမှ အရှုံးအနိုင်
ဘူး .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ဝင်၍ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် .... အရှုံးအနိုင်မရှိဘူး"

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် လူတို့၏စိတ်သဘောထားကို အလွန်
လည်လှသည့် ပါးနပ်လှသော လူကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ရှုံးသွား
ခံသာအောင် ကြားမှဖြန်ဖြေ ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ခေ

လင့်ဟူချုံးအား ရှုံးနိမ့်ပြီးခဲ့ချေပြီ။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ကြားထဲမှ မည်မျှ ဖြန်ဖြေနှစ်သိမ့်သည်ဖြစ်စေ၊
ကျိုကမူ အမှန်တရားကို ကောင်းစွာသိမြင်နိုင်သည်။ အရှုံးကို
စွာလက်ခံနိုင်သည်။

ပေကျိုက ရှန့်ဝန့်ထင်းအား ....

"ကျုပ်ညီလေး ခေါ်ပိအုန်း ရှုံးတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ညီလေး
အောင် နှစ်သိမ့်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ .... ကျုပ်
ကော့မှာပေါ့"ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် ကျောက်စားပွဲပေါ်ရှိ သံကျားဖန်း
လိုက်၏။ သူက ကျားဖန်းကို ကိုင်ရင် လင့်ဟူချုံးအား လှမ်း
လိုက်သည်။

"ဆွေ ဖုန်းချုံး ဒါက ငါ့ရဲ့လက်နက်ပဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ရယ်ရင်းမောရင်း ပြောတော့သည်။

"ဆရာကြီးရဲ့လက်နက်ဖြစ်တဲ့ ကျားဖန်းဟာ တော်တော်က
ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးထားတယ်၊ နောက်ပြီး
ကြယ်မှုတစ်ခုလည်းရှိတယ်လို့ ကြားနေရတယ်၊ ဆရာကြီး
နဲ့ လျှို့ဝှက်လက်နက်တွေ သိမ်းယူနိုင်တယ်ဆိုတာကော
.... "

ပေကျိုသည် ရှန့်ဝန့်ထင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့
ရှန့်ဝန့်ထင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ထွက်သွားတော့
ဆင်မှတ်ရပေသည်။

"ဧနောင်ကြီး .... ထင်းဝန့်၊ နောင်ကြီးဟာ တကယ့်ကိုအ
အမြင်များပေ့ဲပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ ချီးကျူးပါတယ်၊ အမှန်တကယ်ကတော့ ကျ
ကျားဗန်းမှာ ဘာမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ
သုံးလိုက်တတ်ရှိနေတော့ ရန်သူရဲ့လျှို့ဝှက်လက်နက်တွေနဲ့ သံလက်
မှန်သမျှကို ဆွဲထားနိုင်တာပေါ့၊ ဒါကို ထူးခြားချက်လို့ ခေါ်မယ်ဆိ
ခေါ်ပေါ့လေ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"သြော် .... ဒီလိုလား .... ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်အဆန်းတ
မဟုတ်လှပါဘူးလေ .... "

ထိုစကားများကိုကြားလိုက်ရသော လင့်ဟူချုံးမှာ ကြိ
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"အင်း .... တော်ပါသေးရဲ့ အစ်ကိုကြီး ရှန့်ဝန့်ထင်းက ေ
နေ့ စကားနဲ့ဝင်ထောက်လိုက်ပေလို့၊ နို့မို့ရင် ငါ့ဓားကို သူ့ရဲ့ကျား
ဆွဲထားလိုက်ရင် ဘာတစ်ကွက်မှတောင် ထုတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်
ငါရှုံးသွားတော့မှာပဲ၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် ငါ့ဓားကို သူ့ကျားဗန်းနဲ့
ထိလို့မဖြစ်တော့ဘူး .... "

ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ပေါးပေကျိုက ....

"မိတ်ဆွေဖုန်းချုံး .... ဘယ့်နှယ်လဲ တိုက်တော့မလား"

လင့်ဟူချုံးက သူ၏လည်မျိုကို ဓားဖြင့်တစ်ချက်လှမ်းထိုး
သည်။ ပေါးပေကျိုက လက်ကိုမြှောက်၍ ထိုဓားချက်ကို ခုခံရန်

[illegible]သည်။ လင့်ဟူချုံးက သူ့ပခုံးသို့ ဓားဖြင့်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။
ပေါးပေကျိုအနေဖြင့် သူ့ပခုံးကို အထိမခံရအောင် ကာကွယ်ရ
[illegible] လင့်ဟူချုံးက ချက်ချင်းပြန်နုတ်သွားပြီး သူ၏ချက်အောက်သို့
[illegible]လိုက်ပြန်၏။ ပေါးပေကျိုမှာ ချက်အောက်ကိုကာကွယ်လိုက်
[illegible]သည်။ ထိုသို့ အပြင်းအထန်ခုခံကာကွယ်နေရင်းမှ သူ့စိတ်ထဲတွင်
[illegible]လိုက်သည်။

"တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို ပြန်မတိုက်နိုင်ဘဲနဲ့ အခုလိုချည်းပဲ ငံ့ခံနေရ
[illegible]လား .... "

သူက တိုက်စစ်ဆင်နိုင်ရန် သူ၏ကျားဗန်းကိုမြှောက်ကိုင်လိုက်
[illegible] သို့သော် လင့်ဟူချုံး၏ဓားကွက်များမှာ ရေစီးပမာဖြစ်နေသည်။
[illegible] အဆက်မပြတ်တော့၊ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် သူ၏ဟာကွက်
[illegible] ထိုးနှက်နေတော့ရာ ပေါးပေကျိုအနေဖြင့် လုံးဝတိုက်စစ်
[illegible]နိုင်တော့ဘဲ မိမိခန္ဓာကိုယ် အထိအခိုက်မခံရရန်သာ အပြင်း
[illegible] ခုခံကာကွယ်နေရတော့သည်။

ပေါးပေကျိုမှာ သူ၏စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည်
[illegible]နိုင်သဖြင့် လွန်စွာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေရတော့သည်။ မည်မျှ
[illegible]နိုင်သည်ဖြစ်စေ မိမိအနေဖြင့် စွန့်၍ပင် တစ်ကွက်တလေမျှ
[illegible]ဆင်ချိန်မရှိကြောင်း တွေ့နေရသည်။

[illegible]ကြာမီပင် သိုင်းကွက်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်လာတော့
[illegible]ကွက်လေးဆယ်ကျော်စလုံး၌ ပေါးပေကျိုမှာ အမြဲတမ်း
[illegible] တစ်ကွက်မှ ပြန်မတိုက်နိုင်ခဲ့ချေ။

ခေါ်ပိအုန်းနှင့်တန်းချန်း အစရှိသော နှင်းဆီဂေဟာမှလူများ
ကျောက်ရုပ်ကြီးများသဖွယ် ငေးကြောင်ရပ်ကြည့်နေမိတော့သ
သူတို့အဖို့ လင့်ဟူချုံး၏ ဓားကွက်များကို အလွန် အံ့သြနေကြသ
အလွန်အံ့သြနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းလွန်းလှသောကြောင့် အံ့သြ
မဟုတ်ချေ။ ရိုးလွန်းလှသောကြောင့် အံ့သြနေခြင်းဖြစ်သည်။

လင့်ဟူချုံး၏ဓားမှာ မြန်လွန်းသည်လည်း မဟုတ်၊ ပြင်း
သည်လည်း မဟုတ်၊ ရှုပ်ထွေးခက်ခဲ နက်နည်းသည်လည်းမဟုတ်

သို့သော် .... သူက ဓားတစ်ချက် ထိုးလိုက်တိုင်း ဟေးပေ
တစ်ယောက် ဣန္ဒြေရရဖြင့် မခုခံနိုင်၊ ပုံပျက်ပန်းပျက် ကမူးရှူး
ခုခံကာကွယ်နေရသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်နေရခြင်းကြောင့် ခေ
အုန်းနှင့်တန်းချန်းတို့နှစ်ယောက် အသက်ရှူရပ်မျှမတတ် အံ့သြ
မောနေကြရခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။

အမှန်စင်စစ် သိုင်းကွက်တိုင်းတွင် ဟာကွက်ရှိ၏။ ထိုဟာကွ
ကို အမြန်ဆုံးမြင်နိုင်ခြင်းနှင့် ရန်သူ၏တိုက်ကွက်ထက် တစ်ကွက်
ထွက်၍ ရန်သူ၏ဟာကွက်ကို တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းသည် မိမိ၏ဟာကွ
ကို ပိတ်ဖုံးကာကွယ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရသည်။ အကောင်းဆုံးတို
စစ်သည် အကောင်းဆုံးခံစစ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

မိမိက ရန်သူထက် တစ်ကွက်စော၍ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းသ
များစွာ အရေးပါလှသည်။ မိမိက တစ်ကွက်စော၍တိုက်ထားလျှ
ရန်သူက မိမိ၏ဟာကွက်ကို တွေ့သည့်တိုင် မိမိကိုပြန်လည် မတို
ခိုက်နိုင်ပေ။ သူ၏ဟာကွက်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အရင်ဦးဆုံး ခုခံက

ရပေလိမ့်ဦးမည်။

ယခု ဟေးပေကျိုမှာလည်း ဤပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေ၏။ လင့်ဟူ
တိုက်ကွက်များမှာ ပိရိသေသပ်လှပြီး အကွက်စေ့လှသည်။ သူ့ကို
စစ်ဆင်ရန် မဆိုထားနှင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်ပင် မနည်း
ားနေရသည်။

ထို့ကြောင့် ဟေးပေကျိုမှာ မိမိရှုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်း
င်းသိလိုက်တော့သည်။ နောက်ထပ် အကွက်ပေါင်းတစ်ထောင်
တိုက်ခိုက်သော်လည်း ထိုအကွက်တစ်ထောင်လုံး မိမိမှာ မရှု
ကာကွယ်ခုခံနေရပေလိမ့်မည်။ တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ဆိုသည်မှာ အိပ်
င် မက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ယခုပုံစံအတိုင်းသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်
ည်။

သူ့စိတ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

"ဒီနေ့အဖို့ ငါမစွန့်စားရင်တော့ ငါ့သိက္ခာကို ဘယ်လိုမှဆည်နိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူး ...."

လင့်ဟူချုံးက သူ့အားထိုးလိုက်သည့်ဓားကို သူကမရှောင်တော့
သူ့လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ကျားဗန်းကိုလွှဲ၍ လင့်ဟူချုံး၏ခါးကို
လိုက်တော့၏။ သူ၏လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့်လည်း လင့်ဟူချုံး
ားကို ညှပ်ဆွဲလိုက်၏။

ဘေးနားပတ်လည်မှ ကြည့်နေသူများက ဤအချင်းအရာများ
တွေ့ရသောအခါ 'ဟာ'ခနဲ ဖြစ်သွားကြရတော့၏။ သူတို့အားလုံး
ကြသည်။ ဤတိုက်ကွက်သည် သူသေကိုယ်သေတိုက်ကွက်မျိုးသာ

ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပေါးပေကျိက လင့်ဟူချုံး၏ခေါင်းကိုညှပ်၍ မ... ခေါင်းထိုးခံရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ အကယ်၍ သူကသာ ... ညှပ်မိခဲ့လျှင် လင့်ဟူချုံးမှာ သူ၏ခေါင်းကို ရှေ့ဆက်ထိုး၍ရတော့... မဟုတ်ချေ။ ထိုအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ ကျားဖန်းဖြင့် ရိုက်ချအသတ်ခံ... တော့မည်။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်အတွင်း၌ လင့်ဟူချုံး၏ခေါင်းထိပ်ဖျားမှာ အ... သို့ မြောက်တက်လျက် ပေါးပေကျိ၏လည်မျိုသို့ ထိုးချိန်လျက်... သည်။

လူတိုင်း 'ဟာ'ခနဲဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ဤအကွက်မှာ... တိုင်း မျှော်လင့်မထားသော အကွက်ဖြစ်၏။ ဤအကွက်မျိုး လာ... မည်မထင်၍လည်း လူအားလုံးက သူသေကိုယ်သေ မှတ်ထင်ထား... ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပေါးပေကျိသည် စောစောက စွန့်စားတိုက်... သည့်အကွက်တိုင်း ခေါင်းကို ညှပ်ဆွဲရန် ကျားဖန်းဖြင့်ရိုက်ရန် ကြိုး... လျှင် ခေါင်းကိုမညှပ်မိခင် ကျားဖန်းဖြင့် မရိုက်မိခင် အချိန်အတွင်း၌... သူ့အရှိန်နှင့်သူ သူ့လည်မျိုက ခေါင်းဦးသို့ ဝင်တိုးမိပေလိမ့်မည်။

ပေါးပေကျိမှာ မျက်စိများ ပြာဝေသွားမတတ် မိုက်ခနဲဖြစ်... တော့၏။ သူ၏ခုန်ပျံ...်ခိုက်သည့် အင်အားကို ရုတ်ခြည်းရပ်ဆိုင်း... ပြီး ကျားဖန်းကိုလည်း တုန့်ခနဲ ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်၏။ လင့်ဟူချုံး... သဘောကိုလည်း သိနေသဖြင့် ဤသို့ ရဲရဲတင်းတင်း ရင်ဆိုင်ဝံ့...

...သည်။ မိမိကသာ ရှေ့မတိုးလျှင် လင့်ဟူချုံး၏ခေါင်းကလည်း ရှေ့သို့ ...လက် တိုးထွက်လာမည် မဟုတ်ချေ။

အမှန်တကယ်ပင် လင့်ကဟူချုံးကလည်း သူ၏ခေါင်းကို တန့်ခနဲ ...ဆိုင်းလိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံး၏ခေါင်းဦးမှာ ပေါးပေကျိ၏လည်မျိုနှင့် ...လက်မခန့်အကွာ၌ အသည်းထိတ်စဖွယ် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ပေါးပေကျိ၏ကျားဖန်းကြီးမှာမူ လင့်ဟူချုံး၏ခါးနှင့်နှစ်လက်မ ...အကွာတွင် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်ရုပ်ကြီး ...ဖွယ် ငြိမ်သက်နေကြတော့၏။ အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ရှားကြပေ။

ဘေးမှကြည့်ရှုနေကြသည့် ပရိသတ်များအဖို့မူ အရှုံးအနိုင်ကို ...နှင့်အမည်းကဲ့သို့ ကွဲကွဲပြားပြား တွေ့နေကြရသည်။ လင့်ဟူချုံး ...ယောက် အနိုင်ရသွားလေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျားဖန်းကြီးမှာ လေးလံသောအရာ ...ကြီးဖြစ်၍ အနည်းဆုံးတစ်ပေကျော်ကျော်မှ လွှဲရိုက်မှသာ ရန်သူ ...ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရစေနိုင်သည်။ လင့်ဟူချုံး၏ခေါင်းမှာ ကျားဖန်းနှင့်ဟူ ...မဟုတ်ပေ။ ရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲထိုးလိုက်ရုံမျှနှင့် ပေါးပေကျိတစ် ...ယောက် ချက်ချင်း အသက်ပျောက်သွားရပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ရှန့်ဝန့်ထင်က တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး ....

"ကဲ .... အကွက်က ဒီမှာတင်ရပ်နေကြပြီ .... ဘယ်သူမှရှေ့...ကြဘူး .... ဒါမျိုးကို ကျားကစားနည်းမှာဆိုရင် သရေပွဲအဖြစ် ...မှတ်တယ် .... ဆရာကြီး ပေါးပေကျိက တကယ်တော်တာပဲ၊ ...ချုံးနဲ့ သရေတိုက်နိုင်တယ်"ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟောပေကျိုက ပြုံး၍ ....

“နောင်ကြီး ထင်းဝန်က နောက်ပြောနေတာကိုး၊ ဒီပွဲက ဘယ် သရေပွဲဖြစ်မလဲ၊ ဖုန်းချိုးရဲ့ဓားသိုင်းက တကယ်ကောင်းတယ်၊ တခ ကွက်မှ ကျုပ်တိုက်စစ်မဆင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ လုံးဝရှုံးနိမ့်သွားရ တာပဲ”ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ခေါ့ပိအုန်းက သူ၏ပန်းချီလက်ရေးကားချပ်ကို တသစ္စလမ်းစွာ မေးလိုက်၏။

“နောင်ကြီး ထင်းဝန် .... ကျုပ်ကို ဟို ပန်းချီလက်ရေးကား ချပ်လေး ခဏလောက်ပြပါဦးလား၊ ကျုပ် သိပ်ကြည့်ချင်နေတယ်ဗျာ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ပြုံး၍ ....

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ .... ခဏကြည့်ရုံတင် မဟုတ်ဝါဘူး၊ အပိုင် တောင် ရမှာပါ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်ညီလေးနဲ့ ဓားသိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြလို့နိုင်ရင် ခင်ဗျားကြည့်ရမှာပေါ့”ဟု ပြောလိုက်၏။

ခေါ့ပိအုန်းမှာ သူ၏လက်ရေးပန်းချီကားချပ်ကို လိုချင်လွန်းလှ သဖြင့် အသည်းတယားယား ဖြစ်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူက

“အစ်ကို ဟောပေကျို ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို သွားခေါ်ကြည့် ဦးမယ်၊ လာမှ လာပါ့မလား မသိဘူး .... ”

ဟောပေကျိုက ....

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီမှာနေခဲ့ကြ၊ မင်းတို့ပြောရင် အစ်ကို ကြီးက ရချင်မှရမှာ ငါသွားပြောကြည့်မယ် .... ”

ခေါ့ပိအုန်းမှာ ပိုသဘောကျသွားသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ သွား

[illegible] အစ်ကိုကြီးက လိုက်ချင်မှ လိုက်လာမည်။ အစ်ကိုဟောပေကျို [illegible] သူခေါ်တာထက်စာလျှင် ပိုကောင်းသည်။ လိုက်လာဖို့ [illegible]

ဟောပေကျို အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ အခိုက်အတန့် [illegible] တန်းချန်းက အရက်ခွက်များ လိုက်ပေးသည်။

“ကဲ .... ကျုပ်တို့ရဲ့အစ်ကိုကြီးကို သွားခေါ်နေတုန်း နောင်ကြီး [illegible]ရော ညီလေးဖုန်းချိုးရော အရက်သောက်လိုက်ကြဦး”

သူတို့အားလုံး အရက်သောက်ကြပြန်၏။

အတန်ကြာ သောက်ပြီးမှ ဟောပေကျို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ [illegible]

သူက ....

“ဖုန်းချိုး .... အစ်ကိုကြီးက ခင်ဗျားကို သူ့အခန်းဆီခေါ်လာဖို့ [illegible]ပါတယ်၊ နောင်ကြီး ဝန့်ထင်းကတော့ ဒီမှာပဲဆက်ထိုင်ပြီး [illegible]သောက်နေပေါ့ .... ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းမှာ ရုတ်တရက် အကျပ်ရိုက်သွားတော့သည်။ ဟော [illegible] လင့်ဟူချိုးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ခွဲခြားခေါ်နေခြင်းဖြစ် [illegible]

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

“လင့်ဟူချိုးက အသက်ငယ်တော့ အတွေ့အကြုံသိပ်စုံတာ [illegible] ဒီကောင်တွေ ပရိယာယ်ဆင်ရင် ညီလေးအနေနဲ့ ဘာမှ [illegible]ဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါပါ အတင်းဝင်ရင်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်း

ပျက် ဖြစ်နေတော့မှာပဲ .... ”

ဤသို့ တွေးမိလိုက်သဖြင့် လင့်ဟူချုံးအား သတိဝီရိယရှိ[illegible] မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ သူကမူ အရက်ကိုသာ ဆက်သောက်နေလို[illegible] ရတော့သည်။ လင့်ဟူချုံးကမူ ရှန့်ဝန့်ထင်းအား တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ဟေ[illegible] ပေကျိုနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ ဟေးပေကျိုနှင့်အတူ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြ[illegible] သွားရသည်။ အခန်းလေးခန်းမျှ ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ ပန်း[illegible] ကလေးတစ်ခုဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်ဝ[illegible] ကလေးတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြ၏။

ဟေးပေကျိုက အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး လင့်ဟူချုံး[illegible] အတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းလိုက်၏။ လင့်ဟူချုံးအခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွ[illegible] သောအခါ ဟေးပေကျိုက ....

“အစ်ကိုကြီး .... ဖုန်းချုံးရောက်လာပါပြီ .... ”

ထိုအခါ အတွင်းခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ တ[illegible] ကိုယ်လုံး ပိန်လှီလှသည်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အသား[illegible] သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။ သို့သေ[illegible] မျက်လုံးအစုံကမူ စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။

လင့်ဟူချုံးက နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်၏။ ဟေးပေကျိုကလည်[illegible] မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြီးဆုံးအစ်ကိုကြီး ‘ဝမ်းချုံး’ပဲ၊ ကြားဖူး[illegible] ပေါ့ .... ”

[illegible]ချုံးက ....

“ဆရာကြီးတို့ လေးယောက်စလုံးရဲ့နာမည်ကို မကြားဖူးရင် [illegible]သား ဘယ်ပီသတော့မလဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီနာမည် [illegible] ကြားဖူးနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုမှပဲ တွေ့ခွင့်ရတော့ [illegible] ... ”

[illegible]ချုံးက ....

“မင်းက ဝါဆန်းဂိုဏ်းက ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့ နောက်ဆက်လို့ [illegible]တယ်၊ ငါတို့ဆရာကြီး ဖုန်းချင်းရဲ့နာမည်လည်း မကြားရတာ [illegible]ဆိုတော့ သူ့နောက်ဆက်တပည့်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ [illegible]ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ၊ အခုလိုဆိုတော့ ဓားသိုင်းပညာမှာ [illegible] တကယ်တော်မှာပေါ့ .... ”

လင့်ဟူချုံးက ....

“ဟာ .... ဒီလောက် မတော်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့ပညာ [illegible] ပုံရင် နှစ်ပုံလောက်ပဲ ရခဲ့တာပါ .... ”

[illegible]ချုံးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ....

“အင်း .... မင်းက ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့ ဓားသိုင်းပညာကို [illegible] ပုံရင် နှစ်ပုံလောက် ရလိုက်ပေလို့ပဲ၊ တစ်ဝက်လောက်များ [illegible] သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပြားပြားဝပ်ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ၊ [illegible] ပုံ နှစ်ပုံလောက် ရလိုက်တာတောင် ငါ့ညီလေး သုံး [illegible] မင်းကိုအရှုံးပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ .... အင်း ဆရာကြီး [illegible] ဓားသိုင်းပညာက တကယ်ကြောက်စရာကောင်းလှပါလား”

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာကြီးရဲ့ညီလေးသုံးယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတုန်းက အပျော်သဘော တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ .... ဘယ်သူမှ အရှုံးအနိုင်မရှိပါဘူး .... "

ဝမ်းချုံးက ....

"အင်း .... မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်နှိမ့်ချသကိုး၊ အဲဒါမှလည်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဓားသိုင်းပညာရထားပြီး ဘဝင်မြင့်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဖွတ်မိကျောင်းဖြစ်၊ မြစ်မချမ်းသာဆိုတာလို ဖြစ်သွားမှာပဲ .... "

ဝမ်ချုံးသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစားနေပြီး ဆက်မေးလိုက်၏။

"မင်းဆီမှာ 'သိုင်းလောကရဲ့ စိန်ခေါ်သံ'လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ဓားဂီတစာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်၊ သိပ်အဆင့်မြင့်ပြီး ခက်ခဲနက်နဲတယ်တဲ့က ဟုတ်ရဲ့လား .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"ခက်ခဲနက်နဲတာကတော့ အမှန်ပါပဲ .... တော်ရုံတန်ရုံ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ဒီစာအုပ်ထဲက တေးသွားတွေမတီးမှုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါက ရှေးဟောင်းလက်ရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေတ်သစ် ပညာရှင်နှစ်ဦးရဲ့ ကြိုးပမ်းချက်ပါ .... "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏တေးဂီတစာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဝမ်ချုံးက လှမ်းယူလိုက်၏။

"ဒီခေတ်ထဲက လူတွေရဲ့လက်ရာကိုး .... ငါလည်း ဂီတမှာ

အတော်ဝါသနာပါတာပဲ၊ တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးပါလား .... "

သူ၏လေသံတွင် အထင်သေးသော လေသံများနှင့် ယခုကဲ့သို့ ခက်ခဲနက်နဲသော ဂီတစာအုပ်ကို ယခုခေတ်လူများက ပြုစုနိုင်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို မယုံကြည်နိုင်သည့်လေသံများ ပါနေသည်။ သူက ပထမစာရွက်တစ်ရွက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဩော် .... ဒါက ကြိုးတပ်တူရိယာနဲ့ မြွေတွဲမှုတ်ရတဲ့ တေးသွားပဲ .... "

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် သူ့မျက်နှာထားမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးများက စာရွက်များကိုကြည့်နေသော်လည်း သူ့လက်ချောင်းများက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာတော့သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကိုမော့၍ အတန်ကြာငေးမောစဉ်းစားနေသည်။ ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သဖြင့် လင့်ဟူချုံးပင် လန့်သွားသည်။

"ဒီလောကထဲမှာ ဒီလောက်တီးရမှုတ်ရ ခက်ခဲတဲ့တေးသွားမျိုး ရှိနေသေးသကိုး .... "

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ဝင်ပြောသည်။

"အစ်ကိုကြီး .... သူက ကောင်းဆန်းဂိုဏ်းက ထင်းဝန့်ဆိုတဲ့ သူ့ ဒီကိုရောက်လာကြတာ သူတို့ကပြောတယ်၊ ဒီနှင်းဆီဂေဟာထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ ဖုန်းချုံးရဲ့ဓားသိုင်းကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ကြတဲ့ တကယ်လို့ သူနဲ့ဓားသိုင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရင် .... "

ဝမ်ချုံးက ....

"ဘာလဲ .... သူ့ကိုနိုင်မှ ဒီတေးဂီတစာအုပ်ကို ငါ့ကိုပေးမယ်ပေါ့

ဟုတ်လား .... "

ဟေးပေကျိက ....

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တော့ ရှုံးသွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင်ပွဲဆင်းမှပဲ"

ဝမ်ချူးက ....

"ညီလေး .... မင်းတို့တောင် မဖြစ်တော့တဲ့နောက် ငါကကော ဖြစ်နိုင်မှာလား .... "

ဟေးပေကျိက ....

"ဟင့်အင်း .... ဒီလိုပြောလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က အစ်ကိုကြီးကို ယုံပြီးပြောလို့ဖြစ်ပါ မလား၊ မအပ်မရာ အစ်ကိုကြီးရာ .... "

ဝမ်ချူးက သက်ပြင်းချရင်း ....

"မင်းတို့ထင်နေကြတာ၊ တကယ်တော့ ငါက အိုနေပြီ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတော့ဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ဝမ်ချူးက နောက်သို့လှည့်ပြီး နံရံတွင်ချိတ်ထားသော မြွေတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး လင့်ဟူချူးကို ပေးကမ်းလိုက် သည်။ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

"မင်းအနေနဲ့ ဝါးမြွေကို ဓားလိုသဘောထားပေါ့၊ ငါက ကြိုးတပ် တူရိယာကို လက်နက်လို သဘောထားပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ကြ တာပေါ့ .... "

သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ပြုံးလိုက်သေးသည်။

"ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုကို ပြည်တန်ပစ္စည်းလို့ ငါမပြောလိုပါဘူး .... ယ် တန်ဖိုးမနည်းတာကတော့ အမှန်ပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီပစ္စည်း လို့ ကျိုးပဲ့တဲ့အထိတော့ တိုက်ခိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ပုံစံလေး က်ဆိုရင် ရပါပြီ .... "

လင့်ဟူချူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မြွေကို လှမ်းယူလိုက်၏။ အလွန်ပင် ချောမွေ့လှသည်။ ကြွေချောင်းနှင့်ပင်တူနေသည်။ ည်းငယ် ထိုခိုက်မိရုံနှင့် ကျိုးသွားနိုင်၏။

ဝမ်ချူး၏ကြိုးတပ်တူရိယာမှာလည်း အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေ ည်၊ တစ်ချက်မျှ ထိခိုက်မိရုံဖြင့် ကျိုးပဲ့သွားနိုင်သည်။

လင့်ဟူချူးသည် ဝမ်ချူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်ချူးက အသင့်ဖြစ်နေသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခါ ယောက်သား စတင် ယှဉ်ပြိုင်ကြလေတော့၏။

လင့်ဟူချူးက မြွေဖြင့်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ လေတိုးဝင်မှု င့် မြွေသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ဝမ်ချူးကလည်း တူရိယာ ကို တစ်ချက်တီးခတ်လိုက်ပြီး တူရိယာ၏အမြီးပိုင်းဖြင့် လင့်ဟူချူး ဆောင့်တွန်းလိုက်လေ၏။

လင့်ဟူချူးမှာ ထိုကြိုးခတ်သံကိုကြားလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ က်မျှ တုန်သွား၏။ သူက မြွေဖြင့် ဝမ်ချူး၏တံတောင်ဆစ်ကွေး လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဝမ်ချူးကသာ သူ၏ကြိုးတပ်တူရိယာကို က် ဆောင့်တွန်းလျှင် သူ၏တံတောင်ဆစ်ကွေးကို မြွေဖြင့် မုချ လိမ့်မည်။

ဝမ်ချုံးက ဆက်၍ဆောင့်မတွန်းဘဲ သူ၏တူရိယာကို
လိုက်ပြီး လင့်ဟူချုံး၏ခါးကို ဆောင့်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှ
ကြီးကို နှစ်ချက်မျှ တီးခတ်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးက မြွေကိုဝှေ့
ကာ ဝမ်ချုံး၏ချိုင်းကြားသို့ ထိုးလိုက်၏။

ဝမ်ချုံးမှာ သူ၏တူရိယာကို ချက်ချင်းပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး
ဟူချုံး၏မြွေကို ကမန်းကတန်း ကာကွယ်လိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက်မှ
လင့်ဟူချုံးက သူ၏မြွေကိုပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ဟေးပေကျိုမှာကြိုးခတ်သံထွက်လာသည်နှင့်ချက်ချင်း မျက်
ပျက်သွားတော့သည်။

အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲထွက်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကိုပြန်စေ့လို
သည်။

အမှန်စင်စစ် ဝမ်ချုံး၏ကြိုးခတ်သံမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်
သူ၏အတွင်းအားကိုသုံး၍ တီးခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူက မြန်မြန်တီးခတ်လျှင် ရန်သူမှာလည်း စိတ်မြန်ကိုယ်
ဖြစ်လာပြီး သူက နှေးနှေးတီးခတ်လိုက်လျှင် ရန်သူကလည်း နှေး
ရသည်။

ရန်သူ၏စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် 'အတွင်းအားသုံးလက်
သံ'ဖြစ်သည်။ မိမိအနေဖြင့် စိတ်ကြိုက်အခြေအနေဖန်တီးကာ ရန်သူ
အလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်ပေသည်။

အကယ်၍ ရှန့်ဝန့်ထင်းတစ်ယောက်သာ ပါလာလျှင် ဤအ
မျိုး လုံးဝရောက်မည်မဟုတ်ချေ။ ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ချက်ဆိုသည်

ချက်က မီးတောက်သူဖြစ်ရာ ထိုတူရိယာများဖြင့် တိုက်ခိုက်မည်
ကတည်းက ထိုအကြောင်းကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိနိုင်ပေမည်။ ယခု
င့်ဟူချုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလေပြီ။

ဟေးပေကျိုက အစ်ကိုကြီး၏ ဤသိုင်းပညာမှာ လွန်စွာအစွမ်း
ကြောင်း သိ၏။

အသံလှိုင်းဖြင့် တစ်ဘက်ရန်သူကို အတွင်းဒဏ်ရာရအောင် လုပ်
နိုင်သည်ကိုလည်း သိရှိထားသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် အခန်းထဲတွင် ဆက်နေလျှင် ထိုအသံ
လှိုင်း၏ရိုက်ချက်ကို မခံနိုင်ဘဲ အတွင်းဒဏ်ရာ ရမည်စိုးသဖြင့် အပြင်သို့
ထွက်ကာ တံခါးပိတ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်မှပင် ကြိုးခတ်သံကို ကြားနေရသဖြင့် စိတ်ထဲ
တွင် မချမ်းမသာ ခံစားလိုက်ရသည်။

"ဒီဖုန်းချုံးက ငါတို့လူသုံးယောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်တုန်းက ငါတို့
ပေါ် သက်သက်ညှာညှာ သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပဲ၊
ခုလို အစ်ကိုကြီးရဲ့'အသံလှိုင်းလက်နက်'သိုင်းပညာနဲ့ သူ ဒဏ်ရာရ
သွားရင် ငါတို့ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလိုက်မလဲ .... "

ထိုစဉ် ကြိုးခတ်သံမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်ပြင်းထန်
လာတော့သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်တွင်နေနေသည့် ဟေးပေကျိုပင်လျှင် ရင်
တစ်ခုလုံး တုန်ခါလာသဖြင့် ထိုနေရာ၌ ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ နောက်
သို့ အခန်းပြင်တစ်ခုသို့ထွက်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့အစ်ကိုကြီး၏ ကြိုးခတ်သံကို မကြားရတော့
ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ကြိုးခတ်သံက အခန်းတံခါးန
ချပ်ကို ထိုးဖောက်ထွက်လာပြန်သဖြင့် သူ၏ရင်တွင် တုန်ခါသွားရပြ
သည်။ မည်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသော အသံလှိုင်းေ
နည်း။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ဖုန်းချုံးဟာ ဓားသိုင်းတော်သလောက် အတွင်းအားကလည်
တယ်ကောင်းပါလား၊ သူက အခုလောက်ကြာအောင် တောင့်ခံနို
တယ်ဆိုတာ သူ့အတွင်းအား တော်တော်ကောင်းနေလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ
ကြာကြာခုခံလေ ဒါထက်ပိုပြင်းထန်လေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ သိပုံမ
ဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ" ဟု တွေးနေမိ၏။

ထိုအခိုက် သူ့နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည
ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခေါ့ပိအုန်းနှင့် တန်းချန်းတို့နှစ်ယောက် သူ့ရှိရာ
လျှောက်လာနေကြသည်။ တန်းချန်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ....

"ဘယ်လိုလဲ"ဟု စူးစမ်းလိုက်၏။

ဟေးပေကျိုက ....

"ယှဉ်ပြိုင်နေကြတာ အတော်ကြာနေပြီ .... ဖုန်းချုံးကတေ
တောင့်ခံနေတုန်းပဲ၊ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကိုဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထ
အောင် လုပ်မိမှာကို ငါ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်၊ ငါတို့ အရှက်ရလိမ့်မယ

တန်းချန်းက ....

"ဟာ .... ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဖုန်းချုံးက ကျွန်တော်တို့
ကို ညှာခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မညှာရင် ရှက်စရာကြီးပေါ့"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။ သို့သော် ဟေးပေကျိုက တန်းချန်းကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ....

"ညီလေး .... ခုချိန်မှတော့ ဝင်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ တော်ကြာ
မင်းပါ ဒဏ်ရာရသွားလိမ့်မယ် .... " ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် စူးရှပြင်းထန်သော ကြိုးခတ်သံ သုံးချက်တိတိ တံခါးကို
ဖြတ်သန်းထိုးဖောက်လာသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး နောက်သို့
ယိမ်းယိုင်ထွက်သွားပြီး သုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်ကြရ၏။

ခေါ့ပိအုန်း၏မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်သွားပြီး ....

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ 'အသံလှိုင်း လက်နက်'သိုင်းက အမြင့်ဆုံးအဆင့်
ထိ ရောက်သွားပြီကိုး၊ ဟို ဖုန်းချုံးက ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့ အသံလှိုင်း
ကို ဘယ်ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလဲ"ဟု ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပြောလိုက်မိ
တော့၏။

ထိုစဉ် နောက်ထပ် 'ထန်း'ခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည့် စူးရှသော
ကြိုးခတ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ သူတို့သုံးယောက်မှာ နောက်
ဘက်သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ကြရပြန်၏။

များမကြာမီပင် 'ထောက်'ခနဲ ကြိုးပြတ်သွားသည့်အသံကို
ကြားလိုက်ကြရတော့၏။ ကြိုးပြတ်သံမှာ အလွန်ကျယ်လောင်လှသဖြင့်
ကြိုးအားလုံး တစ်ပြိုင်နက်ပြတ်သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

ဟေးပေကျိုမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ကာ အခန်းတံခါးကို

ဖွင့်၍ဝင်လာ၏။ ပထမအခန်းကို လျင်မြန်စွာကျော်ဖြတ်လိုက်ပြီး နောက် တံခါးတစ်ချပ်ကို အတင်းတိုးဖွင့်၍ ဝင်သွားကြတော့သည်။

ဟေးပေကျီနှင့် ခေါ့ပိအုန်းတို့မှာ ဝမ်ချူးနှင့်ဖုန်းချူးတို့နှင့် ယောက် သိုင်းယှဉ်ပြိုင်ရာအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ပြီးဆုံးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်ချူးက ဖုန်းချူးအား ....

"ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကိုရှုံးသွားပါပြီ၊ လူတိုင်းနီးပါးဟာ ကျုပ်ရဲ့အသံလှိုင်းလက်နက်သိုင်းကို အံတုယှဉ်ပြိုင်ဖို့မလွယ်လှပါဘူး .... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကျတော့ ကျုပ်ရဲ့အသံလှိုင်းလက်နက်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိရုံတင်မကဘူး ကျုပ်ကိုတောင် ပြန်လည်တိုက်စစ်ဆင်နိုင်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ရဲ့တူရိယာကြီးကိုတောင် မြွေနဲ့တိုးဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ တကယ်ပါဗျာ .... ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာက အံ့မခန်း ပြိုင်စံရှားတော်ပါပေတယ် .... "

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဖုန်းချူးက ....

"ဟာ .... ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်မနိုင်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီပွဲဟာ အရှုံးအနိုင်မရှိပါဘူး၊ တကယ်လို့ အရှုံးအနိုင်ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်ရှုံးဖို့က သေချာသလောက်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့အသံလှိုင်းလက်နက်သိုင်းကို ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင် မတုံ့ပြန်နိုင်တာပါ။ ဒါက အမှန်အတိုင်းပြောပြတာပါပဲ .... "

ဝမ်ချူးက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ထပ်မေးနေ၏။

"တကယ် .... "

"ကဲ .... ဆရာကြီးမယုံရင် ကျုပ်ရဲ့သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းကြည့်ပါ .... "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏ညာဘက်လက်ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ ...ချူးတို့မှာ လင့်ဟူချူး၏အပြုအမူကြောင့် ရင်တုန်သွားကြတော့၏။ ...ဟူချူးက သူ၏သွေးကြောကို စမ်းသပ်ရန်အတွက် သူ၏လက် ...က်ဝတ်ကို ဤသို့ရဲတင်းစွာ ထိုးပေးသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ မယုံ ...ဖြစ်လာကြတော့၏။

မည်သည့်သိုင်းသမားမဆို မိမိ၏အရေးကြီးလှသော သွေး ...ကို သူတစ်ပါး၏လက်တွင်းသို့ မည်သည့်အခါမျှ ထိုးမပေးပေ။ ...သွေးကြောကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ ...သမျှ နာရပေလိမ့်မည်။

ဝမ်ချူးက လင့်ဟူချူးအနေဖြင့် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုး...း မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ သူက မယုံမရဲစိတ်ဖြင့် လင့်ဟူချူး၏လက် ...က်ဝတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ၏လက်ချောင်း ...ချောင်းဖြင့် လင့်ဟူချူး၏လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို စမ်းသပ် ...လိုက်၏။ လင့်ဟူချူးသည် အနည်းငယ်မျှပင် မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ် ...စွာ စမ်းသပ်မှုကို ခံယူနေသည်။

ဝမ်ချူးမှာ အလွန်အံ့ဩသွားပြီး လင့်ဟူချူး၏သွေးခုန်နှုန်းကို ...အချာစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သွေးခုန်နှုန်းမှာ အမှန်တကယ် ...ပျော့လှပြီး လင့်ဟူချူးပြောသည့်အတိုင်း အတွင်းအားလုံးဝမရှိ ...ကြောင်း ထင်ရှားလှတော့၏။

ဝမ်ချျူးသည် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီးမှ တဟားဟားအော်
ရယ်မောတော့၏။

"လက်စသတ်တော့ ငါက အညာခံလိုက်ရတာကိုး"

သူ့ပါးစပ်က အညာခံရသည်ဟု ပြောနေသော်လည်း
အမူအရာကမူ အလွန်တရာ ဝမ်းသာနေကြောင်း အားလုံးကသိနေ
သည်။

အမှန်စင်စစ် ဝမ်ချျူး၏'အသံလှိုင်းလက်နက်'သိုင်းပညာ
လွန်စွာ ခက်ခဲနက်နဲသော သိုင်းပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဤပညာ
တိုက်ခိုက်ရမည့် ရန်သူမှာ သိုင်းပညာဌ်ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိသော ရန်
မျိုးဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိပ်သီးသိုင်းပညာ၏အတွင်းအားသည် မည်သ
အခါမျှ ညံ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

ရန်သူ၏အတွင်းအား ကောင်းလေလေ ဤ'အသံလှိုင်းလ
နက်'သိုင်းပညာကလည်း အစွမ်းထက်လေလေဖြစ်တော့၏။ သို့သေ
လင့်ဟူချျူးမှာမူ အတွင်းအား လုံးဝမရှိသောကြောင့် ဤသိုင်းပညာ
လုံးဝအသုံးမဝင်ဘဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ဝမ်ချျူးမှာအကြောင်းမှန်ကို မသိရသေးခင်က သူတပင်တပ
လေ့ကျင့်ခဲ့သော သိုင်းပညာ၏အသုံးမကျပုံကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်
အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားခဲ့ရတော့သည်။ ယခု လင့်ဟူချျူး၏
လင်း စာနာတတ်သော စိတ်ဟားကြောင့် အကြောင်းရင်းကို သိလိုက်
ချေပြီ။

ယခု သူ ရှုံးနိမ့်ရခြင်းမှာ သူ၏သိုင်းပညာမကောင်း၍မဟု

ကြောင်း နားလည်ရပြီဖြစ်၍ အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားမိတော့၏။
သူက လင့်ဟူချျူး၏လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်းနှီးစွာ ဆွဲယမ်းလှုပ်ကိုင်လျက်
ရယ်မောရင်း မေးလိုက်တော့၏။

"ညီလေးဖုန်းချျူး .... မင်းဟာ တကယ်ပဲ စိတ်သဘောထား
ပွင့်လင်းတဲ့ လူငယ်ပဲ၊ ရှားပါပေ့ကွာ၊ မင်းလိုလူမျိုးကတော့ ဒီလောက
ထဲ ရှိမယ်လို့တောင် မထင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို ဒီလျှို့ဝှက်ချက်
ပြောပြရတာလဲ .... "

✳◆✳

မြေအောက်အချုပ်ခန်း

လင့်ဟူချုံးက ပြုံး၍ ....

"ကျုပ်မှာ အတွင်းအားမရှိတာ စောစောကတုန်းက ထုတ်မပြောခဲ့တာကိုက လိမ်ညာသလိုဖြစ်နေခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတုန်းက လိမ်ညာသလိုဖြစ်တာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်တာမဟုတ်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဒီကဆရာကြီးက အကြောင်းရင်း မသိရတော့ ကိုယ်ကျင့်ထားတဲ့ သိုင်းပညာအတွက် သိပ်ပြီးစိတ်ထိခိုက်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ မလိမ်နိုင်တော့ဘူးဗျို့၊ ထုတ်မပြောရင် ဘယ်ကောင်းနိုင်တော့မှာလဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လင့်ဟူချုံးက ဝမ်ချုံးအား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာလာသည်။ သူ့နောက်တွင် ပေါ်ပေကျို၊ ခေါ်ပိအုန်းနှင့် တန်းချုန်းတို့ သုံးယောက်က လိုက်ပါလာကြ၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် လင့်ဟူချုံး၏မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်

လိုက်သည်နှင့် လင့်ဟူချုံး အနိုင်ရခဲ့မှန်းသိလိုက်သည်။ သူ၏တွက်ကိန်းများ မှန်လာပြီဖြစ်၍ အလွန်အားရကျေနပ်သည်။ သို့သော် ပရိယာယ်ဝစများသည့်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ....

"ဆရာကြီး ဝမ်ချုံးဆီက ဓားသိုင်းပညာတချို့ရလိုက်ရဲ့လား"

ဟု မေးလိုက်၏။

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာကြီး ဝမ်းချုံးရဲ့သိုင်းအားက သိပ်မြင့်မားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အတွင်းအားလုံးဝမရှိတော့ ဆရာကြီးရဲ့ 'အသံလှိုင်းလက်ကတ်'သိုင်းပညာက ဘာမှ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိခဲ့ဘူး၊ ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော် သက်သာသွားတာ .... "

တန်းချုန်းက ရှန့်ဝန့်ထင်းကိုစိုက်ကြည့်ကာ ....

"ဖုန်းချုံးက သိပ်ပြီးရိုးသားတယ်၊ ဘာမှ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်နေတာ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သူ့အတွင်းအားက ခင်ဗျားရဲ့အတွင်းအားထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောရသလဲ .... "

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရယ်၍ ....

"ဒါလား .... ဒါ ကျုပ်ကညာပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျ၊ သူ့အတွင်းအား မပျောက်ခင်တုန်းက ကျုပ်ထက်အတွင်းအားပိုကောင်းတာ အမှန်ပဲဗျ၊ ကျုပ်က အရင်တုန်းကအကြောင်းကို ပြောတာပဲ၊ အခုအခြေအနေကို ပြောတာမှ မဟုတ်တာ .... "

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ခေါ့ပိအုန်းမှာ မျက်နှာတစ်ချက်မဲ့သွားပြီး ....

"ဟင်း .... ခင်ဗျားဟာ တော်တော် တော်တယ်၊ ဒါပေမယ် လူကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး .... "

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းကမူ အားလုံးကို တပြုံးပြုံးဖြင့်နှုတ်ဆက်ပြီး ....

"ကဲ .... ကျုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက်လည်း ပြည့်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားတ နှင်းဆီဂေဟာထဲမှာ ကျုပ်ညီလေး ဖုန်းချိုးကို ဓားသိုင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ် လူ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ပြန်ကြတော့မယ်၊ ခွင့်ပြုကြပါဦး၊ ကဲ ညီလေ ဖုန်းချိုးရေ ပြန်ကြစို့ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် လင့်ဟူချိုးကိုခေါ်ကာ နှင်းဆီဂေဟာထဲ ထွက်ခွာလာကြတော့၏။ ခေါ့ပိအုန်းတို့သုံးယောက်မှာ ရှန့်ဝန့်ထင်း နောက်ကျောမှ အိတ်ကြီးကိုသာ အာသာငမ်းငမ်းနှင့်ကြည့်နေမိကြ တော့၏။ ထိုအိတ်ကြီးကို လုယူချင်စိတ် ပေါက်နေမိသည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့် လင့်ဟူချိုးမှာ နှင်းဆီဂေဟာကြီး၏အပြင်သ ရောက်နေကြပေပြီ။ ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရယ်၍ ....

"ဟိုကောင်တွေထဲက အကြီးဆုံးကောင်ကြီးရဲ့ 'အသံလှိုင် လက်နက်'သိုင်းဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ .... ညီလေးတ ယောက်တည်းလွတ်သာလွတ်လိုက်ရတာ .... သိပ်တော့စိတ်ချ မဟုတ်ဘူး၊ ညီလေး မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနိုင်ယူလိုက်သလဲ"

ဟု မေးလိုက်၏။

လင့်ဟူချိုးက ....

"ဟား .... ဟား .... ဟား .... ဟား လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုကြီးက ဒီဂေဟာကြီးရဲ့အကြောင်း 'က'ကြီးကနေ 'အ'အထိ သိနေတာကိုး၊ တော်သေးလို့ပေါ့အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အတွင်း အား လုံးဝရှိမနေလို့ပေါ့၊ ရှိများရှိနေရင်တော့ အခက်ပဲ၊ အခုဆိုရင် လင့် ဟူချိုးဆိုတဲ့ကောင် အသက်ရှုတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲအစ်ကို ကြီးရ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့သူတို့လေးယောက်နဲ့ ရန်ညက်ရှိနေလို့လား ...."

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ဘာရန်ဘက်မှ မရှိပါဘူး၊ ငါ့အဖို့ အခုအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး အကြိမ် သူတို့နဲ့တွေ့ဖူးခြင်းပဲကွ .... "

လင့်ဟူချိုးမှာ ရှန့်ဝန့်ထင်း၏စကားကြောင့် အလွန်အံ့အားသင့် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူတို့၏ ကျောနောက်မှ လူတစ်ယောက်အော်သံကို ကြားလိုက်ရကြသည်။

"ဖုန်းချိုး .... ဖုန်းချိုး .... ခဏလောက်နေပါဦး"

လင့်ဟူချိုးနှင့် ရှန့်ဝန့်ထင်းတို့နှစ်ယောက် သမင်လည်ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ထန်းချန်းတစ်ယောက် အပြေးအလွှား လိုက် လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အရေးတကြီးနဲ့ ဘာကိစ္စများ ဒီလောက် အရေးကြီးလာရတာလဲ .... "

ထန်းချန်းက ....

"ကျုပ်က ဖုံးချိုးကို အရက်တိုက်ချင်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားလည်း လိုက်

ခဲ့ပါ .... ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းက မကြည်မသာမျက်နှာဖြင့် ငြင်းပယ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထန်းချန်းက သူ၏လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က လင့်ဟူချုံးလက်ကိုဆွဲကာ ....

“လာပါဗျာ .... ငြင်းမနေကြပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အရက်သောက်ကြတာပေါ့ .... ”

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင်လည်း မအီမသာကြီး ခံစားမိသည်၊ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်များ ရသလိုလို ထင်မိသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

“ငါတို့ ထွက်မလာခင်တုန်းက ဒီလူလေးယောက်ဟာ အစ်ကိုကြီးကို သိပ်မကျေနပ်ကြဘူး၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးကို ဘယ့်နှယ်လို့က် လိုက်လှဲလှဲဆက်ဆံနေကြရပြန်တာလဲ၊ သူတို့က အစ်ကိုကြီးရဲ့အိတ်ထဲက ပစ္စည်းကို လိုချင်နေကြတာ၊ ဘာများဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေကြပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”ဟု တွေးနေမိ၏။

သူတို့သုံးယောက် နှင်းဆီဂေဟာကြီး၏အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်တော့၏။ ခေါ့ပိအုန်းနှင့် ပေါးပေကျိုတို့နှစ်ယောက်က အိမ်တံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေကြ၏။ ရပ်စောင့်နေသူများက ဝမ်းသာအားရ လေသံဖြင့် ....

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေတွေ ပြန်လိုက်လာကြတယ်၊ ကောင်းတယ် .... သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကဲ .... ကျုပ်တို့

အရက်ဝိုင်း ပြန်စကြရအောင်”ဟု ပြောကာ အားလုံး ပေါးပေကျို၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြတော့၏။

ပေါးပေကျိုကမူ ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ ပြန်လာမတော့ချေ။ ခေါ့ပိအုန်းနှင့် ထန်းချန်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း လင့်ဟူချုံးတို့နှင့် အဖော်အဖြစ် အရက်သောက်ကျန်ရစ်ကြသည်။ ရှန့်ဝန့်ထင်းရော လင့်ဟူချုံးတို့ပါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေကြသည်။ သူတို့၏အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ပြန်ရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လောဆော်လိုက်သည်။ သို့သော် နှစ်ကြိမ်စလုံး ခေတ္တခဏ စောင့်ပါရန် တောင်းပန်နေကြသဖြင့် ပြန်ထိုင်နေရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပေါးပေကျိုတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့၏။

သူက ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လင့်ဟူချုံးအား ....

“မိတ်ဆွေ ဖုန်းချုံး .... ကျုပ်တို့ ဂေဟာထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ပြိုင်နိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်၊ သူက ခင်ဗျားနဲ့ဓားသိုင်းယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်တဲ့ .... ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ခေါ့ပိအုန်းနှင့် ထန်းချန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ကြတော့၏။

“အစ်ကိုကြီးက ဒီကိစ္စကို သဘောတူလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ....

"အင်း .... ကြည့်ရတာကတော့ အခု ငါနဲ့ဓားသိုင်းယှဉ်ပြိုင်မယ့် လူအတွက် သူတို့ရဲ့အစ်ကိုကြီးရဲ့ သဘောတူညီချက်ကို သွားယူရတာပဲ၊ ငါတို့ကို ခုလောက်အထိ အချိန်ဆွဲထားတာကလည်း ဟေးပေကျိက သူတို့အစ်ကိုကြီးဆီမှာ သွားတောင်းဆိုနေရလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူဟာ သူတို့အစ်ကိုကြီးရဲ့လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်ရမှာပဲပေါ့၊ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် အဲ့ဒီလူရဲ့ဓားသိုင်းက သူတို့ အားလုံးထက် ပိုကောင်းနေတဲ့ပုံပဲ"ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိက ....

"ဖုန်းချုံး .... မင်း ငါနဲ့အတွင်းဘက်ကို ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါ လား .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ သံသယရှိနေသဖြင့် တွန့်ဆုတ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်ရဲ့ဓားသိုင်းက တကယ်တော့ မချီးကျူးလောက်ပါဘူး ဗျာ .... "

တန်းချန်းက လင့်ဟူချုံး မယှဉ်ပြိုင်ဘဲ ငြင်းဆန်မည်ကို စိုးရိမ် သည့်လေသံဖြင့် ....

"ဒီလူက ခင်ဗျားထက် သိုင်းပညာအများကြီး မြင့်မားတာ တော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သူ့ကိုကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး"

ဟေးပေကျိက တန်းချန်း၏စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး ....

"ကျုပ်တို့ဂေဟာထဲမှာ ဓားသိုင်းတော်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှိ နေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနဲ့တော့ တစ်ပွဲတစ်

...မ်း စမ်းကြည့်ချင်တယ်တဲ့ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ဝင်၍ ....

"ကောင်းပြီလေ .... ခင်ဗျားတို့ထပ်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ...ကြတာပေါ့ .... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ညီလေးက သိုင်းတော်ပေမယ့် ...တွေ့အကြုံနည်းတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ သိပ်စိတ်မချဘူး .... "

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟေးပေကျိက ခက်ထန်စွာဖြင့် ....

"ခင်ဗျားရဲ့စကားက ဘာစကားလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့က မတရားတဲ့ ...ည်းကို သုံးမယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်နေလို့လား .... "

ဟု မေးလိုက်၏။

လင့်ဟူချုံးက အခြေအနေ မတင်းမာစေလိုသဖြင့် ....

"အစ်ကိုကြီး .... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ .... ဒီကဆရာကြီးတွေက ဒီလို ...တော်မတရား လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ...ပေါ် ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး .... "

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ညိတ်ပြသည်။

"ကောင်းပြီလေ .... ငါ ဒီကစောင့်နေမယ်၊ ညီလေး သူတို့မရိုး ...း တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ အချက်ပေးလိုက်၊ ...တော့ လုံးဝမလစ်စေနဲ့ .... "

လင့်ဟူချုံးက ရယ်လိုက်ပြီး ....

"အစ်ကိုကြီးက တကယ်အစိုးရိမ်ကြီးတာကိုး၊ ဒီလောက်တော့

လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး .... ”

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ရုတ်တရက် လင့်ဟူချုံး၏ပေါင်ကိုပုတ်ကာ ဘေးတစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ....

“ညီလေး .... လာဦး .... ငါ မင်းကိုစကားတစ်ခွန်းမှာလိုက် မယ်၊ ဒါမှ သူများဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ မဝင်နိုင်မှာ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ....

“အင်း .... အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ဒီလောကအရေးတကြီးလုပ်နေ ပုံထောက်ရင် အကြောင်းထူးရှိလို့ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဒီကောင်တွေ ငါ့ကိုညာမယ်ဆိုရင်လည်း တယ်လွယ် လွယ်နဲ့ညာလို့ရမလဲ .... ”

တန်းချန်းသည် ရှန့်ဝန့်ထင်း၏အစိုးရိမ်ကြီးနေပုံကို ကြည့်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်စေရန် ဘေးသို့ဖယ်ထွက်သွားသည်။ ရှန့် ဝန့်ထင်းသည် လင့်ဟူချုံး၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှန့်ဝန့်ထင်းက လင့်ဟူချုံး၏လက်ထဲသို့ စက္ကူ လုံးတစ်ခု မသိမသာ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးက ထိုစက္ကူ လုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်သောအခါ မာကျောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

ထိုစဉ် ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် တဟဲဟဲရယ်ရင်း သူ့နားနားသို့ကပ်၍ “ညီလေး .... ဟိုလူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ သူနဲ့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သလို

ပ်၊ ဟဲ .... ဟဲ .... ဟဲ ဒီစက္ကူလိပ်ကို ထိုးပေးလိုက်၊ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ မပေါ့ဆနဲ့ကြားလား၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ဤစကားကို အလွန့်အလွန် အရေးတကြီး ပြောနေကြောင်း လင့်ဟူချုံးသိသည်။

သို့သော် သူ့မျက်နှာကမူ တစ်ချိန်လုံး တဟဲဟဲရယ်ရင်း စပ်ဖြဲဖြဲ သဏ္ဍာန် လုပ်ထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အနေ ဖြင့် အရေးတကြီးကိစ္စကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု မည်သို့မျှ ထင်မှတ် ရာအကြောင်းမရှိပေ။

ခေါ်ပိအုန်းတို့မှာ ရှန့်ဝန့်ထင်း၏ တဟဲဟဲရယ်သံများကိုသာ ကြားနေကြရာ ဤလူကြီးသည် စောစောကတော့ ပူပုံပူပန်းနှင့် ယခု တော့ မိမိတို့အား ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေ ကြတော့၏။

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက်က ရှန့်ဝန့်ထင်းကို အခန်းထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး လင့်ဟူချုံးကိုမူ သူတို့၏အစ်ကိုကြီးအခန်းတွင်းသို့ ထပ်မံခေါ် သွားကြပြန်၏။ သူတို့၏အစ်ကိုကြီး ဝမ်ချုံး၏အခန်းထဲသို့ရောက်သော အခါ ဝမ်ချုံးက လင့်ဟူချုံးကို ခေါင်းစွပ်တစ်ခုစွပ်ပေးလိုက်၏။ မျက်လုံး နေရာတွင် အပေါက်နှစ်ပေါက်ဖောက်ထားသည်။ လင့်ဟူချုံးမှာမူ သူ တို့ ပြုလုပ်နေကြသည့် အပြုအမူများအတွက် မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေတော့၏။ သို့သော် မည်သည့်စကားမျှ မေးမြန်း ပြောဆို ခြင်း မရှိဘဲ သူတို့ဆောင်ရွက်ပြောဆိုနေသမျှကိုသာ အေးဆေးစွာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ဝမ်ချုံးသည် ဟေးပေကျိအား ....

"ညီလေး .... သစ်သားဓားနှစ်ချောင်းကို အောက်ယူခဲ့၊ ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ စစ်ဆေးနော်၊ အားလုံး သတိဝီရိယကော ကောင်းထား .... "

ဟု ပြောလိုက်၏။

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် သံသယဖြစ်လာသည်။

"ဝမ်ချုံးစကားထဲမှာ သစ်သားဓားနှစ်ချောင်းကို အောက်ယူ ဘယ်အောက်ကိုယူသွားရမှာလဲ၊ ကေနွ ဟိုလူက မြေအောက်ခန်း မှာ များလား .... "

ဟု ကတိတောင်းလိုက်သည်။

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဒါတော့ စိတ်ချပါ .... ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ရှုံးဖို့များနေတ လို့ ထင်နေမိတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်ပြောလိမ့်မလဲဗျာ .... "

ဝမ်ချုံးက ....

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတ ကွယ် .... ကဲ .... အထဲကိုသွားကြရအောင် .... "

လင့်ဟူချုံးသည် သူပြောသည့် 'အထဲ'ဆိုသည့်စကား သဘောမပေါက်သဖြင့် အပြင်သို့လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သ သို့သော် တန်းချန်းက အခန်းထဲသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ....

"ဒီထဲကိုသွားပါ .... "

ဟု ပြောလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

"ဘယ်လို ဒီအထဲကို .... "

လင့်ဟူချုံးသည် ချက်ချင်းလိုလို အတွေးတစ်ခုက ဝင်လာ

"ကေနွ ငါနဲ့ပြိုင်မယ့်လူဟာ မိန်းမနဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် အတွင်း မှာ နေနေတာပေါ့၊ ယောကျ်ားဆိုရင် ဒီလိုအတွင်းခန်းထဲမှာ နေလိမ့်မလဲ၊ နောက်ပြီး ငါ့မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် ခေါင်းစွပ် တာကလည်း ငါ့မျက်နှာကို ဒီအမျိုးသမီး မမြင်အောင် ကာ ထားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် .... "

ထို့ပြင် သူ့လက်ထဲရှိ ရှင့်ဝန့်ထင်းကပေးထားသည့် စက္ကူလုံး ကိုကိုင်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ပြန်သည်။

"အင်း .... အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီမိန်းမနဲ့ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ပတ်သက်နေရမယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဇနီးများလား မသိဘူး၊ ဒါ နိုင်တယ်၊ သူက ဒီအိမ်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် တော်တော် သိနေတာပဲ၊ ဒီလာရင် ဘာတွေအဆင်သင့်လုပ်ထားရမလဲဆို လည်း အားလုံးသိနေတာပဲ .... "

ထိုစဉ် သူတို့ငါးယောက်စလုံး အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ ၏။ အခန်းထဲတွင် ခုတင်တစ်လုံးသာရှိသည်။ ထိုခုတင်ပေါ်၌ ောင်းတစ်လုံးထောင်ပြီး ချထားသည်။

ဝမ်ချုံးသည် ခြင်းထောင်းကိုဆွဲလှန်လိုက်ပြီး ခုတင်၌ခင်းထား သစ်သားခင်းများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ ထိုသစ်သားခင်း

အောက်၌ သံပြားကြီးတစ်ချပ် ခင်းထားသည်ကို တွေ့ကြရတော့၏။ ထိုသံပြားကြီး၌ သံလက်ကိုင်ကွင်းတစ်ခုလည်း တပ်ဆင်ထားသည်။

ဝမ်ချုံးက ထိုသံလက်ကိုင်ကွင်းကို ဆွဲမလိုက်သောအခါ သံပြားကြီး ပွင့်ထွက်လာတော့၏။ အောက်၌ အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ပေါ်လာတော့သည်။

ဝမ်ချုံးကဦးဆောင်၍ ထိုအပေါက်ကြီးထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံး အပါအဝင် ကျန်လူအားလုံးလည်း ဝမ်ချုံးနောက်မှ လိုက်ဆင်းကြ၏။ မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်းသို့သွားသည့် လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက် ပင်တည်း။

အောက်ခြေ၌ မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခု ဖောက်လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ကြရသည်။ အတန်ကြာလျှောက်သွားမှ ဖောက်ထားသည့်လမ်း ဆုံးသွား၏။ လိုဏ်ခေါင်းထဲ၌ မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်းပင်ရှိသည်။

ဝမ်ချုံးသည် လမ်းဆုံးသောအခါ သော့တွဲတစ်ခုကိုထုတ်၍ နံရံရှိ အပေါက်တစ်ခုတည်းသို့ထည့်ပြီး လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းဘက်သို့တွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျောက်တံခါးကြီးတစ်ချပ် 'ကျွီ'ခနဲမြည်ကာ ပွင့်သွားတော့သည်။ သူတို့ကား အိမ်ရှင်များဖြစ်ကြ၍ အထာကျွမ်းနေသဖြင့် မည်သည့်နေရာ၌ မည်သည့်အရာရှိကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေကြသည်။ လင့်ဟူချုံးအဖို့မူ လက်နှင့်စမ်းသပ်ကြည့်လျှင်ပင် ထိုနေရာ၌ ကျောက်တံခါးကြီးတစ်ချပ်ရှိနေကြောင်း သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျောက်တံခါးကြီးမှာ အလွန်ထုထဲလှသည်။ နှစ်ပေခန့်အထူရှိနေသဖြင့် အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ကောင်းနေတော့၏။ ဤမျှ ထုထဲလေးလံလှသော ကျောက်တံခါးကြီး၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ပတ္တာကြီးများသည်ပင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေသည်။

လင့်ဟူချုံး စိတ်ထဲတွင်မူ မကျေမနပ် ဖြစ်လာမိ၏။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလူဟာ တကယ့်ထိပ်သီးသိုင်းဆရာကြီး သူ့သိုင်းပညာက နည်းနည်းနောနော ပညာမဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်ချုံးရဲ့ 'အသံလှိုင်းလက်နက်'သိုင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသလဲ၊ ဒီလောက်တော်နေတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတွေဖြစ်လျက်သားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထပ်ထပ် ပိတ်ထားရတာလဲ"

ထိုကျောက်တံခါးမှ အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ရပြန်သည်။ ထိုလိုဏ်ခေါင်းမှာ တည့်တည့်ဖောက်ထားခြင်းမဟုတ်တော့။ ကုန်းလျှောဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာ လျှောက်မိကြသည်တွင် နောက်ထပ် တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ကြရပြန်သည်။ တကယ့်ဝင်္ကပါဥမင်လိုဏ်ခေါင်းပေတည်း။ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော အခန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာရှိပေလိမ့်ဦးမည်။

လင့်ဟူချုံးသည် ခေါင်းစွပ်အတွင်းမှ ခနဲ့ပြုံး ပြုံးနေမိတော့သည်။

"အင်း .... ငါကတော့ ဒီတောင်ပိုင်း ရဲလေးဘော်ဆိုတာ အင်မတန် သိက္ခာသမာဓိရှိတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတွေလို့ပဲ ထင်နေခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘယ်မှာ သိက္ခာသမာဓိ ရှိတဲ့လူတွေ ဟုတ်တော့လို့လဲ၊ အခုလို

မြေအောက်အချုပ်ခန်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာနေပြီ၊ ဒါတွေက သူတို့မတော်မတရားညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ အချုပ်ခန်းတွေပဲ ....”

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် သူ့အား ခေါင်းစွပ် စွပ်ပေးကတည်းက သံသယရှိသော်လည်း ဤသို့ မြေအောက်၌ ကြီးမားလှသော အချုပ်ခန်းအဆောင်ဆောင် ရှိမည်အထိ သံသယမရှိခဲ့ပေ။ ယခုမှ အနိုင်အနှံ မြေအောက်ခန်းများကို တွေ့လာရသောအခါ ကြောက်စိတ် ဝင်လာတော့သည်။ မိမိတွင် လက်နက်ဆို၍ အပ်တိုတစ်ချောင်းမျှ မပါ။ သူတို့ လေးယောက်အား မည်သို့ ခုခံနိုင်ပါမည်နည်း။ မိမိ၌ အတွင်းအားက လည်း လုံးဝမရှိသဖြင့် မိမိအား ဝိုင်းဖမ်းချုပ်လိုက်လျှင် မည်သို့မျှ တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြောက်စိတ် လုံးဝမရှိခဲ့သော လင့်ဟူချုံးသည် ယခု ကြောက်စိတ်ဝင်လာခဲ့ပေပြီ။ ဖမ်းဆီးပြီး မိမိအား ဤမြေအောက်ခန်း၌ ချုပ်နှောင်ထားလျှင် အစ်ကိုကြီးရှန့်ဝန့်ထင်းအနေဖြင့် မည်သို့ လာရောက်ကယ်နိုင်တော့မည်နည်း။ လင့်ဟူချုံးမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများပင် စို့ထွက်လာတော့၏။

သူတို့အားလုံး နောက်ဆုံးသံတံခါးသုံးချပ်ကို ကျော်လာကြပြီး ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ရှေ့တွင် သံတံခါးတစ်ချပ်ရှိနေသည်။

ထိုသံတံခါးတွင် ခြောက်လက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိသော အပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ ထိုအပေါက်မှနေ၍ အစားအစာများကို

ထိုးသွင်းပေးဟန်တူသည်။ လင့်ဟူချုံးက ထိုသံတံခါးကို လေ့လာနေစဉ်မှာပင် ဝမ်ချုံးတို့လေးယောက်ကလည်း သူတို့၌ အသင့်ပါလာသည့် ခေါင်းစွပ်များကို ကိုယ်စီကိုယ်င စွပ်လိုက်ကြ၏။

ဝမ်ချုံးက အပေါက်ဝနားကပ်၍ ....

“နောင်ကြီးလင်းရှင် .... ဝမ်ချုံးတို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်က ခင်ဗျားကို လာတွေ့ဆုံကြတာပါ .... ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားမိတော့သည်။

“ဟ .... ဒီလူက မိန်းမမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့အထင်တော့ မှားသွားပြီ၊ လင်းရှင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုး .... ”

ထိုစဉ် ဝမ်ချုံး၏အသံကို ဆက်၍ကြားနေရသည်။

“နောင်ကြီးလင်းရှင် .... ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို လာတွေ့ကြတာက အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ် .... ”

ဝမ်ချုံး၏စကားသံမဆုံးတတ်သေးမီမှာပင် အခန်းတွင်းမှ စူးဝါးကျယ်လောင်လှသော အသံကြီးတစ်ခုက ....

“ခွေးမသားတွေ ဘာလာရှုပ်နေကြတာလဲ၊ ဘာအကြောင်းညာအကြောင်းတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ လာဟောင်မနေကြနဲ့၊ ခွေးမသားတွေ မင်းတို့ရဲ့ဟောင်သံတွေကို မကြားချင်ဘူး၊ ထွက်သွားကြစမ်း၊ မြန်မြန်ထွက်သွားကြစမ်း .... ”

လင့်ဟူချုံးမှာ ထိုသို့အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာ အံ့သြသွားတော့၏။

ထိုအသံမှာ မိန်းမ မဟုတ်သည့်အပြင် အသက်အရွယ်အတော် အတန်ကြီးသော လူကြီးတစ်ယောက်၏ အသံမျိုးပေါက်နေသော ကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ပြင် လေသံကလည်း ခက်ထန်မာကြော ကြမ်းတမ်းလှ သည်။ ကလေကချေ လူမိုက်တစ်ယောက်၏လေသံမျိုး ထွက်နေ၏။

ထိုစဉ် ဝမ်ချုံးက ထိုလူ၏ဆဲဆိုမှုကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ သူ ပြောစရာရှိသည့်စကားကိုသာ ဆက်ပြောနေသည်။

"အရင်တုန်းကတော့ ကျုပ်တို့က ဒီလောကမှာနောင်ကြီးရဲ့ ဓားသိုင်းက အကောင်းဆုံးပဲလို့ ထင်နေခဲ့ကြတာ၊ ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ဂေဟာ ထဲ လူတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်၊ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက် က သူ့ကို လုံးဝမယှဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်တို့လေးယောက်စလုံး အရှုံးပေး လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့၊ သူ့ဓားသိုင်းနဲ့ နောင်ကြီးလင်းရှင်ရဲ့ ဓားသိုင်း နှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်ရင် သူ့ဓားသိုင်းက အများကြီး ပိုကောင်းနေတာ တွေ့ရတယ် .... "

ထိုအခါ လင်းရှင်ဆိုသောလူက တဟားဟားရယ်ရင်း ပြော လိုက်သည်။

"ဝမ်ချုံး မင်းတို့လေးယောက်စလုံး အသုံးမကျလို့ အဲ့ဒီလူကို မနိုင်တာပေါ့ ခွေးမသားတွေရ၊ မင်းတို့အသုံးမကျတော့ ငါ့ကို ဒေါသ ထွက်အောင် ဆွပေးပြီး ဒီလူနဲ့ငါ့ကိုဓားသိုင်း ပြိုင်ခိုင်းမလို့ပေါ့ ဟုတ် လား၊ ဟား ဟား ဟား ကျလည်းကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါက မင်းတို့ အတွက် မင်းတို့ရဲ့ရန်သူကြီးတစ်ယောက်ကို ရှင်းပေးရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်

လား၊ ဟား ဟား ဟား ငါက ဓားမကိုင်တာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် နေပြီဆိုတော့ ဓားသိုင်းတောင် မေ့နေပြီ၊ ငါက ဒီလူနဲ့ဘယ်လိုပြိုင်နိုင် မှာလဲ၊ သွားကြစမ်းကွာ .... သွားကြစမ်း၊ ခွေးသားတွေ .... "

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ....

"အင်း .... ဒီလူက တကယ်ပါးနပ်တဲ့လူပါလား၊ ဝမ်ချုံးရဲ့စကား အသွားအလာကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ဝမ်ချုံးတို့ရဲ့အကြံအစည် ကို ရိပ်မိသွားတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ အဖမ်းခံရတာပါလိမ့်"ဟု တွေး နေမိသည်။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုကဝင်၍ ဝမ်ချုံးအား ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး .... နောင်ကြီး လင်းရှင်က ဒီလူနဲ့ပြိုင်မှာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဖုန်းချုံးက နှင်းဆီဂေဟာကြီးထဲက ဘယ်သူမှ သူနဲ့ဓားသိုင်းမယှဉ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောတဲ့စကားဟာ မှန်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နောင်ကြီး လင်းရှင်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောနေတော့မှာလဲ၊ ဖုန်းချုံးကိုသာ ပြန် ပို့လိုက်ကြရအောင် .... "

လင်းရှင်က အော်လိုက်သည်။

"သွားကြစမ်း .... မင်းတို့အားလုံး မြန်မြန်ထွက်သွားကြစမ်း၊ ငါ့စိတ်ကို လာဆွလို့ မရဘူးကွ .... "

ဟေးပေကျိုက ....

"နောင်ကြီးလင်းရှင် .... အခု ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လာတဲ့လူကို ဘယ်သူများ အောက်မေ့နေလို့လဲ၊ ဒီလူက ဝါဆန်းပိုဏ်းရဲ့ ဆရာကြီး ဖုန်းချင်းရဲ့ နောက်ဆက်တပည့်ပဲ၊ သူက ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့ဓားသိုင်း

အမွေကို အတော်ရလိုက်တာ၊ နောက်ပြီး လင်းရှင်ဟာ သိုင်းလောက မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ အင်း ချွင်းချက်တစ် တော့ ရှိသပေါ့လေ၊ ဆရာကြီးဖုန်းချင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ နော ကြီးလင်းရှင် ကောင်းကောင်းကြောက်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့နာမည် ကြားတာနဲ့ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ထွက်ပြေးရတာပဲ မဟုတ်လား"

ထိုအခါ ဒေါသထွက်လာသော လင်းရှင်၏အော်ဟစ်ဆဲဆိုသ များမှာ မြေအောက်ခန်းတစ်ခုလုံး ပွဲတင်ထပ်နေတော့၏။ တန်းချန် ကလည်း လင်းရှင်းစိတ်မဆိုး ဆိုးအောင် ခနိုးခနဲ့စကားများဖြင့် ရန် လျက်ရှိတော့၏။

ဟေးပေကျိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ....

"ညီလေးဖုန်းချုံး၊ ငါတို့ရဲ့အစီအစဉ်ကတော့ ပျက်သွားပြီ .... ဒီလင်းရှင်က မင်းဟာ ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့တပည့်မှန်း သိသွားလေ တော့ လိပ်ပြာလွင့်နေပြီ၊ သူက ဆရာကြီးဖုန်းချင်းဆို အသေအလ ကြောက်နေတဲ့လူဖြစ်နေတော့ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှမပြိုင်ရဲတော့ဘူး၊ ငါတို့ က မင်းကို ဓားသိုင်းမှာ အတော်ဆုံးဓားသမားလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါပြီ" ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ ဟေးပေကျိုနှင့် ကျန်ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တို့၏ စကားများကို နားထောင်နေရင်း လင်းရှင်ဆိုသောလူကြီးကို သနား ကြင်နာစိတ် ဝင်လာတော့၏။ ထိုလူကြီးမှာ ဤအချုပ်ခန်းတွင်း၌ နှစ် ပေါင်းအတော်ကြာ ပိတ်လှောင်ခံထားရသည်မှာ သေချာနေသည်။ ဤမျှကြာမြင့်စွာ အချုပ်အနှောင်ခံထားရပါလျက် ရူးသွပ်မသွားသေး

ည်မှာ တော်သေးသည်ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့၏စကားအရ လူကြီး၏ သိုင်းပညာမှာလည်း အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်ကြောင်း သိ က်ရသည်။

ယခု ဟေးပေကျိုက မိမိအား အတော်ဆုံးဓားသိုင်းသမား ဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကြား က်ရသောအခါ လင့်ဟူချုံးက ကမန်းကတန်းဖြင့် ....

"ဆရာကြီးဟေးပေကျိုပြောတာ မမှန်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးဖုန်းချင်း ကျွန်တော့်ကို ဓားသိုင်းပညာသင်ကြားပေးရင်း ပြောဖူးတယ် .... န်တော့်ဆရာဘိုးဘိုးရဲ့စကားကတော့ ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ သူ ဒီလော ထဲမှာ အထင်ကြီးလေးစားတဲ့လူဟာ တစ်ယောက်တည်းရှိသတဲ့၊ ဒီလူဟာ လင်းရှင်ပဲတဲ့၊ ဆရာဘိုးဘိုးကတော့ ဆရာကြီးလင်းရှင်ဆို ကို သိပ်ချီးကျူးတာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဆရာကြီးလင်းရှင်နဲ့ ခုမှတွေ့ တာပါ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး ကျွန်တော့်ဆရာဘိုးဘိုးက မှာခဲ့သေး ယ်၊ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလင်းရှင်ဆီ ဓားသိုင်းပညာကို ကောင်းကောင်း လေ့လာဆည်းပူးရမယ်တဲ့"

လင့်ဟူချုံး၏စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝမ်ချုံးတို့ ယောက်မှာ အံ့အားကြီးသင့်နေကြတော့၏။ ထိုအခါ လင်းရှင်ထံမှ ရကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်သည့်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

"ဟား .... ဟား .... ဟား .... မိတ်ဆွေလေး၊ မင်းရဲ့စကားဟာ န်တဲ့သစ္စာတရားပဲ၊ ဆရာကြီးဖုန်းချင်းလို လူစားမျိုးကသာ ငါ့ရဲ့

ဓားသိုင်းအစွမ်းအစကို သိနိုင်တာကွ၊ ဒို့ပြင်ခွေးကောင်တွေ ဘာနား
လည်လိမ့်မလဲ .... ”

ဝမ်ချူးက ....

“ဆရာကြီး ဖုန်းချင်းက လင်းရှင် ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနေ
လို့လား၊ ဒီနှင်းဆီဂေဟာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့ .... ”

လင့်ဟူချူးသည် ဖြန်းသမ်း၍ လျှောက်ပြောတော့၏။

“ဆရာကြီးဖုန်းချင်းက လင်းရှင် ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိပါ
ဘူး၊ ဆရာ ဘိုးဘိုးထင်နေတာက ဆရာကြီးလင်းရှင်ဟာ သိုင်းလောက
ထဲက ထွက်သွားပြီလို့ ထင်နေတာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ဒီဓားသိုင်း
ပညာသင်ပေးတိုင်း အမြဲလိုလိုပြောတယ်၊ ဒီဓားသိုင်းက ဆရာကြီးလင်း
ရှင်နဲ့ နောက်ဆက်တပည့်လက်သားတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျမှ အသုံးပြု
မယ်တဲ့၊ ဒီလောကထဲမှာ လင်းရှင်သာရှိမနေရင် ဒီလောက်ခက်ခဲနက်နဲ
တဲ့ ဒီဓားသိုင်းပညာကို သင်ထားတတ်ထားဖို့ မလိုဘူးတဲ့ .... ”

လင့်ဟူချူးမှာ တောင်ပိုင်းရဲလေးဖော်ကို လုံးဝကျေနပ်ခြင်း
သဘောကျခြင်း မရှိတော့သဖြင့် သူတို့လေးယောက်အား ချိုးနှိမ်သော
စကားများနှင့် လင်းရှင်ဆိုသောလူကြီးကို မြှင့်တင်ပေးသည့်စကားများ
ကိုသာ တွင်တွင်ပြောနေတော့သည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤတောင်ပိုင်းရဲလေးဘော်ဆိုသည့် လူများကို
လည်း လုံးဝအယုံအကြည် မရှိတော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ လင်းရှင်ဆိုသည့်
လူကြီးအား ဤသို့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားကြခြင်းမှာ မတရားသော

...ည်းလမ်းများနှင့်ယုတ်ညံ့သောထောင်ချောက်များဆင်၍ ဖမ်းဆီးထား
...ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆလိုက်လေတော့၏။ ထိုနည်းများမသုံးဘဲနှင့်
...မှုသိုင်းပညာအဆင့်အတန်း မြင့်မားသူတစ်ယောက်ကို မည်သို့မျှ
...ွယ်လွယ်ကူကူ ဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအခါ လင်းရှင်က ....

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲ မိတ်ဆွေလေး၊
...ကောင်လေးကောင်စလုံးကို မင်းလွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ အနိုင်ချခဲ့
...ယ်မဟုတ်လား .... ”

လင့်ဟူချူးက ....

“ကျုပ်ရဲ့ဓားသိုင်းပညာကို ဆရာကြီးဖုန်းချင်းကိုယ်တိုင် သင်
...ကြားပေးခဲ့တာဗျ၊ ဆရာကြီးလင်းရှင်ကလွဲရင် ဘယ်သူက ကျုပ်ကို
...ုင်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီနှင်းဆီဂေဟာက ဆရာကြီးလေးယောက်စလုံး ကျုပ်
...ို နိုင်ဖို့သိပ်မလွယ်ပါဘူး .... ”

လင့်ဟူချူးသည် ဤစကားကို တမင်ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
...မ်ချူးတို့ညီအစ်ကိုလေးယောက်အား ချိုးနှိမ်လို၍ ပြောချလိုက်ခြင်း
...ဖြစ်၏။ လင့်ဟူချူးသည် အစဉ်အမြဲလိုလိုအားနည်းသူဘက်မှ ကူညီလို
...က်ရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခု လင်းရှင်မှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ သည်
...ညီအစ်ကိုလေးယောက် ပြုသမျှနေရသူဖြစ်ကြောင်းသိရသောအခါ
...လင်းရှင်ကိုယ်စား မခံချင်စိတ်ပေါ်ပြီး ဤစကားများကို ပြောခြင်းဖြစ်
...၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ၌ မည်သည့်အစွမ်းအစမျှ မရှိသော်လည်း ဤသို့
...တ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်ရခြင်းအတွက် များစွာကျေနပ်အားရမိသည်။

ဝမ်ချုံးတို့မှာ အနေရအထိုင်ရခက်နေကြသည်။ သို့သော် လင့်ဟူချုံးမှာ သူတို့လေးယောက်ကို အမှန်ဘကယ်နိုင်ထားသဖြင့် မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့လေးယောက်တည်း၌ ထူးထူးခြားခြား စဉ်းစားနေသူမှာ ပေါ့ပေကျိုဖြစ်၏။ လင့်ဟူချုံးက သူတို့အား ချိုးနှိမ်သည့်စကားများ ပြောခြင်းအတွက် လင့်ဟူချုံးအပေါ် မည်သို့မျှ စိတ်မကွက်မိပေ။ သူ့အထင်မှာ ဝမ်ချုံးတို့နှင့်ခြားနားနေ၏။

လင်းရှင်သည် လင့်ဟူချုံးနှင့်မည်သို့မျှ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည့် အရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိချေ။ ယခုကဲ့သို့ လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် အချို့သတ်သောနည်းကို မသုံးပါက လင်းရှင်နှင့်ဓားပြိုင်ပွဲလုံးဝဖြစ်မြောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် လင်းရှင်က ဓားသိုင်းယှဉ်ပြိုင်ချင်စိတ်ပေါက်လာအောင် ပရိယာယ်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပေါ့ပေကျိုက တွက်ဆယုံကြည်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက သူ၏ညီအစ်ကိုတော်များကို မည်သည့်စကားမျှ မပြောရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် လင်းရှင်က ....

"ကောင်းတယ်၊ ဒီသတင်းကတော့ မင်္ဂလာသတင်းပဲ၊ မင်းက ငါ့အတွက် တိုက်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းက ဒီခွေးကောင်ကို ဘယ်လို အနိုင်ယူလိုက်သလဲကွ .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"ကျွန်တော်နဲ့ပထမဦးဆုံး တိုက်ခိုက်တဲ့လူက တင်းကျန်းဆိုကဲ့

ပဲ၊ ဒီလူရဲ့ဓားရေးကလည်း သိပ်မဆိုးလှဘူး၊ သူ့ကို လှုပ်တစ်ပြက်
းလို့ခေါ်ကြတယ်ဆိုပဲ .... "

လင်းရှင်က ....

"ဘာ .... အဲ့ဒီခွေးကောင်နဲ့ မင်းတိုက်လိုက်ရသေးသလား၊ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ သူ့ဓားက ဟန်သာကောင်းတာကွ၊ ဆံမရှိဘူး၊ ဘာအနှစ်သာရမှမရှိဘူး၊ သူက ဓားရောင်နဲ့သူများကို ခြောက်လှန့်ရုံလောက် ခြောက်လှန့်နိုင်တာ၊ ကယ့်ပညာသားဆိုလို့ ရွေးစေ့တစ်စေ့လောက်တောင် ရှိတာမဟုတ် မင်း ဒီကောင်နဲ့တိုက်ရင် ဓားကွက်တွေ ဘာတွေတောင်ထုတ်ဖို့ လိုဘူး၊ မင်းရဲ့ဓားသွားကိုသာ လမ်းတစ်ဝက်က ထောက်ထားလိုက်၊ ရဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေ၊ လက်ကောက်ဝတ်တွေက အလိုလိုမင်း ဓားသွားဆီလာပြီး အဖြတ်ခံလိမ့်မယ် .... "

လင့်ဟူချုံးနှင့်ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကိုလေးယောက်တို့မှာ ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ အားလုံး 'ဟာ'ခနဲ အော်လိုက်မိကြတော့

လင်းရှင်က ....

"ဘာလဲ .... ငါပြောတာ မှားသွားလို့လား .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"သိပ်မှန်နေတာ ဆရာကြီးရေ .... သိပ်မှန်နေတာ သွေးထွက် င်မှန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ၊ အခု ဆရာကြီးပြောနေတာတွေဟာ

ဆရာကြီးမျက်စိနဲ့ တွေ့ပြီး မြင်ပြီလို့ ပြောလိုက်သလားတော
အောက်မေ့နေတာ .... ”

ထိုအခါ လင်းရှင်က တဟားဟားရယ်ရင်း ....

“ဟုတ်တယ်လား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဒီကောင့် လက်ချောင်းပြ
သွားသလား၊ လက်ဝါးပြတ်သွားသလား၊ ဒါမှ မဟုတ်လက်ကော
ဝတ် ပြတ်သွားသလား .... ”

ဟု အားရပါးရ ပြန်မေးလိုက်၏။

လင့်ဟူချိုးက တလေးတစားလေသံဖြင့် ....

“ကျွန်တော်က ဓားသွားကိုလှည့်ပြီး သူ့လက်ကို ဓားပြားနဲ့
ရိုက်လိုက်တယ် .... ”

ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်၏။

ထိုအခါ လင်းရှင်က ....

“မှားတယ် .... မင်း သိပ်မှားတယ်၊ မင်းက တကယ့်ရန်သူတ
ကို ညှာလိုက်တာကိုး၊ မြွေဆိုးကိုသနားလိုက်ရင် သနားတဲ့လူ မြ
ပေါက်ခံရတာပဲ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျခံရလိမ့်မယ်၊ ဒုတိယမင်းနဲ့ပြိ
တဲ့အကောင်က ဘယ်ကောင်လဲ .... ”

လင့်ဟူချိုးက ....

“ဆရာကြီး တန်းချန်းပါ .... ”

လင်းရှင်က ....

“တန်းချန်းနဲ့လား၊ ဒီခွေးကောင်ရဲ့ဓားသိုင်းကတော့ တင်းကျ
ထက်စာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သူက မင်းတင်းကျန်းကိုနိုင်ထားတ

တွေ့တော့ မင်းကို ဘယ်ပေါ့ပေါ့ဆဆ တိုက်လိမ့်မလဲ၊ သူ့ရဲ့အားအသာဆုံး ဓားသိုင်းကို ထုတ်သုံးမှာပေါ့၊ ဘာတဲ့ ရေစီးဓားသိုင်းဆိုလား ဘာလား .... ”

တန်းချန်းမှာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လင်းရှင်က မိမိ၏ဓားကွက်များကို ကောင်းကောင်းသိနေသည်ကို ကြားသိလိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

လင့်ဟူချိုးက ....

“ဆရာကြီးတန်းချန်းရဲ့ဓားသိုင်းက တင်းကျန်းထက်တော့ အများကြီးသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဓားကွက်တွေထဲမှာ ဟာကွက်တွေ အများကြီးတွေ့ရတယ် .... ”

လင်းရှင်က တဟားဟားရယ်ရင်း ....

“ဆရာကြီး ဖုန်းချင်းရဲ့တပည့်တစ်ယောက် လုပ်နေမှတော့ .... ဒီလောက်တော့မြင်ရမှာပေါ့ကွ၊ ဒီတန်းချန်းဆိုတဲ့ခွေးကောင်ကလည်း ဘဝင်က ခပ်မြင့်မြင့်ကွ၊ သူတတ်ထားတဲ့ဓားသိုင်းပညာတွေထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ဟုတ် သိပ်တော်တယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီးနေတဲ့ ဓားကွက်တစ်ကွက်ရှိတယ်၊ ဘာတဲ့ ရေတံခွန်ဓားကွက်ဆိုလား ဘာလားမသိပါဘူး၊ သူ့ဓားကွက်က ဒီလိုကွ၊ သူ့ဓားကွက်ကိုမြှောက်ပြီး အပေါ်ကနေခုတ်ချတဲ့ဓားကွက်လေ၊ ဒီကောင် အဲဒီဓားကွက်ကို မသုံးရင်တော့ သူ့အတွက် ကံကောင်းမယ်၊ သုံးမှားသုံးလိုက်ရင်တော့ .... ဟင်း မင်းတို့ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့တပည့်လိုကောင်မျိုးနဲ့တွေ့ရင် ဓားရှည်ကို သူ့ဓားသွားအတိုင်းကပ်ပြီး ရှေ့ကိုလျှောချလိုက်ရုံပဲ၊ တစ်ခါတည်း သူ့လက်

ချောင်းတွေကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်၊ အဲ့ဒီအခါကျမှ သူ့
ဓားကွက်ဟာ ရေတံခွန်ဓားကွက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ သွေးတံခွန်ဓားကွက် ဖြစ်
သွားလိမ့်မယ်၊ ဟား ဟား ဟား"

လင့်ဟူချုံးမှာ ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း ထသွားမိတော့၏။

သူက ....

"ဟာ .... ဆရာကြီးက တကယ်တော်တာပါလား၊ ကျွန်တော်
ကလည်း အခု ဆရာကြီးပြောတဲ့အကွက်တစ်ကွက်တည်းနဲ့ သူ့ကိုအနိုင်
ယူလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆရာကြီးတန်းချန်းနဲ့ ဘာမ
ရန်စမရှိတော့ သူ့လက်ချောင်းတွေကို မဖြတ်လိုက်ပါဘူး၊ ဟား ဟား
ဟား .... "

တန်းချန်း၏မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီနေတော့၏။ သို့သော် ခေါင်းစွပ်
ကြီး စွပ်ထားသဖြင့် ရှက်သွေးလွှမ်းနေသော သူ့မျက်နှာကို မည်သူမ
မမြင်ကြရချေ။

လင်းရှင်က ....

"ဟို .... ခေါင်းတုံးကြီး ခေါ့ပိအုန်းဆိုတဲ့ခွေးကောင်ကော မင်း
ဖြိုင်ရဲလား၊ သူ့ပန်းချီစာလုံးရေးဟန်က သုံးနှစ်သားကလေးလေ
ကောက်ရေးသလိုပဲကွ၊ သူ့ကိုယ်သူဟော့ အတော့်ကိုဟုတ်နေပြီလို့
ထင်နေတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒါတောင် သူက အားမရသေးဘူး၊ သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်
ထဲမှာ စုတ်တံရေးဟန်တွေဘာတွေ ထပ်ထည့်လိုက်သေးတယ်၊ တော
တော်ရူးတဲ့ကောင်ကွာ၊ မိတ်ဆွေလေး၊ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောပြလိုက်
မယ်၊ မင်း တစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်းသိထားရမယ်၊ ရန်သူနဲ့တိုက်

ခိုက်တာဟာ တကယ့်သေရေးရှင်ရေး တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ကိစ္စကွ၊ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဟန်တွေပန်တွေနဲ့ လှလှပပ လုပ်မနေနဲ့၊ လုပ်ရင်တော့ ကိုယ့်အသက်ကို သူများလက်ထဲထိုးအပ်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီအရူးခေါ့ပိ အုန်းရဲ့အတုတော့ သွားမခိုးနဲ့ကွ၊ အတုခိုးရင် မင်းပဲဒုက္ခရောက်မှာပဲ"

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာကြီးရဲ့စကားက တကယ်မှန်တယ်၊ ဆရာကြီးခေါ့ပိအုန်း က သူများနဲ့တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်လေးဘဝင်မြင့်နေပုံရ တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တိုက်ခိုက်နေတုန်းက ဒီပုံစံမျိုးပဲ .... "

ခေါ့ပိအုန်းမှာ လင့်ဟူချုံး၏စကားကိုကြားရသောအခါ အလွန် ဒေါသထွက်လာ၏။ 'ဟုတ်တာဆို နာလိုခံခက်" ဆိုသည့် လူ့သဘော သဘာဝအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ခေါ့ပိအုန်းမှာ ရုတ်တရက် ဒေါသ ထွက်လာမိသော်လည်း အသေအချာစဉ်းစားကြည့်သောအခါ လင်းရှင် နှင့် လင်ဟူချုံးတို့၏ပြောစကားများမှာ မှန်ကန်လှကြောင်း တွေ့ရှိမိ သဖြင့် သူ၏ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်နိုင်၏။

လင်းရှင်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ဟို .... ဟေးပေကျိဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ 'ကျားဇန်းတိုက်ကွက်' ကတော့ သိပ်မဆိုးလှဘူး၊ သမရိုးကျ လက်နက်တွေနဲ့ တိုက်နေတဲ့လူ တွေက ကျားဇန်းနဲ့တိုက်တာမြင်တော့ ဆန်းသွားတာပေါ့လေ၊ သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကလည်း အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်၊ တစ်ကွက်တိုက်ခိုက်ပြီး တာနဲ့ သိုင်းကွက်တွေ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဆက်တိုက်ထွက်လာ တော့တာပဲ၊ သာမန်လူဆိုရင် သူ့တိုက်ကွက်ကို ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊

မိတ်ဆွေလေး .... မင်းကတော့ ဒီကောင့်တိုက်ကွက်ကို လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ဖျက်နိုင်မယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်၊ ဘယ်လိုဖျက်လိုက်သလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပြစမ်းပါဦး .... ”

လင့်ဟူချူးက ....

“ဟင့်အင်း .... ကျွန်တော်က သူ့အကွက်ကို စောင့်မဖျက်ပါဘူး၊ ဖျက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို လုံးဝသုံးလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က တိုက်ပွဲစတာနဲ့တိုက်စစ်စဆင်တော့တာပဲ၊ သူလည်း ကျွန်တော့်တိုက်စစ်ကို ပြီးတဲ့အထိ ခံစစ်ပဲ ကစားသွားတော့တာပဲ .... ”

ဒီကောင် .... ဒုတိယကွက်ကို ဘယ်လိုထုတ်သလဲ”

“ဟင့်အင်း .... ဒုတိယကွက်ဘယ်လိုထုတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်ကပဲ တိုက်စစ်ဆင်နေတာကိုး .... ”

“ဒါဖြင့် တတိယကွက်တော့ .... ”

“တတိယကွက်လည်း သူပဲခံစစ်ကစားရတာပဲ .... ”

“ဟ .... ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်ဆိုးမလဲကွ၊ ဟေးပေကျိရဲ့ ကျားဗန်းတိုက်ကွက်ကို သုံးကွက်ဆက်တိုက် တိုက်ပြီး သူ့ကိုတိုက်စစ်ဆင်ခွင့်မရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့လူက တော်တော်ရှားတာကွ၊ ကောင်းပြီ စတုတ္ထအကွက်ကိုရော ဘယ်လိုတိုက်သလဲ .... ”

“ဟား .... ဟား .... ဟား .... ကျွန်တော်ကပဲ တိုက်စစ်ဆင်တာပဲ .... ”

လင်းရှင်က လေးလေးနက်နက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဝါဆန်းဝိုဏ်းက ဆရာကြီးဖုန်းချင်းရဲ့ဓားသိုင်းက ဒီလောက်ကောင်း ကောင်းနေသလား၊ ငါစိတ်ထင်တော့ ဆရာကြီးဖုန်းချင်းကိုယ်တိုင် တိုက်ခိုက်တာတောင် ဟေးပေကျိဆိုတဲ့ကောင်ကို လေးကွက်တိ နလံမထူနိုင်အောင် တိုက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ နံပါတ်ငါးကွက်မှာတော့ သူက မင်းကိုသေသေချာချာကို ပြန်တိုက်ခိုက်မှာပဲ”

လင့်ဟူချူးက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“နံပါတ်ငါးအကွက်လည်း ကျွန်တော်က တိုက်တာပဲ .... ”

ထိုအခါ လင်းရှင်ထံမှ ‘ဟာ’ခနဲ အာမေဋိတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာတော့၏။ အတန်ကြာသောအခါမှ ....

“မိတ်ဆွေလေး .... မင်းက အားလုံးဆယ့်နှစ်ကွက်အထိတိုက်ခိုက်တာကို ဟေးပေကျိက တစ်ကွက်မှ ပြန်မတိုက်နိုင်ဘူးပေါ့”

လင့်ဟူချူးက ....

“ကျွန်တော်က တိုက်သာတိုက်နေတာ၊ အကွက်တွေကို မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က တိုက်နေရင် ဘယ်တော့မှ အာရုံစိုက်မထားဘူး၊ အာရုံနှစ်ခုထားရင် အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်တာချည်းပဲ — ”

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိက ဝင်ရောက်ရှင်းပြသည်။

“ဖုန်းချူးရဲ့ဓားသိုင်းက သိပ်ကောင်းလို့ သူက တစ်ချိန်လုံးကျုပ်ကို တိုက်စစ်ဆင်နေတာပဲ၊ သိုင်းကွက်လေးဆယ်ကျော်တဲ့အထိအောင် ကျုပ်က တစ်ကွက်ကလေး ပြန်မတိုက်ခိုက်နိုင်တာနဲ့ နောက်ဆုံး အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ .... ”

ထိုအခါ လင်းရှင်မှာ 'ဟာ'ခနဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

ထို့နောက် တအံ့တသြ ဆက်ပြောနေတော့သည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး .... ဒီလောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဝါဆန်းဂိုဏ်း
ဆရာကြီးဖုန်းချင်းဟာ ဝါဆန်းဂိုဏ်းမှာ ဓားသိုင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်
မယ့် ဝါဆန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဓားသိုင်းက ဒီလောက် 'တုလွတ်ကင်း'အော
ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါဘယ်နည်းနဲ့မှ မယုံနိုင်ဘူးကွာ၊ ဝါဆ
ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ဟာ ပေါးပေကျိုဆီက တစ်ကွက်မှ ပြ
မတိုက်နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူ

ပေါးပေကျိုသည် လင်းရှင်၏အထင်ကြီးစကားကို ကြားလို
ရသောအခါ အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ရှင်း
လိုက်သည်။

"နောင်ကြီးလင်းရှင်က ကျုပ်ကို သိပ်အထင်ကြီးနေတာကို
နောင်ကြီးရဲ့စကားအတွက် ကျုပ် ဂုဏ်ယူမိတာကတော့ အမှန်
ဒါပေမယ့် ဖုန်းချုံးရဲ့ဓားသိုင်းက တကယ်ကောင်းတာပါ၊ နောင်ကြ
သူ့ဓားသိုင်းကို ဝါဆန်းဂိုဏ်းရဲ့ပရဝုဏ်အတွင်းမှာချည်း အောက်မေ့
ပြောနေတာကိုး၊ နောင်ကြီးလင်းရှင် သူ့ဓားသိုင်းက ဝါဆန်းဂိုဏ်း
ဓားသိုင်းပညာရဲ့အပြင်ဘက်ကို ရောက်နေပြီ၊ သူ့ဓားသိုင်းမှာ အက
အသတ် မရှိတော့ဘူး၊ နယ်နိမိတ်မရှိတော့ဘူး၊ သူက အဲ့ဒီလော
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူငယ်လေးပဲ နောင်ကြီးရဲ့ .... "

ထိုအခါ လင်းရှင်က ....

"ကောင်းပြီ မိတ်ဆွေလေး .... မင်းနဲ့ငါ ဓားသိုင်းပြိုင်ကြမယ်

မင်းရဲ့ ဓားသိုင်းပညာ ဘယ်လောက်အထိ မြင့်မားနေတယ်ဆိုတာ
ငါ စမ်းကြည့်မယ် .... "

ထိုစဉ် လင့်ဟူချုံးက ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကိုလေးယောက်ရှိရာသို့
လှည့်လိုက်ပြီး ....

"ကောင်းပြီ .... ကျုပ်ကလည်း ပြိုင်မှာပါပဲ၊ ဆရာကြီးက ကျုပ်
ကို နိုင်ဖို့သေချာတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လေးယောက်ဆီမှာ ကျုပ်
တစ်ခု တောင်းဆိုချင်တယ်၊ ဒီတောင်းဆိုချက်ကိုတော့ ခွင့်ပြုပါ ...."

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကိုလေးယောက်မှာ အံ့သြတွေဝေသောလေ
သံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

"ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာကြီးလင်းရှင် ကျုပ်ကိုနိုင်သွားရင် ခင်ဗျားတို့လေး
ယောက်က ဟိုပစ္စည်းတွေရမယ်၊ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ပြန်လိုက်
လျော်ရမယ်၊ ဒါကတော့ ဆရာကြီး လင်းရှင်ကိုလွှတ်ပေးရမယ်"

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်ချုံး၊ ပေါးပေကျို၊ ခေါ့ပိ
အုန်းနှင့်တန်းချန်းတို့ လေးယောက်စလုံးက ခါးသီးစွာ အော်ဟစ်ငြင်း
ပယ်ကြတော့၏။ သူတို့က ....

"မရဘူး၊ ဒါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ဝမ်ချုံးက လင့်ဟူချုံးကို အသေအချာကြည့်ပြီး တဟားဟား
ရယ်လိုက်သည်။

"ငါ့ညီက မဖြစ်နိုင်တာတွေကို အိပ်မက် မက်နေတာကိုး၊ ဆရာကြီး ဖုန်းချင်းက ဒီလိုပြောခိုင်းလိုက်လို့လား .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာဘိုးဘိုးက ဒီကဆရာကြီးလင်းရှင် ဒီမှာအချုပ်အနှောင်ခံနေရတယ်ဆိုတာကို သိတာမဟုတ်ဘူး .... ဆရာဘိုးဘိုးကိုမပြောနဲ့ ကျွန်တော်တောင် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်နိုင်းမယ့်သူကို မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တောင် ထင်နေသေးတာ .... "

လင့်ဟူချုံး၏စကားကို ဟေးပေကျိုက ကောင်းစွာယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချုံးအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ဖုန်းချုံး .... ဒီလင်းရှင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲသိလား၊ ဒီလူက သိုင်းလောကမှာ ဘယ်လိုနာမည်မျိုးရထားသလဲဆိုတာကော သိရဲ့လား၊ ဒီလူဟာ အစက ဘယ်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်လဲဆိုတာရော သိရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ အချုပ်အနှောင်ခံနေရသလဲဆိုတာကော သိရဲ့လား .... "

ဟေးပေကျို၏ မေးခွန်းများမှာ များလှစွာ၏။ သူ ဆက်တိုက်မေးမြန်းလိုက်ခြင်း၏နောက်ကွယ်တွင် ဘုမသိဘမသိ တောင်းဆိုနေသည့် လင့်ဟူချုံးအား ကရုဏာဒေါသစိတ်များ မသိမသာပါဝင်နေ၏။ ဟေးပေကျို၏ မေးခွန်းများကို လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် တစ်ခွန်းမျှမဖြေနိုင်ပေ။ ဟေးပေကျိုအား တွေဝေစွာကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ဒါ .... ဒါ .... ကျွန်တော် မသိဘူး"

ဟေးပေကျိုက ....

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့စကား ငါယုံတယ်၊ မင်း ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး၊ မင်းသာ တကယ်သိရှိ ဒီလူကို လွှတ်ပေးဖို့ မင်းဘယ်တောင်းဆိုတော့မလဲ၊ မသိလို့ လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေတာပေါ့။ ဒီလူဟာ ဒီကလွတ်မြောက်သွားပြီး သိုင်းလောကထဲရောက်သွားပြီဆိုရင် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ပြီသာမှတ်ပေတော့၊ သိုင်းလောကထဲက သိုင်းဆရာကြီးတွေ၊ သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေ ဘယ်လောက်များများ သေကုန်ကြမလဲမသိဘူး .... "

ထိုအခါ လင်းရှင်က တဟားဟားရယ်၍ ....

"ဟုတ်တယ် .... ဒီတောင်ပိုင်းရဲလေးဖော်လို့ခေါ်တဲ့ ခွေးလေးကောင်က ငါ့ကိုဘယ်တော့မှ လွှတ်မပေးရဲဘူးကွ၊ ဒီကောင်တွေကို ခွေးတွေလို့ခေါ်တာ ငါက အကြောင်းမဲ့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေက ငါ့ကိုစောင့်ကြည့်နေကြတာ၊ သူများရဲ့အမိန့်နဲ့ ငါ့ကိုလာပြီးစောင့်ကြပ်နေရတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါ့ကိုလွှတ်ပေးရဲတဲ့အာဏာမျိုး ရှိတဲ့ကောင်တွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ မဖြစ်စလောက်ခွေးလေဂျပိုးလို အစောင့်ကောင်တွေ၊ မိတ်ဆွေလေး မင်းခုနက တောင်းဆိုတာ ဘာညာဆိုတဲ့စကားက ဒီခွေးလေဂျပိုးတွေကို နည်းနည်းအထင်ကြီးသလို ဖြစ်သွားပြီ ဘာမှအထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ဒီကောင်တွေက အစောင့်တွေကွ .... "

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေတော့၏။ သူတို့ပြောနေသည့်စကားများကိုလည်း လုံးဝ နားမလည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေက မရှင်းဘူး၊ ငါလည်း တစ်ခုမှနား
မလည်ဘူး၊ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး .... "

ဝမ်ချူးက ....

"ဖုန်းချူး .... မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါတို့ကောင်းကောင်းသိ
တယ်၊ မင်းက စိတ်ကောင်းရှိလွန်းတယ်၊ မင်းမှာ သနားတတ်တဲ့စိတ်
တွေပေါလာလို့ ဒီစကားမျိုးပြောတာဆိုတာ ငါတို့ကောင်းကောင်းရိပ်
မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကျပ်ကျပ်သတိထားရမယ့် အချက်တစ်ခုကို
ကြိုပြောထားလိုက်မယ်၊ ဟောဒီလူသာလွတ်သွားရင် မင်းတို့ဝန်ဆန်း
ဂိုဏ်း ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်မကြေဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုပြောချင်သလို ပြောပေ
တော့၊ ဒီပြင်ဂိုဏ်းတွေ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ဝါဆန်းဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းတောင်
တော်တော်ကိုဒုက္ခရောက်မှာ .... "

ထိုအခါ အချုပ်ခန်းတွင်းရှိ လင်းရှင်ဆိုသောလူက တဟားဟား
ရယ်ရင်း ပြောလိုက်တော့၏။

"ဟုတ်တယ် .... ဟုတ်တယ်၊ ဒါကတော့ အမှန်စကားပဲ
ဝါဆန်းဂိုဏ်းမှာ အခုလက်ရှိဂိုဏ်းချုပ်လုပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ရက်ပု
ချွန်ပဲ မဟုတ်လား၊ 'လူချိုစိတ်ကောက်'ဆိုတာ အဲဒီကောင်မျိုး၊ မျက်နှာ
ကတော့ ဘုရားမျိုး၊ စိတ်ထားကျတော့ မာရ်နတ်လို အလွန်ကောက်
ကျစ်ယုတ်မာတဲ့စိတ်ထားမျိုး၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းသလောက် အင်မတန်
ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့လူမျိုး၊ ငါ အချုပ်ခံရတုန်းမှာ ဒီကောင် ဝါဆန်း
ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် ဆက်ခံလိုက်တာပဲ၊ ငါသာအချုပ်မခံလိုက်ရရင်
ဒီလိုကောင်မျိုးရဲ့နန်းဇာတိရုပ်ပေါ်သွားအောင် ငါက အထုပ်ဖြေပြလိုက်

မှာ၊ သူ့ရဲ့ မင်းသားရုပ်မျက်နှာဖုံးကိုဆွဲဖြုတ်ပြီး ဘီလူးရုပ်ပေါ်သွား
အောင် လုပ်ပြလိုက်မှာ .... "

လင့်ဟူချူးမှာ ဝါဆန်းဂိုဏ်းမှ မောင်းထုတ်ခံထားရသည်မှန်
သော်လည်း သူ၏ဆရာနှင့် ဆရာမတို့ကို ရိုသေလေးစားဆဲပင်ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် လင်းရှင်က ယခုကဲ့သို့သူ၏ဆရာကို ရက်စက်ကြမ်း
တမ်းစွာ စော်ကားရှုတ်ချနေသည့်စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
လွန်စွာဒေါသထွက်လာပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ခါးခါးသီးသီးအော်
ဟစ်လိုက်သည်။

"တော် .... ကျုပ်"

သူကကျုပ်ဆရာဟုပြောရန် ရည်ရွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
မိမိ၏လက်ရှိရုပ်ဖျက်ထားခြင်းကို သတိရလိုက်သဖြင့် ကမန်းကတန်း
စကားရပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လင်းရှင်ကမူ လင့်ဟူချူးဒေါသထွက်ရ
သည့်အကြောင်းရင်းကို မသိသဖြင့် တဟားဟားရယ်ရင်း သူပြောချင်
ရာကို ဆက်ပြောနေတော့သည်။

"ဝါဆန်းဂိုဏ်းထဲမှာ ကြည့်လို့ရမယ့်နှစ်ယောက်က ဆရာကြီး
ဖုန်းချင်းရယ်၊ မင်းရယ်ပဲရှိမယ်၊ အင်း နောက်ပြီး မင်းထက်ငယ်မယ့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ငါမှတ်မိပါ
တယ်၊ သြော် .... ဟုတ်ပြီ .... ဟုတ်ပြီ၊ ဖူးလင် .... ဖူးလင်၊ အဲဒီ
ကောင်မလေးက သိပ်မဆိုးဘူး၊ 'အမဲသားပုပ် ပဝါထုပ် ထုပ်သည့်ပဝါ
ပဝါလိမ့်ကနံပါ'ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတဲ့ဖူးလင်လို
မိန်းကလေးမျိုးက အမဲသားပုပ်နဲ့တူတဲ့ ရက်ပုချွန်လိုကောင်မျိုးကို

လက်ထပ်တာဟာ အင်မတန်နှမြောစရာကောင်းတယ်၊ သူက 'ဘာဖြ
လို့များ ဒီလိုလူယုတ်မာမျိုးနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရတာလည်း မသိဘူး"

လင့်ဟူချူးမှာ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ရယ်
အခက် ငိုရအခက် ဖြစ်နေတော့၏။ သူ၏ဆရာမကို သူဆက်ဝါငယ်
သည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် 'ကောင်မလေး'ဟုခေါ်ဝေ
သုန်းနှုန်းနေသည်ကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူမှာကသိကအောင့်ကြီး
ဖြစ်နေတော့သည်။ တစ်ခုတော့ တော်ပါသေးသည်။ သူ့ဆရာ ရက်ပုချ
ကို မှိုချိုးမျှစ်ချိုး နှိမ့်ချပြောဆိုခဲ့သော်လည်း သူ့ဆရာမ ဖူးလင်ကိုတော့
အတော်ကလေး ချီးကျူးပြောဆိုသွားသည်။

ထိုစဉ် လင်းရှင်က ....

"မိတ်ဆွေလေး .... မင်းရဲ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ငါမသိရဘူး
လား .... "

လင့်ဟူချူးက 'ဖုန်းချူးပါ'ဟု ဖြေလိုက်၏။

လင်းရှင်က ....

"ကဲ .... ဖုန်းချူး မင်းဝင်လာခဲ့ပေတော့၊ ငါက ဝန်ဆန်းဂိုဏ်းရဲ့
ဓားသိုင်းကိုတော့ သိပ်အထင်ကြီးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟိုခွေး
ကောင်တွေက မင်းရဲ့ဓားသိုင်းကို ချီးကျူးလွန်းနေတော့ မင်းရဲ့ဆရာ
ကြီး ဖုန်းချင်းရဲ့ဓားသိုင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်ကြ
သေးတာပေါ့ .... "

လင့်ဟူချူးကလည်း လင်းရှင်ဆိုသောလူကြီးကို မြင်ဖူးချင်
သည်။ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်သည်ကို သိချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက

"ကျွန်တော့်ဓားသိုင်းကတော့ မဖြစ်စလောက်ကလေးပါ ....
ဒါပေမယ့် ဆရာကြီး စမ်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က
လည်း ကစားပြရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာကြီးဆီမှာ ယူစရာ
ရှိနေတာပဲ .... "

ထိုစဉ် တန်းချန်းက အနားကိုကပ်၍ အသံတိုးတိုးနှင့်သတိပေး
လိုက်သည်။

"ညီလေး .... ဒီလူရဲ့သိုင်းပညာက တကယ်ကြောက်စရာ
ကောင်းတာ၊ ရက်လည်းရက်စက်တယ်၊ ကောင်းကောင်းသတိထား၊
ဒီလူနဲ့ ဓားသိုင်းပြိုင်ရုံကတော့ အရေးမကြီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတွင်းအား
ကတော့ သွားမပြိုင်နဲ့ကြားလား .... "

ထိုစကားသည် တန်းချန်း၏စိတ်ရင်းစေတနာရင်းကို ဖော်ပြ
လိုက်သည့် စကားပင်ဖြစ်၏။ လင့်ဟူချူးကမူ လင်းရှင်ဆိုသောလူကြီး
ကို သူတို့ပြောသလောက် မကြောက်ရွံ့သည်ကတော့အမှန်ပင်ဖြစ်
သည်။ သို့သော် တန်းချန်းကိုမူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အတွင်းမှ လင်းရှင်

"ဝင်လာခဲ့တော့လေ၊ ဒီကောင်တွေပြောတဲ့စကားတွေကို ယုံ
မနေနဲ့၊ အလကားခွေးကောင်တွေ၊ ဒီကောင်တွေက တစ်ကောင်မှ
ကောင်းတဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး .... "

လင့်ဟူချူးမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တွေဝေ
သွားတော့၏။ ဘယ်သူ လူဆိုး၊ ဘယ်သူလူကောင်းဖြစ်သည်ကို ခွဲခြား
သိနိုင်တော့။ သူ့အနေဖြင့် မည်သူ့ကို အကူအညီပေးရပါမည်နည်း။

ထိုစဉ် ဝမ်းချုံးသော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ သော့ပေါက်ထဲသို့ ထည့်ကာ လှည့်လိုက်၏။ ဟေးပေကျိုကလည်း သော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ အခြားတစ်ဘက်ရှိ သော့ပေါက်တွင်ထည့်၍ လှည့်လိုက်၏။ ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးပေ။ ခေါ့ပီအုန်းနှင့်တန်းချုန်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့၏သော့များကိုထုတ်၍ သော့ပေါက်နှစ်ပေါက်တွင်ထည့်ကာ လှည့်လိုက်ကြပြန်သည်။ အဆင့်ဆင့်သော လုံခြုံရေးစနစ်ကြီးပေတည်း။ ဤသံတံခါးကြီးကိုဖွင့်မည်ဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုလေးယောက်ထံမှ သော့လေးချောင်းကိုရရှိမှသာလျှင် ဖွင့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့မဟုတ်ပါက ဤကဲ့သို့တံခါးကို မည်သို့မျှ ဖွင့်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအခါကျမှ သံတံခါးကြီး၏ ‘ချက်’ကျသံကိုကြားရတော့၏။ လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ....

“အင်း .... ဒီလူလေးယောက်ကလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံသလိုပါပဲလား၊ သော့လေးချောင်းနဲ့ ပြိုင်တူဖွင့်မှ ဒီတံခါးက ပွင့်နိုင်တာကိုး .... ”

ထို့နောက် တန်းချုန်းက သံတံခါးကြီးကို သုံးလေးချက်ခန့်တုန်ခါသွားအောင် လှုပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။ သံတံခါးကြီး ပွင့်သွားပေပြီ။ သို့သော် တစ်ချပ်လုံးပွင့်သွားသည်မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ကိုယ်ဝင်သာရုံပွင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပွင့်သွားလျှင် ပွင့်သွားခြင်း ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကို လေးယောက်တို့မှာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သွားကြတော့၏။

လင့်ဟူချုံးမှာလည်း သူတို့ ဘာကြောင့်ဆုတ်မှန်းမသိသဖြင့်

သူပါရော၍ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးသည် ဆုတ်ပြီးသည်နှင့် ဝမ်ချုံးတို့၏မျက်နှာများကို မေးခွန်းမေးသည့်နှယ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်ချုံးတို့ထံမှ မည်သည့်စကားမျှ မကြားရသေးမီ လင်းရှင်ထံမှ တဟားဟားရယ်သံကြားလိုက်ရပြီး ....

“မိတ်ဆွေလေး .... ဒီကောင်တွေက ငါ့ကိုကြောက်လို့နောက်ကို ခုန်ဆုတ်ပြေးကြတာ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ရောယောင်ပြီး ခုန်ဆုတ်သွားရတာလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

လင့်ဟူချုံးက ရှတ်တရက်ရယ်လိုက်ပြီး ....

“ဒီလိုလား .... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဝင်လာပြီ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တန်းချုန်းက သစ်သားဓားနှစ်ချောင်းကိုယူ၍ လင့်ဟူချုံးထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ခေါ့ပီအုန်းက ....

“ဖုန်းချုံး .... ဒီမီးအိမ်ကိုလည်း ယူသွားဦး၊ အထဲရောက်သွားရင် ဘာမှမမြင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”ဟု ပြောဆိုကာ ကျောက်ဂူနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်ကိုပါ လှမ်းပေးလိုက်၏။ လင့်ဟူချုံးက မီးအိမ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်တော့သည်။

လင့်ဟူချုံးသည် ညီအစ်ကိုလေးယောက် သတိပေးသံများ၊ ဂရုတစိုက်လုပ်မှုများကို တွေ့ရသောအခါ ဤလူများသည် အမှန်တကယ် ဆိုးဝါးယုတ်မာသောလူများ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဟူသော ဟစိတ်များ ဝင်လာပြန်တော့သည်။ ထိုညီအစ်ကိုလေးယောက်ပေါ်၌

ရှိနေသော သံသယများလည်း လျော့ပါးလာသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လာ
ပြန်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဤနှစ်ဘက်သောလူများနှင့်ပတ်သက်၍
တိတိကျကျ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ဆုံးဖြတ်၍ မရသည်ကတော့ အမှန်ပင်
ဖြစ်တော့၏။

✳✦✳

အချုပ်ခန်းထဲဝယ်

အခန်းမှာ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ကျဉ်းလွန်းလှသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ နံရံနှင့်ကပ်လျက် ခုတင်တစ်လုံးရှိနေ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသည့် လူရုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် မကြည့်မြင်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူ၏မုတ်ဆိတ်မွေးများမှာ ရင်ဘတ်အထိ ရှည်လျားစွာ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်ပါးမြိုင်းမွေးများမှာလည်း ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် သူ၏ပကတိရုပ်ရည်ကို မည်သို့မျှ ခန့်မှန်း၍မရနိုင်ပေ။ ထိုအမွေးရှည်ကြီးများကြောင့် အကြည့်ရဆိုးလှသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

လင့်ဟူချုံးသည် အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ထိုလူကြီးကို အရိုအသေပေး ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ပြီးမှ ....

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ဆုံခွင့်ရတာကို အများကြီး ကျေနပ်ဂုဏ်ယူပါတယ် .... "

ထိုလူကြီးက ရယ်ရင်း ....

"ဟား .... ဟား .... ဟား .... ငါကလည်း မင်းနဲ့တွေ့ရတဲ့
အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ငါက ပိုတောင်ကျေးဇူးတင်ပါသေးသကွ
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူလူချင်း ခုလိုမတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းသိပ်ကြာ
နေလို့ပဲ၊ ငါ့အဖို့ အပျင်းပြေတာပေါ့ .... "

"ဆရာကြီး .... ဒီမီးအိမ်ကို ခုတင်ပေါ်တင်ထားလို့ဖြစ်မလား"

"အေး .... တင်ထားလိုက် .... ဖြစ်မယ်"

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် မီးအိမ်ကို ပုတင်ပေါ်တင်ရန် စကားေ
လိုက်ခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် စကားစလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုတင်
နားသို့လျှောက်သွားပြီး မီးအိမ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထိုသို့
တင်ရာတွင် တံခါးပေါက်မှ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ကို မမြင်စေရန်
ကိုယ်ဖြင့်ကာပြီး တင်လိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် လက်ထဲ
တွင် ကိုင်ထားသည့်စက္ကူလုံးကလေးကို ထိုလူကြီး၏လက်ထဲသို့ လှမ်း
ထည့်လိုက်တော့သည်။

လင်းရှင်မှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေ
ဆည်ကာ မသိမသာ လှမ်းယူလိုက်တော့၏။ ကျယ်လောင်လှသော
အသံဖြင့် အပြင်သို့လှမ်းအော်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ဟေ့ .... အပြင်ကလေးကောင်၊ မင်းတို့ပါ အထဲဝင်ကြည့်ကြ
မလား၊ ကြည့်ချင်ရင် လာခဲ့ကြလေ၊ နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ရတာပေါ့"

လင်းရှင်သည် ဤစကားကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်
မိမိတို့ ငြိမ်သက်နေပါက အပြင်မှ သံသယရှိမည်စိုး၍ ကာကွယ်သည်

သဘောဖြင့် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိက မည်မျှခေါ်စေကာမူ ထိုလေးယောက်စလုံး လုံးဝဝင်မလာရဲသည်ကိုမူ သိနေသည်။

ဝမ်ချုံးက ....

"နေရာကျဉ်းတယ် နောင်ကြီးလင်းရှင်၊ ကျုပ်တို့ အထဲဝင်ကြည့်ရင် ခင်ဗျားတို့တိုက်ရတာ မလွတ်မလပ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ အပြင်ဘက်ကပဲ ကြည့်တော့မယ် .... "

လင်းရှင်က ....

"ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီ၊ မိတ်ဆွေလေး တံခါးသွားပိတ်လိုက်စမ်းပါ။ ပြီးမှ တိုက်ကြတာပေါ့ .... "

လင့်ဟူချုံးက တံခါးကိုသွားပိတ်လိုက်သည်။ လင်းရှင်မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ 'ချွမ်' 'ချလွမ်'စသည့် သံကြိုးချင်းရိုက်ခတ်သံများကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

ထိုအသံများကြောင့် လင့်ဟူချုံး ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါမှ ထိုလူကြီး၏ခြေထောက်နှင့်လက်များတွင် သံကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ထိုသံကြိုး၏တစ်ဘက်အဆုံးမှ နံရံတွင် နှစ်မြှုပ်ထား၏။ ဤမျှ စနစ်တကျချုပ်နှောင်ခံနေရသော အကျဉ်းသားသည် မည်သို့လွတ်မြောက်နိုင်ပါအံ့တော့နည်း။

ထိုစဉ် လင်းရှင်က လင့်ဟူချုံးလက်မှ သစ်သားဓားကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သစ်သားဓားကို ကိုင်ဆကြည့်သည်။ လေထဲ၌ ဝှေ့ယမ်းကြပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ....

"ငါ ဓားမကိုင်တာ ဆယ်နှစ်ကျော်သွားပြီ၊ ငါ့ဓားသိုင်းကွ
တွေကို မှတ်မှုမှတ်မိပါတော့မလားမသိဘူး၊ ဓားဆိုတာကလည်း
တမ်းကိုင်ပြီး လေ့ကျင့်နေမှ တိုးတက်တာ .... "

လင်းရှင်သည် ဓားကိုမြှောက်၍ လေထဲတွင် ခုတ်ချလိုက်သ
ထိုအခါ အခန်းထဲတွင် 'ဝုန်း'ခနဲ ခပ်အုပ်အုပ်မြည်လိုက်သည့် အသံ
တစ်မျိုး ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ လင့်ဟူချုံးသည် အလွန်တရာအံ့
သွားမိတော့သည်။

"ဟာ .... ဆရာကြီးရဲ့အတွင်းအားက တကယ်ကောင်းတာ

လင့်ဟူချုံးသည် လင်းရှင်အား ချီးကျူးလိုက်သည်။ လင်း
သည် သူ၏ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်၌ သူ့လက်
စက္ကူလုံးကို ဖြေကြည့်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသော
လင့်ဟူချုံးက မသိမသာဖြင့် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားသ
သံတံခါးရှိ ခြောက်လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိသော အပေါက်ကလေးမှ
လင်းရှင်၏အပြုအမူကိုမမြင်နိုင်စေရန် ကျောဖြင့် ကာကွယ်ထား
၏။

အပြင်ဘက်ရှိ ညီအစ်ကိုလေးယောက်တို့သည် ထိုအပေါ
ကြည့်နေကြသော်လည်း လင့်ဟူချုံး၏ကျောပြင်ကြီးက ကာ
သလို ဖြစ်နေသောအခါ လင်းရှင်ကို မမြင်နိုင်ကြတော့ပေ။ လင်း
ဘာလုပ်နေမှန်းလည်း မသိကြတော့ပေ။

လင့်ဟူချုံးက လင်းရှင်ကိုသာ အကဲခတ်နေ၏။ ထိုလူ
ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏လက်

တ်၍ ရသွားဟန်တူသည်။ အတန်ကြာမှ လင့်ဟူချုံးအား လှမ်း
လိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် စောစောကနှင့်မတူတော့ဘဲ
မိတ်တောက်ပလာသည်။ သူ၏လေသံကိုမူ မည်သို့မျှမပြောင်း
ဘဲ ....

"မိတ်ဆွေလေး .... ငါ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သံကြိုးတွေ
ခံထားရတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိဘူး၊ ငါ့စိတ်ကြိုက်ဓား
ကို ဘယ်ကောင်းကောင်းထုတ်နိုင်တော့မလဲ၊ ငါက မင်းကို နိုင်
င်မှာ"ဟု ပြောလိုက်သည်။

လင့်ဟူချုံးက ....

"ကျွန်တော်က အတွေ့အကြုံသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကြီး
အတွေ့အကြုံတော်တော်များပုံရတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က
ကြီးကိုနိုင်ဖို့ သိပ်လွယ်မယ်မထင်ဘူး .... "

လင်းရှင်က ....

"ကောင်းပြီလေ .... မင်းအနေနဲ့ ပေါ်ပေကျိုကို တိုက်ခဲ့တဲ့
ကွက်လေးဆယ်ကျော်ကို ပြန်သုံးစမ်း၊ ငါဒီဓားကွက်တွေကို စမ်း
မယ်၊ ဒီကောင်တွေပြောတဲ့စကားနဲ့ ညီမညီသိရတာပေါ့ .... "

လင့်ဟူချုံးက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက ....

"ဆရာကြီး .... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာကြီးပေါ်ပေကျိုနဲ့တိုက်
အကွက်တွေပဲ ပြန်သုံးရမှာလား၊ ဒီ့ပြင်အကွက်တွေ မပါဘူး
ဟုတ်လား .... "

လင်းရှင်က ....

"ဒီပြင်အကွက်တွေ ထည့်မသုံးပါနဲ့၊ ဒီအကွက်လေးဆယ်စမ်းကြည့်ပြီးရင် ဆရာကြီး ဖုန်းချင်းရဲ့ စားသိုင်းပညာရဲ့အတိမ်အနက်ကို သိနိုင်တာပဲ .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ .... ဟောဒီမှာ .... "

လင့်ဟူချုံးသည် သူ၏စားကို ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တိုးထုတ်လိုက်တော့၏။ ဤစားကွက်မှာ ဟေးပေကျိုနှင့်တိုက်စဉ်က ပထမဆုံးအသုံးပြုခဲ့သည့် စားကွက်ပင်ဖြစ်သည်။

လင်းရှင်က ပြန်၍ထိုးလိုက်၏။ လင်းရှင်၏စားသိုင်းပညာတစ်စွန်းတစ်စကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏စားကွက်မှာ တိုက်ကွက်ချည်းမဟုတ်၊ ခံကွက်ချည်းလည်းမဟုတ်၊ တိုက်ကွက်နှင့်ခံကွက်နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်ထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် လင့်ဟူချုံးမှာ သံတံခါးအပေါက်ကလေးကိုကျောဖြင့် ကာမထားတော့သဖြင့် ဟေးပေကျိုတို့က ထိုအပေါက်မှ သူတို့၏တိုက်ပွဲကိုမြင်နေရသည်။ ဟေးပေကျိုမှာ ထိုအကွက်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မချိုသိပ်နိုင်ဘဲ လွတ်ခနဲ ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

"ဟာ .... ကောင်းလိုက်တဲ့အကွက်ပါလား .... "

လင်းရှင်က အခန်းပြင်ဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

"အေး .... မင်းတို့ ဒီနေ့တော်တော်ကံကောင်းသွားတယ် မှတ်ပေတော့၊ စားသိုင်းရဲ့လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ပညာတွေကို မင်းတို့ဒီနေ့တွေ့ကြရမယ်၊ ဒီက မိတ်ဆွေလေးက သူ့ရဲ့ပညာတွေကို မလျှို့ရင်ပေါ့ကွာ၊

ငါကတော့ အစွမ်းကုန်တိုက်မှာပဲ .... "

ထိုစဉ် လင့်ဟူချုံး၏ ဒုတိယစားကွက်ထွက်လာသည်။ လင်းရှင်ကလည်း လင့်ဟူချုံး၏ပခုံးသို့ ခပ်စောင်းစောင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သည်တစ်ကွက်မှာလည်း ပထမအကွက်အတိုင်း တိုက်ကွက်နှင့်ခံကွက်ရောနှောပေါင်းစပ်ထားသည့်အကွက်ဖြစ်သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ လင်းရှင်၏ထူးခြားသောစားကွက်နှစ်ကွက်ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားလာတော့၏။ သည်လူကိုတော့လွယ်လွယ်ဖြင့် နိုင်လိမ့်မည်မထင်။

သို့သော် သူ၏စားဖျားကမူ ရန်သူ၏ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းသို့မသိမသာ ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ထိုလူက တဟားဟားရယ်၍ ....

"ဒီတစ်ကွက်ကတော့ မဆိုးဘူးဟေ့ .... "

လင်းရှင်သည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း လင့်ဟူချုံး၏စားကွက်ကိုရှောင်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူကတစ်ချက်ကိုယ်ကတစ်ချက်နှင့် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာ၏။ စားနှစ်ချောင်းစလုံး တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း တစ်ချက်မျှ မထိခိုက်မိကြပေ။

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် 'ကေရာဇ်ကိုးကွက်'စားသိုင်းပညာကိုတတ်ကျွမ်းပြီးသည့်နောက် သူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် သိုင်းပညာရှင်များအနက် ဤလူသည်သာ စားသိုင်းပညာအမြင့်မားဆုံးသောလူ ဖြစ်၏။

ဤမျှလောက် အဆင့်မြင့်သူနှင့်တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ဘူးသေး။ ဤလူထက် အဆင့်နိမ့်သူများနှင့်သာ တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်

သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် လင်းရှင်အမည်ရှိသော လူကြီး၏'ဟာကွက်'ကိုရှာရန် အလွန်တရာခက်ခဲနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ကျလာတော့၏။

သို့သော် 'ဧကရာဇ်ကိုးကွက်'၏ ဓားသိုင်းပညာအတိုင်း မိမိ၏စိတ်ကြိုက်ဓားကွက်များကို အခွင့်သင့်သလို ရေစီးပမာထုတ်သုံးနေလိုက်သည်။

လင်းရှင်အဖို့မှာလည်း ကြီးစွာသော အခက်အခဲနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤမျှ ခက်ခဲစွာတိုက်ခိုက်ရသည့် ဓားသိုင်းသမား တစ်ဦးတလေမျှ မတွေ့ခဲ့ရဘူးချေ။ လင့်ဟူချုံး၏ဓားကွက်များကို လုံးဝခန့်မှန်း၍မရသဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်နေတော့၏။ မိမိ၏ရင့်ကျက်သောအတွေ့အကြုံနှင့်မိမိတတ်ထားသမျှသော ဓားသိုင်းပညာများကို လှာသုံးပြီး လင့်ဟူချုံး၏ဓားကွက်များကို တစ်ကွက်ချင်းကြီးစားပမ်းစား ဖြေနေရတော့သည်။

အစပထမပိုင်းဓားကွက်များတွင်သာ ဤကွန်ပြေနိုင်သည်။ သိုင်းကွက်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်လာသောအခါ သူ၏ဓားကွက်များမှာ လေးလံနှေးကွေးလာတော့၏။

ဝမ်ချုံးတို့လေးယောက်မှာ ခြောက်လက်မ ပတ်လည်အပေါက်ကျဉ်းကလေးမှ ခေါင်းချင်းပူကပ်ကာ အတွင်းသို့ချောင်းကြည့်နေကြတော့သည်။ ပထမပိုင်းတွင် လင့်ဟူချုံးနှင့်လင်းရှင်တို့၏ဓားကွက်များ အလွန်တရာမြင့်မားလှသဖြင့် ချီးကျူးအားကျနေသည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းရောက်လာသည်နှင့် သူတို့လေးယောက်

လုံးမှာ လင့်ဟူချုံးနှင့် လင်းရှင်တို့၏ဓားကွက်များကို နားမလည်နိုင်တော့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လင့်ဟူချုံးတို့၏ဓားကွက်များမှာ သူတို့လေးယောက်၏ မီနိုင်သောဉာဏ်ရည်ထက် ပို၍အဆင့်မြင့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ဝမ်ချုံးအနေဖြင့်မူ တစ်ကွက်တလေကို အတန်ကြာတွေးတောစဉ်းစားပြီးနားလည်လိုက်ရသည်။ ထိုသို့နားလည်လိုက်သည်နှင့် ထိုဓားသိုင်းကွက်၏အနှစ်သာရကို ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် .... ရင်ထဲ၌တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်အထိ ချောက်ချားလာရတော့သည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ....

"ဘုရား .... ဘုရား .... ဖုန်းချုံးရဲ့ဓားသိုင်းက တကယ်ကြောက်စရာကောင်းပါကလား၊ စောစောတုန်းက ငါနဲ့ဓားရေးပြိုင်နေတုန်းက သူ့ဓားသိုင်းပညာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ကလေး ထုတ်တာကိုး၊ သူ့မှာ အတွင်းအားမရှိတာကို ထည့်ပြောနေဖို့ ဘယ်လိုတော့မလဲ၊ စစချင်းငါ့ရဲ့မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်လိုက်ရင် ငါရှုံးပြီပေါ့၊ အင်း တကယ့်ကြောက်စရာ ဓားသိုင်းပဲ .... "

အမှန်စင်စစ် 'ဧကရာဇ်ကိုးကွက်'ဓားသိုင်းပညာ၏စွမ်းရည်ကပင် အခြားဓားသိုင်းပညာများထက် တစ်မူထူးခြားနေသည်။ သည်အချက်ကို လင့်ဟူချုံးပင် မသိချေ။ သူ့ဆရာ ဘိုးဘိုးကလည်း ဤမျှအထိ ရှင်းပြရန်မလိုဟု ယူဆဟန်တူသဖြင့် လင့်ဟူချုံးအား ရှင်းလင်း

မပြခဲ့ချေ။

'ကေရာဇ်ကိုးကွက်'စွမ်းရည်မှာ ရန်သူ၏အင်အားနှင့်စွမ်းရည်ကြီးမားမြင့်မားလေလေ သူ၏အစွမ်းအစကိုလည်း ပိုထုတ်လေလေဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကိုလေးယောက် ဉာဏ်ရည်မမီဘဲ ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

လင့်ဟူချုံးအဖို့ သူတစ်သက်ကြုံဖူးသမျှ သိုင်းပညာရှင်ထဲတွင် တကယ့်ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်နှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ တတ်မြောက်ထားသည့် 'ဧကရာဇ်ကိုးကွက်'ဓားသိုင်းစွမ်းရည်များသည် တစ်ပိုဒ်ချင်း၊ တစ်လွှာချင်း ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာ၍ အကွက်မထပ်အောင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ယခင်က သူသဘောမပေါက်ခဲ့သော အချက်များကို တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့ဆရာဘိုးဘိုးသင်ပေးထားသည့် သဘောတရားကို လက်တွေ့နှင့်ပေါင်းစပ်မိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သူ့ဓားကွက်များမှာ အလိုအလျောက် ပို၍သဘာဝကျလာသည်။ ပို၍အဆင်ပြေလာသည်။ ဓားကွက်ထုတ်ရာတွင် အခက်အခဲ၊ အဖုအထစ် လုံးဝမရှိတော့။ ရေစီးကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် ဆက်တိုက်ထုတ်လာနိုင်တော့သည်။

အကျဉ်းအကျပ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသော လင်းရှင်သည် သူ၏ဓားကွက်များကို ရှစ်ကွက်တိတိ ပုံစံပြောင်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် မည်သို့ပင် ပုံစံပြောင်းပြောင်း လင့်ဟူချုံးက အလွယ်

တကူပင် ချိုးနှိမ်တိုက်ထုတ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် လင်းရှင်သည် ရုတ်တရက် သူ၏ဓားကွက်များကို လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ အမြန်ဆုံးထိုးထုတ်တော့သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် စူးရှစွာ လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်တော့၏။ လင့်ဟူချုံးမှာ နားထဲ၌ 'ဝုန်း'ခနဲတစ်ချက် မြည်ဟည်းသွားပြီး သတိမေ့လဲကျသွားလေတော့၏။

မည်မျှ ကြာသည်အထိ သတိမေ့နေသည် မသိချေ။ သူ သတိရလာသောအခါ သူ၏ ဦးခေါင်းခွံမှာ ထက်ခြမ်းကွဲအက်သွားသည့်အလားနာကျင်ကိုက်ခဲနေတော့၏။ ထို့ကြောင့် သက်သာလိုသက်သာငြား မိမိ၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားမိတော့သည်။

သို့သော် မည်သို့မျှ သက်သာရာမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လေးလံလှသော မျက်ခွံများကို အားတင်းဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်မြင်ရာသည် အမှောင်ထုကြီးဖြစ်နေသည်။ အမှောင်ကမ္ဘာကြီးဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေသည်။ မိမိသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပြီနည်း။ လင့်ဟူချုံးမှာ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားပြီး ပြန်သတိလစ်သွားပြန်တော့၏။

ဤတစ်ကြိမ်ပြန်လည်သတိရလာသောအခါတွင် ဦးခေါင်းအတွင်းမှ ဝေဒနာမှာ အနည်းငယ်သက်သာလာသည်။ တကျွတ်ကျွတ်မြည်နေ... (partially hidden)တ်သပ်ရင်း အေးစက်မာကျောသော သံပြားတစ်ခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေချေသည်တကား။

ထိုသံပြားကြီးကို အသေအချာစမ်းသပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည့်

အခါ "ချွင် .... ချလင်" စသည့် သံကြိုးရိုက်ခတ်သံများ ကြားလိုက်ရ တော့သည်။ ထိုအခါကျမှ မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ဆရာကြီးလင်းရှင် ကဲ့သို့ သံကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ပထမအကြိမ် သတိရလာစဉ်ကပင် သူ့လက်ထဲ၌ သံကြိုးများ ချည်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဦးခေါင်းအက်ကွဲနေသည့် ပမာ ကိုက်ခဲနာကျင်လွန်းလှသဖြင့် သူ့လက်မှ သံကြိုးများကို လုံးဝ သတိမရ၊ မသိရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဦးခေါင်းကိုဆုပ်ကိုင်မိပြီး သံကြိုးတန်း လန်းကြီး ပါလာသော်လည်း သံကြိုးပါလာသည်ဟု လုံးဝမသိနိုင် လောက်အောင် အာရုံကြောများ ထုံထိုင်နေခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

လင့်ဟူချုံးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြန်သည်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကား စောစောကအတိုင်းပင်။ အမှောင်ကမ္ဘာကြီးသာ လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်နေမြဲ။

သူ့စိတ်ထဲ၌ စဉ်းစားလိုက်မိသည်မှာ ....

"ငါ ဆရာကြီးလင်းရှင်နဲ့ ဓားသိုင်းပြိုင်ရင်း သတိမေ့လဲကျသွား တယ်၊ အခု ငါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကေန္တ ငါလည်းဟိုလေးကောင် ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ဆရာကြီးလင်းရှင်လို အချုပ်ခံရပြီနဲ့တူတယ်၊ ဆရာကြီး လင်းရှင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်းများလား မသိဘူး"

လင့်ဟူချုံးသည် သူ၏ထိတ်လန့်မှုများကို ထိန်းသိမ်းလိုက် သည်။ အရေးအကြီးဆုံးအချက်မှာ ဆရာကြီးလင်းရှင်နှင့် ဆက်သွယ်မှု ရရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာကြီး .... ဆရာကြီး .... အခု ဆရာကြီးလင်းရှင် ဘယ် အခန်းမှာ ရောက်နေပါသလဲ"ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့အသံသာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မည်သည့်တုံ့ပြန် စကားမျှ မကြားရ။ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုလုံးဝကြီးစိုးလာသောအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ အလွန် တရာ ချောက်ချားသွားပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အသံကုန် အော်ဟစ်တော့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်လည်း မည်သည့်အသံမျှ မကြားရ ပြန်ချေ။

လင့်ဟူချုံးမှာ သူသေကိုယ်သေတိုက်ရသော တိုက်ပွဲများ၊ သူ တစ်ပါးကိုကူညီရင်း သေရမည့်ကိစ္စများ၌ ကြောက်ရွံ့မှုလုံးဝမရှိသော် လည်း ဤကဲ့သို့ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့်မြေတိုက်ခန်းအတွင်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေကြောင်း သိရသည့်အခါတွင်မူ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း မေးလိုက်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ပိတ်လှောင်ထားရတာလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်ပါ .... ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်ကြပါ .... "

အသံကုန်အော်ဟစ်နေသဖြင့် သူ့အသံများ တဖြည်းဖြည်းကွဲ အက်လာတော့သည်။ သူ မည်မျှအော်နေသော်လည်း အသံကလေး တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ လုံးဝပြန်မကြားရပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါသထွက် လာပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုလေတော့၏။

"ခွေးတွေ .... ခွေးကောင်တွေ .... ခွေးထက်တောင် ယုတ်မ
တဲ့ကောင်တွေ .... "

လင့်ဟူချိုးမှာ မည်းမှောင်နေသော မြေအောက်ခန်းတွင်း
မည်မျှအချိန်ကြာအောင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံနေရမည်ကို လုံးဝမမှန်း
နိုင်သဖြင့် တွေးရင်းတွေးရင်း ကြောက်သွေးမွှန်လာတော့၏။ ပထမ
ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ငိုသံပေါက်
လာတော့၏။ နောက်ဆုံး မည်သို့မျှ အော်ဟစ်ခြင်းမပြုနိုင်တော့
ပြန်သတိမေ့သွားပြန်တော့သည်။

လင့်ဟူချိုး၏နားထဲတွင် ရုတ်တရက် ခြေသံလိုလိုကြားလိုက်
သဖြင့် သူက ဆတ်ခနဲထလိုက်မိသည်။ မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့
ခဲ့သည်မသိပေ။ ယခု သတိရသောအခါ သူ့အခန်းတွင်းသို့ အလင်း
ရောင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ လင့်ဟူချိုးသည် သတိ
သည့်အချိန်တိုင်း ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော အမှောင်ထုကြီး
အတွင်း၌ နေခဲ့ရသဖြင့် အလင်းရောင်ကိုအလွန်တောင့်တမိသည်။ ယ
အလင်းရောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်
ကို စာဖွဲ့၍မပြနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ထိုအလင်းရောင်မှာ ခြောက်လက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိသော
အပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာသော အလင်းရောင်ပေတည်း။ ယခုမှ မိမိ
ပတ်လည်ကို အသေအချာ စူးစမ်းနိုင်တော့သည်။

အလို လက်စသတ်တော့ မိမိ၏အခန်းမှာ ဆရာကြီး လင်းရှင်

အခန်းမျိုးပေတကား။ အခန်းပတ်လည်ကလည်း ဆယ်ပေခန့်သာရှိ
သည်။ တံခါးတွင် ခြောက်လက်မခန့်အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ဖောက်
ထားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလျှင် ထိုအပေါက်မှသာ
စကားပြောပေလိမ့်မည်။

လင့်ဟူချိုးက အော်ပြန်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ .... ငါ့ကိုပြန်လွှတ်စမ်း .... ဟေ့ ဝမ်ချိုး၊
ဟေးပေကျို၊ မင်းတို့ဟာ မြေခွေးလိုကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ကောင်
တွေပဲ၊ ငါ့ကိုပြန်လွှတ်၊ မင်းတို့နှင်းဆီဂေဟာတစ်ခုလုံးနဲ့ ငါတစ်ယောက်
တည်းချမယ်၊ သတ္တိရှိရင် ပြန်လွှတ်စမ်း၊ ခွေးကောင်တွေ၊ ယောကျ်ား
ပီသတဲ့ကောင်တွေ၊ သူရဲဘောနည်းတဲ့ကောင်တွေ .... "

သူကြားလိုက်ရသော ခြေသံသည် သူ့အခန်းရှေ့တွင် ရပ်သွား
သည်။ လင့်ဟူချိုးသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဆဲပြန်သည်။ အမှောင်ကြီး
ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်ခဲ့သော်လည်း
ရန်သူ သူ့ရှေ့ရောက်လာပြီဟု သတိရသောအခါ ဒေါသအမျက်ခြောင်း
ခြောင်း ထွက်လာသည်။ ရန်သူအား မည်သည့်အခါမှ ဒူးထောက်အညံ့
ခံမည် မဟုတ်ပေ။

ထိုစဉ် ခြောက်လက်မ အပေါက်မှ သစ်သားပျဉ်ချပ်ရှည်တစ်ခု
ထိုးဝင်လာသည်။ ထိုသစ်သားပြားပေါ်တွင် ထမင်းပန်းကန်နှင့် ဟင်း
ခွက်များ တင်ထားသည်။ သူ စားသောက်ရန်အတွက် လာပို့ပေးခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လင့်ဟူချိုးမှာ ဤအစားအသောက်များကို တွေ့ရသောအခါ

ဒေါသအိုးအကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲတော့၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ဒီကောင်တွေ ငါ့ကို ဒီလိုထမင်းဟင်းတွေလာပို့ပေးပုံထောက်ရင် ငါ့ကို ဒီမှာနှစ်ရှည်လများ ပိတ်လှောင်ထားတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ .... "

ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် ချက်ချင်း အော်ဟစ်ဆဲဆိုတော့သည်။

"ခွေးကောင်တွေ ငါ့ကို သတ်ရင်သတ်လိုက်၊ ဒီလိုတော့ ညှဉ်းဆဲမထားနဲ့ကွ၊ ခွေးကောင်တွေ"

လင့်ဟူချုံးသည် အော်ရင်း ဟစ်ရင်း ပန်းကန်များကို ရိုက်ခွဲလွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ သစ်သားပြားကြီးသည် အပြင်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားတော့၏။ လင့်ဟူချုံးသည် အပေါက်နားသို့ အနီးကပ်ဆုံး တိုးကပ်သွားပြီး အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မီးအိမ်ကိုကိုင်၍ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ လင့်ဟူချုံးသည် အပေါက်မှ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ .... ဝမ်ချုံးဆိုတဲ့ခွေးကြီးကို ခေါ်ခဲ့စမ်း၊ ဒီခွေးသားတွေနဲ့ သူသေကိုယ်သေချမယ်၊ ခေါ်ခဲ့စမ်း၊ ငါ ခေါ်နေတယ်လို့ပြောလိုက် စမ်း .... "

သူ မည်မျှအော်ဟစ်နေစေကာမူ အဘိုးကြီးက အနည်းငယ်မျှ ဂရုမစိုက်ပေ။ တစ်ချက်ကလေးမျှပင် လှည့်မကြည့်ခဲ့။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကာ နောက်ဆုံးအလင်းရောင်ပါ ပျောက်သွားတော့၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုကြီးက ဝါးမျိုသွားပြန်တော့သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ

ခေါင်းအေးအေးထား၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဒီလူက ထမင်းပို့တဲ့လူပဲဖြစ်မယ်၊ အခုစကားတစ်ခွန်းမှတောင် မပြောဘူး၊ သူ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်သွားတယ်၊ ကျေန့ ဝမ်ချုံးတို့က ဒီလူကို အကျဉ်းသားတွေနဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတာဖြစ်ရမယ် .... "

သူ့၌ စဉ်းစားတွေးတောသည့်အလုပ်မှလွဲ၍ မည်သည့်အလုပ်မျှ လုပ်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဆက်၍စဉ်းစားနေမိသည်။

"ဒီအခန်းက ဆရာကြီးလင်းရှင်ရဲ့အခန်းပုံစံနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒါကို ကြည့်တာနဲ့ ဒီနှင်းဆီဂေဟာကြီးမှာ ဒီလိုမြေအောက်ခန်းတွေအများကြီးဆောက်ထားပုံရတယ်၊ ဒီမြေအောက်ခန်းတွေမှာ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်တွေကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားတာဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်းတော့ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကြီးလင်းရှင်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာပဲ .... "

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်၌ ချက်ချင်းထထိုင်ကာ ဘေးနံရံကို ခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။ နံရံမှာအလွန်ထူထဲလှကြောင်း သိလိုက်သည်။ ဘေးပတ်လည်ရှိ နံရံအားလုံးကို ခေါက်ကြည့်ရာ ထိုနည်းတူသာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နံရံကိုကျောမှီ၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

မိမိမှာ ဆရာကြီးလင်းရှင်နှင့်တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ ဆရာကြီးလင်းရှင်က ရုတ်တရက် လေချွန်လိုက်ရာ မိမိသတိမေ့သွားသည်။ မိမိကို

ဤတောင်ပိုင်း ရဲလေးဘော်က မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဖမ်းချုပ်ထားသည်ကိုမူ မည်သို့မျှ မစဉ်းစားနိုင်ချေ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

ဒီလူလေးယောက်ကို ငါက လူကောင်းတွေလို့ ထင်မိတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ရှန့်ဝန့်ထင်းကတော့ အင်မတန်ပါးနပ်တဲ့လူမို့ ဒီလူတွေကို လူယုတ်မာမှန်းသိပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အတွက်စိုးရိမ်ပြီး အထပ်ထပ်သတိပေးနေတာပဲ၊ အခုမှ ကျော့ချမှ ဓားပြမှန်းသိတော့တယ်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ထိုသို့တွေးရင်းမှ ရုတ်တရက် 'ဟာ'ခနဲ အော်လိုက်မိတော့၏။ သူ၏ရင်၌ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာတော့သည်။

"အစ်ကိုကြီး ရှန့်ဝန့်ထင်းကော သူလည်း ငါ့လိုပဲခံလိုက်ရပြီလား မသိဘူး .... "

သူက ဆက်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"အင်း .... ငါထင်သလိုတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ ပါးနပ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်လေးကောင်အကြောင်း အစောကြီးထဲက သိထားတဲ့လူပဲ၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ထောင်ချောက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိမှာပါ၊ ဒီကောင်တွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ ငါအဖမ်းခံထားရမှန်းသိသွားရင် ချက်ချင်း ငါ့ကိုလာကယ်မှာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးပဲ စိတ်ရှည်ရှည်ထားစောင့်ရတော့မှာပဲ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်မှ ဟူချုံးမှာ အားတက်လာတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင်ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဘာသာတစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိတော့သည်။

"လင့်ဟူချုံး မင်းတကယ်ပဲ အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ၊ စောစောတုန်းကလည်း ကြောက်ပြီး ငိုကြီးချက်မဖြစ်ချင်နေသေးတယ် .... တကယ်လို့များ သူများတွေ ဒီအကြောင်းသိသွားရင် မင်းမျက်နှာကို ဘယ်သွားထားတော့မလဲ .... "

စိတ်အေးသွားသောအခါမှ ဆာလောင်ရမှန်း သိလာတော့သည်။ သို့သော် စားစရာမရှိတော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

"တောက် .... ငါ စောစောက ဟိုထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တာ တော်တော်မှားသွားတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အားမွေးထားရမှာ၊ ဒါမှ အစ်ကိုကြီး ငါ့ကိုလာကယ်ရင် ဟိုခွေးလေးကောင်ကို ကောင်းကောင်းတိုက်ခိုက်နိုင်မှာပေါ့၊ အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကြီးလင်းရှင် ပြောတာမှန်တယ်၊ ဒီကောင်တွေဟာ 'တောင်ပိုင်းရဲလေးဘော်' မဟုတ်ဘူး၊ 'တောင်ပိုင်းခွေးလေးကောင်'၊ ဒီခွေးလေးကောင်ထဲမှာ ဟေးပေကျိဆိုတဲ့ ခွေးက အကောက်ကျစ်ဆုံးပဲ၊ ဉာဏ်အများဆုံးပဲ၊ ငါလွတ်သွားရင် ဒီကောင်ကို အရင်ဆုံးသတ်မယ် .... "

အတန်ကြာမှ အချက်တစ်ချက်ကို စဉ်းစားမိလာသည်။

"ဟာ .... ငါတွေးနေတာတွေ မဟုတ်သေးဘူး၊ အခုထက်ထိတောင် အစ်ကိုကြီးရှန့်ဝန့်ထင်းက ငါ့ကိုလာမကယ်သေးဘူး၊ ငါမေ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာတောင် ငါသိတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ဆိုရင် ဒီခွေးလေးကောင်ကို တစ်ယောက်ချင်းအသာလေးတိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လေးယောက်နဲ့တစ်ယောက်

တိုက်ရင်တော့ အစ်ကိုကြီးအဖို့ သိပ်အလွယ်ဘူး၊ သူတို့လေးယောက် စလုံးကို နိုင်တယ်ပဲထားဦး၊ ဒီမြေအောက်ခန်းကို အစ်ကိုကြီးဘယ်လို ရှာနိုင်မလဲ၊ ဒါက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ မြေအောက်ခန်းကိုရှာမတွေ့ဘဲနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုကယ်နိုင်မလဲ၊ မြေအောက်ခန်းကိုတွေ့ရင်လည်း ဟိုလေး ကောင်ဆီက သော့လေးချောင်းကိုရထားမှ ငါ့ကိုယယ်နိုင်မှာ"

လင့်ဟူချုံးသည် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် တွေးတောစဉ်းစားရင်း နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ ပြန်နိုးလာသည့်အချိန်တွင်လည်း မည်းမှောင်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ နေ့ရောက်ပ လား၊ ညရောက်ပလား မည်သို့မျှ မသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"အင်း .... ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ ဒီမြေအောက်ခန်းက နေ ထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အင်း လင်းလင်းသာ .... "

သူသည် ရုတ်တရက် လင်းလင်းကို သတိရလိုက်မိသည်။ သူ့ အပေါ် စေတနာထားလှသော လင်းလင်း။ သူ့ရောဂါဝေဒနာများ လုံးဝ ပျောက်ကင်းစေချင်သည့် လင်းလင်း။ ချက်ချင်းပင် စိတ်အားတက်ကြ လာပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်လိုက်မိ၏။

"လင်းလင်းက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက အောက်လမ်းဂိုဏ်း သားတွေကို သတင်းလွှင့်ထားပြီးပြီ၊ ငါ့ကိုတွေ့ရင် တွေ့ရာသင်္ချိုင်းဓား မဆိုင်းသတ်ရမယ်၊ ဒါက သူများတွေအပေါ် ထုတ်ထားတဲ့အမိန့်ပါ၊ င ဒုက္ခရောက်နေမှန်းသိရင်တော့ ငါ့ကို သူကိုယ်တိုင်လာကယ်မှာပဲ၊ သူက အစ်ကိုကြီး ရှန့်ဝန့်ထင်းလောက် သိုင်းပညာစွမ်းရည် မကောင်းပေမယ့်

နောက်လိုက်အင်အားကတော့ တကယ်များတယ်၊ သူ့စကားတစ်ခွန်း ပဲ .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ လင်းလင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်တွေးနေရာ ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိတော့၏။

"အင်း .... ဒီကောင်မလေးက သိပ်ရှက်တတ်တာကိုး၊ သူများ ရဲ့ အပြောအဆိုခံရမှာလည်း သိပ်ကြောက်တတ်တယ်၊ ဒီတော့ သူ ငါ့ကို လာကယ်ရင် အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့တော့ လာကယ်မှာမဟုတ် ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းလာကယ်မှာပဲ၊ တကယ်လို့ သူတစ်ယောက် တည်း ငါ့ကိုလာကယ်တယ်ဆိုတာများ လူတွေသိသွားကြရင်တော့ သူ ရှက်ပြီး သေသွားမလားတောင် မသိနိုင်ဘူး၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်ထားက တော်တော်လေး ခန့်မှန်းရခက်တာပဲလေ၊ သူလည်း ညီမလေးလိန်လိန်လိုပဲ .... "

ထိုအခါ သူ၏ဂိုဏ်းတူညီမလေး လိန်လိန်ကို သွားသတိရမိပြန် တော့၏။ လိန်လိန်ကို သတိရမိလျှင် ရမိခြင်း ရင်ထဲ၌ နင့်ခနဲဖြစ်သွား တော့၏။ သူ၏နှလုံးသား ခွဲချေလိုက်သည့်မိန်းကလေးပေပဲကိုး။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ညီမလေးလိန်လိန်ကတော့ ခုလောက်ဆို လင်းမိန်ကျက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးလောက်ရောပေါ့၊ ငါ ဒီမြေအောက်အချုပ်ခန်းကလွတ် လည်း ငါ့မှာ ဘာလုပ်စရာရှိတော့မှာလဲ၊ ငါ့ဘဝရဲ့မျှော်လင့်ချက်က ဘာရှိတော့မှာလဲ၊ ဒီထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားတာ ကောင်းပါ တယ်လေ .... "

လင့်ဟူချုံး စိတ်များမှာ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေသည်။ အဆိုးဆုံးအခြေအနေအဖြစ် စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သောအခါ သူ့စိတ်များပေါ့ပါးသွားပြန်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းလိုက်ပြန်သည်။

သူ့အတွေးထဲတွင် ထင်ပေါ်၏မျက်နှာ၊ အံ့ဖွယ်ခြောက်ယောက်တို့၏ မျက်နှာနှင့် မယ်သီလရှင်ကလေး ရီလင်တို့၏မျက်နှာများကို တစ်မျက်နှာပြီးတစ်မျက်နှာ မြင်ယောင်လာမိသည်။ လင့်ဟူချုံးမှာ ထိုသူများကို တွေးမိသောအခါ သူ့မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ ကြင်နာရိပ်လွှမ်းသောအပြုံးရိပ်များပင် ဖြစ်တော့၏။

"အင်း .... ဒီညီမလေး ရီလင်ကတော့ .... စိတ်ထားနူးညံ့သလောက် သဘောထားသိပ်ဖြူစင်တာပဲကိုး၊ သူ အခု ဘယ်လိုနေသလဲမသိဘူး၊ ငါ ဒီမှာအဖမ်းခံနေရတယ်ဆိုတာကိုသာ ရီလင်သိသွားရင်တော့ သိပ်စိတ်ပူရှာမှာပါပဲ၊ သူ့ဆရာမကြီးကတော့ ငါ့ဆရာရဲ့စာကို ရထားတော့ ငါ့ကိုကယ်ဖို့ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သူ့အဖေ ပုကျက်ဘုန်းကြီးမဆီမှာ အကူအညီတောင်းပြီး ငါ့ကို လာကယ်မှာပဲ .... "

ပုကျက်ဘုန်းကြီးအကြောင်း တွေးမိသောအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ အားတက်လာပြန်သည်။

"အင်း .... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပုကျက်ဘုန်းကြီးရဲ့အတွင်းအားက သိပ်ကောင်းတာ၊ သူကယ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရီလင်ဟာ သူ့အဖေ ပုကျက်ဘုန်းကြီးဆီက အကူအညီမရဘူးဆိုရင် ဟိုအံ့ဖွယ်ခြောက်

ယောက်ဆီမှာ သွားအကူအညီတောင်းမှာပဲ၊ ဒီလူတွေသာ တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်းလာကယ်ရင် သိပ်ရယ်စရာကောင်းမှာပဲ၊ ဟင်း သိပ်တော့ မလွယ်ပါဘူးလေ၊ ပုကျက်ဘုန်းကြီးရော ဟို အံ့ဖွယ်ခြောက်ယောက်ရော ရှူးပေါ်ပေါ်နဲ့ ဘာမှအလုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့လာကယ်ရင် ဖွတ်သထက်ညစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ် .... "

လင့်ဟူချုံးသည် အံ့ဖွယ်ခြောက်ယောက်တို့အချင်းချင်း ကပ်သီးကပ်ဖဲ့စကားများပြော၍ ရန်ဖြစ်တတ်ကြပုံကို စဉ်းစားမိသောအခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိပြန်တော့၏။ သူ၏အတွေးများ ဟိုရောက်သည်ရောက်ဖြစ်လျက် ရောက်တက်ရာရာ လျှောက်တွေးရင်း မျက်ခွံများ လေးလံလာကာ နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

သူနေရသည့်အခန်းမှာ လုံးဝပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသောအခန်းဖြစ်၍ အချိန်ကို လုံးဝမသိနိုင်ပေ။ နောက်တစ်ကြိမ်အလင်းရောင်မြင်ရသောအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတော့၏။ ထမင်းပို့သူ လာချေပြီ။ သူက ထမင်းနှင့်ဟင်းခွက်များကို လိုလိုလားလား ယူလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးကမူ ထမင်းနှင့်ဟင်းခွက်များ ပေးပြီးသည်နှင့် ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ လင့်ဟူချုံးက ကမန်းကတန်း အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်သည်။

"ဟေး .... ဟေး ခဏနေပါဦး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိလို့ပါ .... "

အဘိုးကြီးက လင့်ဟူချုံး၏စကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ သွားမြဲ

သွားလေတော့၏။ လင့်ဟူချိုးမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ဆဲဆို
ပြန်သည်။ အားရပါးရ အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်ပြီးမှ ထမင်းဟင်းများ
စားသောက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကျော်လွန်လာခဲ့တော့၏။

✳✦✳

အတွင်းအားခုတ်သိုင်း

ထိုရက်များအတွင်း၀ယ် လင့်ဟူချိုးမှာ လွတ်မြောက်ရန် မျှော်လင့်ချက်ကို လုံး၀မထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓာတ်များ ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာတော့၏။ ဘာမထီသော [illegible] လင့်ဟူချိုး၏အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတော့သည်။

အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ အချိန်ပြည့်မည်းမှောင်နေသည်။ ဖြစ်ရာ နေ့နှင့်ညကိုခွဲခြား မသိနိုင်သဖြင့် မိမိအဖို့ မည်မျှကြာအောင် ပိတ်လှောင်ခံထားရမှန်းမသိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တခြား [illegible]လာသဖြင့် ရာသီဥတုပြောင်းလဲလာပုံကိုမူ ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ခဲ့သည်။

ယနေ့တွင် အလွန်ပူအိုက်လာသဖြင့် အ၀တ်အစားများချွတ်၍ အိပ်စက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖျာကြမ်းကို [illegible]အောက်သို့ ပစ်သွင်းပြီး အေးစက်သော ခုတင်သံပြားပေါ်တွင် အိပ်စက်သည်။ သို့မှသာ အပူဒဏ်က အနည်းငယ်သက်သာရရသည်။

ဤသို့ အိပ်စက်လိုက်ရာ အချိန်အတော်ကြာ အိပ်ပျော်သွား

တော့သည်။ သူပြန်နိုးလာသောအခါတွင်မှ အဝော်ကလေးအင်အား ပြည့်ဝနေကြောင်း သိရှိမိသည်။

များမကြာမီ အဘိုးကြီးထမင်းလာပို့တော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် ထမင်းနှင့်ဟင်းခွက်များကို လှမ်းယူလိုက်သောအခါ ပြင်ပအလင်းရောင်ဖြင့် မိမိ၏ လက်ဖျံပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခု ဖိအိပ်ထားမှုကြောင့် အသားများချိုင့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အသေအချာ ကြည့်သောအခါ စာလုံးရာများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လင့်ဟူချုံးမှာ အလွန်အံ့သြသွားသည်။ ဤစာလုံးများ အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏လက်ဖျံ၌ ထင်နေသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော် ရုတ်ခြည်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆက်စပ်စဉ်းစားနေမိတော့၏။ ခုတင်ပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြေးကပ်သွားကာ သံပြားကိုလက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်တော့သည်။ သူ၏အတွေးမှန်ခဲ့ချေသည်။ ခုတင်၏ အတွင်းဘက်နေရာတွင် စာလုံးများရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ဤစာလုံးများမှာ ယခင်ယခင်ကတည်းက ရေးထိုးထားခဲ့ဟန်ရှိ၏။ အစပထမတွင် ဖျာခင်းထားသဖြင့် ဤခုတင်ပေါ်၌ စာလုံးများ ရေးထိုးထားသည့်အဖြစ်ကို မသိခဲ့ချေ။ ယနေ့ ရာသီဥတု၏အပူဒဏ်ကြောင့် ခုတင်ပေါ်ရှိ ဖျာကြမ်းကို အောက်သို့လွှင့်ပစ်ပြီး သံပြားပေါ်၌ အိပ်လိုက်ရာမှ ထိုစာလုံးများ လက်မောင်း၌ ထင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

လင့်ဟူချုံးသည် ထမင်းဟင်းကို အေးဆေးစွာ စားသောက်လိုက်သည်။ စားပြီးမှ ခုတင်ရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်။ ခုတင်သံပြားပေါ်ရှိ

စာကြောင်းများ၏ ပထမအကြောင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေလိုက်၏။

ပထမစာကြောင်းကို တွေ့ရလေပြီ .... ။ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ရေရွတ်မိသည်။ စာ၏ပြောပြချက်မှာ ....

"ငါ့ရဲ့တစ်သက်တာလုံး ရန်သူမှန်သမျှကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့အလိုကျ၊ ငါ့စိတ်သဘောအတိုင်း ငါလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်ခဲ့တယ်၊ အခု မြေတိုက်ရဲ့အောက်ခန်းထဲမှာ အပိတ်ခံရတာဟာ ငါ့အတွက် ဝဋ်လည်တာပဲပေါ့၊ လင်းရှင်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးတဲ့စိတ်ဓာတ်မရှိဘူး၊ လင်းရှင်းဆိုတဲ့လူဟာ သေသည့်တိုင်အောင် အလုပ်တစ်ခုကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်သွားသေးတယ်လို့ ပြောစမှတ်ပြုစေရမယ်၊ ငါဟာ ဒီမြေအောက်ခန်းထဲမှာ အပိတ်ခံထားရပြီး ငါ့ရဲ့အစွမ်းအထက်ဆုံး သိုင်းပညာတွေ အလဟဿအချည်းအနှီးဖြစ်သွားစေမှာကို လုံးဝမလိုလားဘူး၊ ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာအမွေအနှစ်တွေ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကျန်ခဲ့စေရမယ် .... "

လင့်ဟူချုံးသည် ထိုစာလုံးများကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရင်း ဖတ်သည့်အုလပ်ကို ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီး စာ၏သဘောအဓိပ္ပာယ်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဪ .... လက်စသတ်တော့ ဒီစာလုံးတွေကို ဆရာကြီးလင်းရှင် ရေးထိုးထားခဲ့တာကိုး .... "

လင့်ဟူချုံးသည် စာကြောင်းများကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရင်း ဆက်ဖတ်ပြန်တော့၏။

"ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာ အနှစ်သာရတွေကို ဒီသံပြားပေါ်မှာ ရေးထိုးထားခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့ ငါသေသွားခဲ့ရင် ကံထူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီစာတွေကို တွေ့ရမှာပဲ၊ အဲ့ဒီလူဟာ ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဆက်လက်ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ပထမအတွင်းအားသိုင်း"

ဆက်လက်ရေးသားထားသော စာလုံးများမှာ အတွင်းအားသိုင်းကို လေ့ကျင့်သောနည်းပညာပင် ဖြစ်တော့သည်။ လင့်ဟူချုံးတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားတော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် 'ကေရာစ်ကိုးကွက်' ဓားသိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အနေဖြင့် ဓားသိုင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားတော့သည်။ ထို့ပြင် သူ့မှာ အတွင်းအား လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အတွင်းအားသိုင်း လေ့ကျင့်၍မရနိုင်သည့် ဒုက္ခကလည်း ရှိနေပြန်သည်။ ယခု သူ စမ်းသပ်တွေ့ရှိလိုက်ရသည့်ပညာမှာ အတွင်းအားသိုင်းပညာ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အတွက် မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်တော့မှန်း သိလိုက်သဖြင့် ဤသို့ စိတ်ပျက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

စာကြောင်းများသည် အတွင်းအားသိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နည်းကို အစအဆုံး အပြည့်အစုံ ရေးသားထားသည်။ သူက သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ....

"အင်း .... ငါ့ကံကတော့ အတော့်ကိုဆိုးပါပေ့ကွာ၊ ဒီစာလုံးတွေ မတွေ့မီတာကမှ ပိုကောင်းသေးတယ်၊ ခုတော့ မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရ ဆိုတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်နေရတယ် .... "

သူက ဤအတွင်းအား သိုင်းလေ့ကျင့်နည်း စာလုံးများကို လုံးဝအရေးမစိုက်နိုင်တော့ချေ။ ပစ်ထားလိုက်ပြီး တောင်စဉ်းစား၊ မြောက်စဉ်းစားသာ လုပ်နေတော့၏။ သို့သော် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း အလုပ်အကိုင်မရှိ မှောင်ကြီးထဲ၌ အချည်းအနှီးထိုင်နေရသော အခါ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်ရှိ သံပြားမှ စာလုံးများကို တဖြည်းဖြည်း စမ်းသပ်ရေရွတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းမိပြန်တော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် လင့်ဟူချုံးမှာ သံပြားပေါ်ရှိ စာလုံးအားလုံးကို အလွတ်ရရှိသွားလေတော့၏။

ရာသီဥတုမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပူလောင်လာသည်။ လင့်ဟူချုံးမှာ အပူဒဏ်ကြောင့် ချွေးထွက်လွန်ရာမှ ချွေးကြောင့်အအေးပတ်ကာ အဖျားဝင်လာတော့သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှပင် မထနိုင်တော့ဘဲ သည်အတိုင်းပင် လဲလျောင်းနေရတော့၏။

တိုစဥ် ထူးခြားသော ခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုခြေသံသည် ကြားနေကျဖြစ်သော ထမင်းပို့အဘိုးကြီး၏ ခြေသံမဟုတ်ကြောင်း လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။

လင့်ဟူချုံးသည် ခုတင်ပေါ်မှ ထချင်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။ အားအင်ကုန်ခမ်းနေသလို ဖြစ်နေသဖြင့် နဂိုပုံစံအတိုင်းပင် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေရတော့သည်။

မကြာမီပင် တံခါးမှ အပေါက်ငယ်ပွင့်သွားတော့သည်။ အလင်းရောင်လည်း ဝင်လာတော့၏။ လင့်ဟူချုံးကမူ ငြိမ်သက်စွာပင် လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ လူက ....

"နောင်ကြီးလင်းရှင်၊ ဒီရက်တွေမှာ ရာသီဥတုသိပ်ပူပြင်းတာပဲ၊ အပေါ်မှာတောင် မနေနိုင်အောင် ပူနေတာပဲ၊ ဒီမြေအောက်ခန်းမှာကော ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နေလို့ဖြစ်ရဲ့လား .... "

ဟေးပေကျို၏အသံပေတကား။ လင့်ဟူချုံးသည် ဟေးပေကျို၏ အသံကိုကောင်းစွာမှတ်မိသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ ယခုမှ အံ့ဩရုံသာအံ့ဩသည်။ သည့်ထက်ပို၍ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ စိတ်မလှုပ်ရှားတော့ပေ။ အကယ်၍ လွန်ခဲ့သည့်တစ်လခန့်ကသာ ဟေးပေကျို ရောက်လာခဲ့လျှင် ရေရေလည်လည် အော်ဟစ်ဆဲဆိုခြင်း ခံရပေလိမ့်မည်။

ယခု လင့်ဟူချုံးမှာ လုံးဝအားအင်ကုန်ခမ်းနေပြီး သူ၏လွတ်မြောက်ရေးအတွက်လည်း မျှော်လင့်ချက် မထားတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အော်ဟစ်ဆဲဆိုချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ဒီကောင်က ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ လင်းရှင်လို့ခေါ်ရတာလဲ မသိဘူး၊ ကေန္တ ဒီကောင် အခန်းမှားပြီး ဝင်တာပဲဖြစ်ရမယ်"

ထိုသို့တွေးလိုက်မိသဖြင့် လင့်ဟူချုံးသည် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ဟေးပေကျိုက ....

"ကျုပ်နှစ်လတစ်ခါလာပြီးမေးနေတဲ့ မေးခွန်းကို ခင်ဗျားမဖြေသေးဘူးလား .... "

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်နေမိ၏။

"ဒီကောင်တကယ်ပဲ အခန်းမှားလာတာကိုး၊ သူက ငါ့ကိုဆရာကြီးလင်းရှင်လို့ ထင်နေပုံရတယ်၊ တကယ့်ကောင်ပဲ .... "

သို့သော် ချက်ချင်းပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြန်သည်။

"ဒီ နှင်းဆီဂေဟာကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ဆရာကြီးလေးယောက်ထဲမှာ ဟေးပေကျိုက ဉာဏ်အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူ့အစ်ကိုကြီး ဝမ်ချုံးထက်တောင် ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံရတယ်၊ ဒီလူက ဘယ့်နှယ်အခန်းမှားလာနိုင်မှာလဲ၊ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိရမယ် .... "

ထို့ကြောင့် အသံမပြုဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဟေးပေကျိုက ....

"နောင်ကြီးလင်းရှင် .... ခင်ဗျားလို ဒီလောက်အစွမ်းအစရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ဒီလိုမြေအောက်ခန်းမှာ ပိတ်လှောင်ခံထားရတာ ဘယ်လောက်ကြေကွဲဖို့ကောင်းသလဲ၊ နှစ်နာမှုအတိုင်းအတာကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ၊ ကျုပ်ပြောသလို သဘောတူပါ၊ ခင်ဗျား သိုင်းလောကထဲကို အေးအေးလေး ပြန်သွားနိုင်မှာပဲ .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာတော့၏။ သို့သော် အခြေအနေမှန်ကို လုံးဝသဘောမပေါက်သေးပေ။ ဟေးပေကျိုပြောနေသည့်စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အလွန်သိချင်လာသည်။ မည်မျှ သိချင်သည်ဖြစ်စေ ဟေးပေကျို၏စကားကို စောင့်နားထောင်ရုံမှအပ မည်သို့မျှ တတ်နိုင်ပေ။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ....

"ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်ဗျားသဘောတူမလား၊ မတူဘူးလား"

လင့်ဟူချုံးမှာ ကံကြမ္မာတစ်ဆစ်ချိုးလမ်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်၏။ ယခု ဟေးပေကျို၏စကားများသည် သူ၏လွတ်မြောက်မှုအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာသောအခါ စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာတော့သည်။ ဟေးပေကျို၏စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တိတိကျကျ မသိရသေးမီ အရမ်းကာရော စကားပြန်၍ မဖြစ်သေး။ စကားပြောမှားသွားလျှင် ကြိုတောင့်ကြိုခဲ ရရှိလာသော လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစကလေး ပျောက်သွားရပေလိမ့်မည်။

ဟေးပေကျိုသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ....

"နောင်ကြီးလင်းရှင် .... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လုံးဝစကားမပြောဘဲ နေရတာလဲ၊ နောင်ကြီးကို ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်နေတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိပါတယ်"

ဟု ပြောသည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ သိချင်စိတ်များ ထကြွလာသည်။ သို့သော် မေး၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် နားစွင့်၍သာ နေလိုက်ရသည်။

ဟေးပေကျိုက ....

"ဟိုတစ်ခါ ဖုန်းချုံးဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး နောင်ကြီးနဲ့ ဓားရေးပြိုင်နိုင်းတုန်းက ကျုပ်အကြောင်း နောင်ကြီးက နှုတ်ပိတ်ရှောင်နေတဲ့ကိစ္စကိုပြောတာပါ၊ ကျုပ်က နောင်ကြီးနဲ့အပေးအယူလုပ်ဖို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ကိစ္စကိုသာ ကျုပ်ရဲ့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ကို ပြောများ ပြောမိရင် ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားရမှာသေချာတယ်၊

ကျုပ်အနေနဲ့ နောင်ကြီးကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုကော ဘာဖြစ်လို့ နောင်ကြီးက သဘောမတူဘဲဖြစ်နေရတာလဲ၊ နောင်ကြီးရဲ့ ဘဝကို ဒီမှာပဲ နှစ်မြှုပ်လိုက်တော့မလို့လား .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ ဟေးပေကျိုက မိမိအား ဆရာကြီးလင်းရှင်ဟု တကယ်ထင်မှတ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်တရာ အံ့ဩနေတော့၏။ သံသယလည်း ဖြစ်လာမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် မိမိအား လင်းရှင်ဟု ထင်မှတ်နေရသနည်း။ မိမိကို တစ်ချိန်လုံး သဘောတူနိုင်း နေသည့်ကိစ္စသည် မည်သည့်ကိစ္စပေနည်း။ သူ အလွန်သိချင်လာ၏။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုထံမှ တညှင်းညှင်းရယ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ မည်သည့်အရာကို ကျေနပ်သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သည်မသိ။ ဟေးပေကျိုက ....

"ကျုပ်က အင်မတန်တုံးတဲ့အကောင်ပဲ၊ ဘာမှအကင်းမပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါနောင်ကြီးလင်းရှင်က .... အော်မဆဲတာကိုက အခြေအနေကောင်းနေတာကိုပြနေတာပဲ၊ ကဲ ကဲ စဉ်းစားပါ၊ နောက်ထပ်နှစ်လလောက်အချိန်ယူပြီး ကောင်းကောင်းစဉ်းစားလိုက်ပါဦး၊ နောက်နှစ်လကြာတဲ့အခါမှ ကျုပ်တစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့ဦးမယ် .... "

ပြောရင်း လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးသည် မိမိအနေဖြင့် ဆက်၍ငြိမ်နေရန်မဖြစ်တော့မှန်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏အသံကိုဖျက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

"မင်း .... မင်းက ငါ့ကိုဘာသဘောတူခိုင်းနေတာလဲ"

ဟေးပေကျိုမှာ အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ ခပ်အစ်အစ်အသံကို ကြား

လိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ခုန်လှည့်လာတော့၏။

"နောင် .... နောင်ကြီး သဘောတူပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဘာသဘောတူရမှာလဲ"

"ဟာ .... ကျုပ်အနေနဲ့ နောင်ကြီးကို ဒီမေးခွန်း မေးလာတာ ကြာပါပြီ၊ ဘယ့်နှယ် နောင်ကြီးက ပြန်မေးနေရတာလဲ"

"ငါ့မှတ်ဉာဏ်တွေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ မင်းပြောနေတဲ့ မေးခွန်းကို ငါမေ့သွားပြီ"

"ကျုပ်က နောင်ကြီးတတ်ထားတဲ့ ဟိုအတွင်းအားသိုင်းပညာကို သင်ခိုင်းတာလေ၊ ကျုပ်သာ အဲ့ဒီအတွင်းအားသိုင်းကိုတတ်သွားရင် နောင်ကြီးကို ချက်ချင်းလွှတ်ပေးမယ် .... "

"မင်းရဲ့စကားကို ငါက ဘယ်လိုယုံနိုင်ရမှာလဲ"

"နောင်ကြီးက ကျုပ်ကိုဘယ်လိုအာမခံချက်မျိုး ပေးစေချင်သလဲ ပြောပါ၊ နောင်ကြီး ယုံနိုင်လောက်အောင် ကျုပ်လုပ်ပါ့မယ်"

"ငါ့ကို ယုံနိုင်လောက်တဲ့ အာမခံချက်ကို မင်းပဲပြောစမ်းပါဦး"

"နောင်ကြီးက ဒီအတွင်းအား သိုင်းပညာကို သင်ပေးလိုက်ကတည်းက ကျုပ်ဟာ နောင်ကြီးရဲ့တပည့်ဖြစ်သွားပြီး နောင်ကြီးရဲ့ဂိုဏ်းထဲမှာ ဆရာသမားကို ပုန်ကန်တဲ့လူကို အရေခွံခွာတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကိုပေးလေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျုပ်က နောင်ကြီးရဲ့တပည့်ဖြစ်သွားတဲ့နောက်တော့ နောင်ကြီးကိုမလွှတ်ဘဲ နေရဲပါတော့မလား .... "

လင့်ဟူချုံးက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ....

"သြော် .... ဒီလိုလား"ဟု ပြောလိုက်၏။

"နောင်ကြီး သဘောတူပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း အခုတော့ သဘောမတူသေးဘူး၊ နောက်သုံးရက်ကျရင် ငါဆီထပ်လာခဲ့ .... "

ဟေးပေကျိုသည် "မချင့်မရဲဖြစ်သောလေသံဖြင့် ....

"နောင်ကြီး ဒီနေ့ပဲ သဘောတူလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်သုံးရက်လောက် အမှောင်ခန်းကြီးထဲမှာ နေချင်နေရတာလဲ၊ မြန်မြန်သဘောတူရင် နောင်ကြီးအနေနဲ့ အပြင်လောကကြီးထဲကို မြန်မြန် ပြန်ရောက်တာပဲ"ဟု ပြောတော့သည်။

လင့်ဟူချုံးသည် အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေးလိုက်၏။

"အင်း .... ဒီကောင်က ငါ့ထက်တောင် လောနေတဲ့ကောင်ကိုး၊ ဟန်ကျပြီ၊ ငါ သူ့ရဲ့စိတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

လင့်ဟူချုံးက ဒေါသထွက်သောအသံဖြင့် ဝေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

ဟေးပေကျိုမှာ ကမန်းကတန်းဖြင့် ....

"ဟုတ် .... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ သုံး သုံးရက်ကြာမှ ကျွန် ကျွန်တော် ဆရာ့ကို လာတွေ့ပါ့မယ်၊ ကျွန် ကျွန်တော် သွားဦးမယ်ဆရာ"

ဟေးပေကျို၏ အသုံးအနှုန်းများ ပြောင်းလဲသွားချေပြီ။ နောင်ကြီးဟု မခေါ်တော့၊ ဆရာဟု ပြောင်းလဲခေါ်နေပြီ။ အစက ကျုပ်ဟု သုံးနှုန်းနေရာမှ ကျွန်တော်ဟု ရိုရိုကျိုးကျိုးပြောင်းလဲ သုံးနှုန်းသွားသည်။ သူ့ကို တစ်ဘက်လူက တပည့်အဖြစ်လက်ခံလိုက်သည့် သဘော

မျိုးပင်တည်း။

လင့်ဟူချူးသည် ဟေးပေကျို ထွက်သွားပြီး တံခါးသုံးချပ်စလုံး ပိတ်သွားသည့်အခါကျမှ ခုတင်ပေါ်၌ ထထိုင်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိတော့သည်။

"အင်း .... ဟေးပေကျိုဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ငါ့ကို တကယ်ပဲ ဆရာကြီးလင်းရှင်လို့ထင်နေတာပဲ၊ ငါ့လွှတ်မြောက်ရေးလမ်းစတော့ ပေါ်နေပြီ၊ ငါက သူ့ကို ဒီခုတင်ပေါ်က ရေးထားတဲ့ သိုင်းပညာကို သင်ပေးလိုက်ရမလား .... "

သို့သော် ချက်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဤနှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ ဆရာကြီး လင်းရှင်ငြင်းပယ်ခဲ့သည့်အချက်ကို စဉ်းစားမိခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

"မဖြစ်ဘူး .... မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာကြီးလင်းရှင်ဟာ သူ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာတဲ့အထိ အပိတ်ခံထားရတာတောင် သဘောမတူခဲ့ပါဘူး၊ ငါက ဘာကြောင့် သွားသင်ပေးရမှာလဲ၊ ဆရာကြီးလင်းရှင်ဟာ ဉာဏ်ကလည်း အင်မတန်ကောင်း၊ အင်မတန်လည်းပါးနပ်တဲ့လူ၊ သူ့အနေနဲ့ သင်ပေးလို့ဖြစ်ရင် သင်ပေးလိုက်တော့မှာပေါ့၊ သူလည်း အပြင်လောကကို ပြန်ရောက်ချင်မှာပဲ၊ ဒီမြေအောက်ခန်းထဲမှာ သေတဲ့အထိ ဘယ်နေချင်လိမ့်မလဲ၊ သူသင်မပေးတာကိုက အကြောင်းရှိလိမ့်မယ်"

သို့သော် သူက တစ်ချက်ပြန်စဉ်းစားပြန်သည်။

"အို .... ဒါတွေ ငါအရေးမစိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါလွှတ်ဖို့က အရေးကြီး

တယ်၊ နောက်သုံးရက်ကြာလို့ ဒီကောင်ရောက်လာရင် သူ့ကိုဒီခုတင်ပေါ်ကစာကြောင်းတွေကို တစ်ကြောင်းချင်း နည်းနည်းစီသင်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကောင် ငါ့ကို တကယ်လွှတ်မလား၊ မလွှတ်ဘူးလားဆိုတာ အကဲခတ်ကြည့်ရတော့မှာပဲ .... "

ထိုသို့ စိတ်ကူးလိုက်မိခြင်းကြောင့် လင့်ဟူချူးသည်စာကြောင်းများကို အကြိမ်ကြိမ်သေသေချာချာဖတ်၍ ကျက်မှတ်တော့၏။

မိမိအနေဖြင့် ကြေကြေညက်ညက်ဖြစ်နေမှသာ မိမိအား ဆရာကြီးလင်းရှင် အတုမဟုတ်ကြောင်း ယုံကြည်ပေလိမ့်မည်။

သူသည် စာတစ်ကြောင်းကို အထပ်ထပ်ရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။

ချက်အောက်မှာရှိတဲ့ 'တန်းတင်'အကြောမှာ အတွင်းအားလုံးဝမရှိစေရ၊ ဗလာနတ္ထိဖြစ်နေရမယ်၊ ဒီ 'တန်းတင်'အကြောမှာရှိတဲ့ အတွင်းအားလှိုင်းတွေကို ကိုယ်လက်နေရာ အသီးသီးကိုဖြန့်ထုတ်ပစ်လိုက်ရမယ်၊ အဲဒီတစ်နေရာတည်းမှာ စုံမထားရဘူး .... "

သည်စာလုံးများကို ယခင်က သူဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် အဓိပ္ပာယ်ကို အသေအချာမစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် မေ့ပစ်ခဲ့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဖတ်ရုံတင်မျှမက အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ စဉ်းစားတွေးတောလိုက်ရာ အလွန်တရာ အံ့သြသွားပါတော့၏။

"ဒီစာရဲ့သဘောက ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ငါ့ဆရာ ရက်ပုချွန်းသင်ပေးတုန်းကတော့ အတွင်းအားသိုင်းရဲ့အခြေခံက အတွင်းအားတွေကို ချက်အောက်က 'တန်းတင်'အကြောမှာပဲ စုထားရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊

များများစုနိုင်လေ အတွင်းအားကောင်းလေပဲတဲ့"

လင့်ဟူချုံးမှာ စာကြောင်း၏ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတရား ကြောင့် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ သို့သော် သူဆက်၍စဉ်းစား၏

"ဒီစာကြောင်းကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ချက်အောက်မှာအတွင်း အားတွေ မစုနိုင်းဘဲနဲ့ ဖြန့်ခိုင်းနေရတာလဲ၊ တော်တော်ကို ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကဲ ချက်အောက်မှာ အတွင်းအားတွေရှိမနေဘူးဆို ရင် အတွင်းအားကို ဘယ်နေရာကနေ ထုတ်ရတော့မှာလဲ၊ အင်း ကြည့် ရတာ ဆရာကြီးလင်းရှင်က တမင်သက်သက် လျှောက်ရေးထားတယ် နဲ့တူတယ်၊ ဟန်ကျပြီ၊ ငါက ဟေးပေကျိုဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒီအတွင်းအား သိုင်းအတုကြီးကို သင်ဒပေးလိုက်ရင် အတော်ပဲ .... "

သူသည် စာလုံးများကို အသေအချာအထပ်ထပ်ရွတ်ဖတ်သည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားတွေးတောသည်။ စာပါအနက်အဓိပ္ပာယ် အားလုံးသည် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဆီသို့သာ ဦးတည်နေ၏။ လေ့ကျင့်သူ၌ နဂိုကရှိနေသော အတွင်းအားသိုင်းပညာများကို မည်ကဲ့သို့ ဖျောက် ဖျက်ပစ်ရမည်ကို နည်းလမ်းအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ရေးပြထားခြင်းပေတည်း

လင့်ဟူချုံးမှာ ဖတ်လေတုန်လှုပ်လေ ဖြစ်လာ၏။

"ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဒီလောက်နုံတဲ့ အတဲ့လူ ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ ဘယ်သူက ကိုယ်အနှစ်နှစ်အလလက စုဆောင်းထားတဲ့အတွင်းအား သိုင်းတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာလဲ၊ ဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျိုးနည်း အောင်လုပ်တဲ့သိုင်းပညာမျိုး ဘယ်သူကသင်မှာလဲ"

လင့်ဟူချုံးမှာ ချက်ချင်းပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားတော

သည်။

"ဟေးပေကျိုလိုလူမျိုးက အစ်ကိုကြီးရှန့်ဝန့်ထင်းလောက် ပါး နပ်တဲ့လိမ္မာတဲ့လူမျိုး၊ သူက ဒီလိုစာအကြောင်း ကြားလိုက်တာနဲ့ သူ့ ကို သက်သက်အရူးလုပ်တာပဲလို့သိသွားမှာပဲ၊ ဒီကောင်က ရှေ့ဆက် ပြီး ဘယ်အညာခံတော့မှာလဲ၊ ဒီနည်းတော့ သုံးလို့ဖြစ်မယ် မထင်တော့ ပါဘူး"

လင့်ဟူချုံး၏ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစကလေးမှာ ပျောက် ကွယ်သွားရပြန်တော့သည်။ သူ့အဖို့ စဉ်းစားလေလေ ရှုပ်ထွေးလေလေ ဖြစ်လာတော့သည်။ မည်သည့်အကြံဉာဏ်ကိုမျှလည်း မထုတ်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံး ခုတင်ကိုထုရိုက်ပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေလေတော့၏။

ဤကဲ့သို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်နေရာမှ သူ၏ဦးခေါင်းအတွင်း သို့ ပြိုးခနဲပြက်ခနဲ အလင်းရောင်တစ်ခု ဝင်လာသဖြင့် ချက်ချင်းအအော် ရပ်သွားတော့၏။ ထိုင်နေရာမှလည်း ခုန်ထလိုက်မိသည်။

"ငါ အတွင်းဒဏ်ရာဖြစ်တဲ့ အကြောင်းရင်းက အံ့ဖွယ်ခြောက် ယောက်နဲ့ ပုကျက်ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ အတွင်းအားလှိုင်းတွေ ငါ့ကိုယ်ထဲ မှာ စုပြုံနေလို့ပဲ၊ ငါသာ အတွင်းအားလှိုင်းတွေကို ဖျောက်ပစ်နိုင်ရင် ငါ့ရောဂါလည်း ပျောက်ရမှာပေါ့၊ စောစောပိုင်းမှာ ငါ့မှာရှိတဲ့အခက်အခဲ က ငါ့ကိုယ်ထဲက အတွင်းအားလှိုင်းတွေကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ရ မယ်ဆိုတာကို မသိတာဘဲ၊ ဟော အခုတော့ နည်းတွေ့ပြီ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အတွင်းအားလှိုင်းတွေကို ကိုယ်လက်အနှံ့အပြားရောက်အောင် ကျင့်ရတဲ့နည်းကို တွေ့နေရပြီ၊ ဒီနည်းအတိုင်းသုံးရင် ငါ့အဖို့ ဟန်ကျ

တော့မှာပဲ .... ”

လင့်ဟူချုံးသည် လှုပ်ရှားနေသော သူ၏စိတ်များကို ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားအောင် တဖြည်းဖြည်း ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။ ထိုသိုင်းပညာကျင့်နည်းကို အစအဆုံးဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ဖတ်သည်။ အစပိုင်းကို သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစားပြီး ခြေတင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ လေ့ကျင့်တော့၏။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့်ပညာရပ်ပေတကား။ တစ်နာရီခန့် လေ့ကျင့်လိုက်သည်နှင့် သူ၏ရင်ဝနှင့် ချက်အောက်၌ စုပြုံနေသော အတွင်းအားများမှ တချို့တစ်ဝက်သောအတွင်းအားများသည် ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့အပြားသို့ ပျံ့နှံ့ပြိုကွဲသွားတော့၏။ လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ထိုအတွင်းအားများကို လုံးဝချေဖျက်ခြင်းမပြုနိုင်သော်လည်း ရင်ဝနှင့်ချက်အောက်မှနေ၍ ခြေလက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသောအခါ လွန်စွာ နေရထိုင်ရ ကောင်းသွားတော့၏။ ရင်ဝ၌ အမြဲလိုလို အန်ချင်သောစိတ်များလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်မိတော့သည်။ သီချင်းပင် ဆိုလိုက်ပေသေး၏။ သီချင်းဆိုပြီးသည်နှင့် တဟားဟားအော်ရယ်ကာ ....

“လင်းရှင် .... လင်းရှင် .... ခင်ဗျားက ဒီသိုင်းပညာလေ့ကျင့်နည်းတွေကိုရေးထားပြီး သူများတွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ထားပေမယ့် ကျုပ်အဖို့တော့ သိပ်အကျိုးရှိနေပြီဗျို့၊ ဟား ဟား ဟား”

လင့်ဟူချုံး၌ ယခင်ကခံစားနေရသည့်နွမ်းနယ်ညှိုးချုံးနေသည့်

စိတ်ဓာတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ချက်ချင်းလန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။ အားအင်များ ပြည့်ဖြိုးလာသကဲ့သို့လည်း ခံစားရသည်။ ထိုအခါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကိုပါ ခံစားလာရတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းပို့သူအဘိုးကြီးရောက်လာတော့၏။ လင့်ဟူချုံးသည် သူ့အခန်းတွင်းသို့ ထိုးသွင်းပေးလိုက်သည့် ထမင်းဟင်းများကို အားရပါးရ စားသောက်လေတော့၏။

ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်၍တက်ထိုင်ကာ ဆက်၍လေ့ကျင့်ပြန်တော့၏။ ဤသို့လေ့ကျင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် သက်သာလာသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

“အင်း .... ငါ့အဖို့တော့ ဟန်ကျပြီ၊ အံ့ဖွယ်ခြောက်ယောက်နဲ့ ပုကျက်ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ အားတွေ အားလုံးကိုခြေတွေလက်တွေမှာ ပို့ထားလိုက်မယ်၊ နောက်မှငါ့ဆရာရဲ့နည်းနဲ့ အတွင်းအားသိုင်းကို အစအဆုံး ပြန်ပြီးလေ့ကျင့်မယ်၊ အချိန်တော့ အတော်ကုန်မယ့်အလုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အသက်တော့ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးပေါ့”

လင့်ဟူချုံးအဖို့ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်းဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကာလက ရှိခဲ့ဖူးသည့်အရာသာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ပစ္စုပ္ပန်ကာလအတွင်း၌ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်းကို မခံစားခဲ့ရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ယခု သူပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည့် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ချင်းကို ပြန်လည် ခံစားနေရလေပြီ။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ထမင်း

စားနေမိသည်။ ထမင်းစားရင်း စမ်းသပ်လိုစိတ်ပေါက်လာသဖြင့် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကျောက်ရေခွက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်လိုက်သည်။ ထိုတဒင်္ဂအတွင်းဝယ် 'တကျွတ်ကျွတ်အသံမြည်လျက် ကျောက်ဖန်ခွက်မှာ အစိတ်အစိတ်အမြွာအမြွာ ကြေမွသွားလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ ကျောက်သားအစအနများကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် ကယောင်ကတန်းဖြင့် ထိုကျောက်သားအစအနများကို ထပ်မံဆုပ်ချေလိုက်သည့်အခါတွင်မူ လက်ချောင်းများကြားမှပင် တမှုန်မှုန်တမွှားမွှားကျလာတော့၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ သူ၏လက်ကိုဖြန့်ကြည့်ရင်း ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အလား ငေးကြောင်နေမိတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သံတံခါးအပြင်ဘက်မှ ဟေးပေကျို၏အသံထွက်ပေါ်လာတော့၏။

"ဆရာကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက တကယ် ပထမတန်း သိုင်းပညာပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ ဆရာကြီးကို မီတဲ့လူတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး"

သုံးရက်ပြည့်မြောက်ပြီဖြစ်၍ ဟေးပေကျို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်တော့သည်။ လင့်ဟူချုံးမှာ မိမိ၏လက်ချောင်းများ ဤမျှအားရှိလိမ့်မည်မထင်၍ အံ့ဩငေးကြောင်နေရာ ဟေးပေကျိုတစ်ယောက် တံခါးဝသို့ရောက်နေမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ....

"ဆရာကြီးရဲ့အစွမ်းကတော့ အံ့မခန်းပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးကို အမြဲတမ်းလေးစားတဲ့လူပါ၊ ဒီလိုအသာကလေးတစ်ချက်

ညှစ်လိုက်ရုံနဲ့ ကျောက်ဖန်ခွက်ကြီးက အမှုန့်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဒီလက်နဲ့သာ ရန်သူကိုတစ်ချက်လောက်ညှစ်လိုက်ရင် ဟား ဟား ဟား"

လင့်ဟူချုံးသည် ယခုမှ သတိပြန်ဝင်လာတော့၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာအမှန်ပဲ၊ ဒီလက်နဲ့သာ တစ်ချက်လောက်ညှစ်လိုက်ရင် ရန်သူတော့ အရိုးတွေ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကုန်တော့မှာပဲ .... "

ဟု တွေးတောမိသဖြင့် ကျေနပ်အားရစွာ တဟားဟားရယ်မောမိတော့၏။

ဟေးပေကျိုက ....

"ဆရာကြီးရဲ့အသံကိုကြားရသော သိပ်ပျော်နေပုံရတယ် .... ကျွန်တော့်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီလား ဆရာကြီး .... "

လင့်ဟူချုံး၏ရယ်သံ ချက်ချင်းရပ်သွားတော့၏။ အပြေးအလွှားတွေးတောလိုက်သည်။

"အင်း .... ဒီကောင့်ကို ဒီသိုင်းပညာသင်ပေးလို့ဖြစ်ပါတော့မလား၊ ကြည့်စမ်း ငါ နှစ်ရက်လောက်ပဲ လေ့ကျင့်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းနေပြီလဲ၊ ဒီခုတင်သံပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ သိုင်းပညာက ငါ စောစောကထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူး ရုတ်တွေ ရေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းပညာအစစ်မဟုတ်ဘူး"

လင့်ဟူချုံးမှာ သူ သံသယရှိနေသော သိုင်းပညာသည် အတု အယောင်မဟုတ်ဘဲ တကယ့်အစစ်အမှန်သိုင်းပညာဖြစ်ကြောင်း သိပြီး သည်နှင့် သူ့ဘဝလမ်းကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု တွေးလိုက် မိပြန်တော့၏။ ထိုအခါ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွားတော့၏။

"ဒီကောင့်အနေနဲ့ ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပညာကို တတ်ပြီးမှတော့ ငါ့ကို ဘယ်လွတ်တော့မလဲ၊ အင်း လွတ်ကောင်း တော့ လွတ်နိုင်တယ်၊ အသက်ရှင်လျက်နဲ့တော့ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အသက်မပါဘဲနဲ့ အသေလွတ်မှာ၊ သတ်ချင်ရင်လည်း 'အလွယ်ကလေး ပဲ၊ အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောမှာပဲ၊ ဆရာကြီး လင်းရှင်ကလည်း ဒီအကွက်ကို ကြိုတင်မြင်ပုံရတယ်၊ ဒီလောက်နှစ် တွေကြာတဲ့အထိ သင်မပေးဘဲနဲ့ ငြင်းပယ်လာလို့ သူ ခုလောက် အသက်ရှည်နေခဲ့တာပဲ .... "

ဟေးပေကျိုမှာ အခန်းတွင်း၌ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့အား သိုင်းပညာသင်မပေးရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သွားသည်။

"ဆရာကြီး .... ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးမယ်ဆိုရင် ဆရာကြီး အတွက် အကောင်းဆုံးအရက်နဲ့ ကြက်ကင်တွေယူလာပေးပါ့မယ်၊ ဆရာကြီးလည်း အာဟာရဖြစ်သွားအောင်ပေါ့ .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ 'အရက်နှင့်ကြက်'ဟူသောစကားကို ကြားလိုက် ရသောအခါ လွန်စွာ တောင့်တမွတ်သိပ်လာတော့၏။ 'အရက်နှင့် ကြက်' ကင်းဝေးခဲ့ရသည့်အချိန်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လှပြီမဟုတ်ပါလား။

ချက်ချင်းပင် သွားရည်ယိုကျမတတ် စားချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။

လင့်ဟူချုံးက ....

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်း အခုသွားပြီးအရက်နဲ့ကြက်သားသွားယူခဲ့၊ ငါ့စိတ်ထဲ ရွှင်ရွှင်လန်းနလန်း တက်တက်ကြွကြွဖြစ်လာရင်တော့ မင်း ကို နည်းနည်းပါးပါး စသင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်တော့ရှည်ရမယ် နော်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတိုင်းဟာ လွယ်လွယ်ကူကူမရနိုင်ဘူးကွ"

ဟေးပေကျိုအနေဖြင့်မူ သိုင်းပညာကို အရင်ဦးစွာ သင်ခိုင်းလို သည်။ သို့သော် လင့်ဟူချုံး စိတ်ဆိုးသွားမည်စိုးသဖြင့် မသင်ခိုင်းရဲချေ။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အရက်နဲ့ကြက်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ယူလာခဲ့ပါ့မယ်"

လင့်ဟူချုံး ဒေါသထွက်သွားသည်။

"ဒီနေ့ ဘာလို့မဖြစ်ရတာလဲကွ"

ဟေးပေကျိုက ....

"ဆရာကြီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က ယူလာမပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကိုကျွန်တော်လာရတာက လွယ်လွယ်ကူကူလာရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့မရှိတဲ့အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ လာနိုင် တာပါ"

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ဘာများတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ ထို့ ကြောင့် 'အင်း'ဟု သဘောတူညီသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ပြောလိုက် ၏။ ဟေးပေကျိုသည် မြေအောက်ခန်းမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ

တော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိ၏။

"ဒီသိုင်းပညာဟာ တကယ်ကြောက်စရာအစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ၊ ငါ နှစ်ရက်လောက်လေ့ကျင့်တာနဲ့ဒီလောက်အကျိုးထူးကိုရနေပြီ၊ တကယ်လို့ တစ်လလောက်များလေ့ကျင့်လိုက်ရင် ....'

ထိုအတွေး ပေါက်လာသည့်အခါထခုန်မိတော့၏။

"ငါသာ တစ်လလောက် လေ့ကျင့်ပြီးရင် ဒီသံကြိုးနဲ့ဒီသံတံခါးတွေကို ရိုက်ချိုးပြီး ထွက်ပြေးနိုင်ပြီပေါ့"

သို့သော် သူ၏ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုမှာ တဒင်္ဂအတွင်းကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် *စိတ်ပျက်လောက်သည့် အတွေးတစ်ခုကို တွေးမိလိုက်သောကြောင့်*ပေတည်း။

သူတွေးမိလိုက်သည့်အတွေးမှာ ....

"တကယ်တမ်း ဒီသိုင်းပညာ ဒီလောက်ကောင်းနေတယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးလင်းရှင်က ဘာကြောင့်ထွက်မပြေးနိုင်ရတာလဲ"ဟူသော အတွေးပင်ဖြစ်၏။

လင့်ဟူချုံးသည် တွေးရင်းတွေးရင်း မကျေမချမ်းဖြစ်လာသဖြင့် သူ၏ဘယ်လက်ဖြင့် သူ၏ဘယ်လက်ဖြင့် သံကြိုးကို ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။ ဆွဲဆန့်ရာတွင်မူ အားကုန်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သူ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်

ခဲ့သောအဖြစ်က တကယ်ဖြစ်လာချေပြီ။

သူ့အနေဖြင့် ဤသံကွင်းကြီးကို ဆွဲဆန့်နိုင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် သံကြိုးကြီးမှာ တကယ်ပင် ဆန့်ထွက်လာတော့၏။ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်သည် သံကွင်းကြီးမှလွတ်မြောက်သွားတော့၏။

လင့်ဟူချုံး၏အံ့သြမှုသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သံကွင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။ အလို သံကွင်းက နဂိုကတည်းက ဖြတ်ထားသည်ကိုး။ သို့သော် မိမိ၌သာ ယခင်ကအတိုင်း အတွင်းအားမရှိဘဲ ဖြစ်နေလျှင် ဤဖြတ်ထားသောသံကွင်းကို မည်သို့မျှ ဆွဲဆန့်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ခုတင်သံပြားပေါ်မှ အတွင်းအားသိုင်းကျင့်စဉ်၏ အကျိုးကျေးဇူးပေတည်း။

လင့်ဟူချုံးသည် *သံကွင်းကိုယူ၍ အသေအချာ စမ်းသပ်စစ်*ဆေးလိုက်။ ပြတ်ထွက်သွားသည့်နေရာ၌ ညီညာသည့်သေးငယ်သောလွှရာကလေးများကိုတွေ့ရသည်။

သူ့မှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရတော့၏။ ထို့နောက် ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင် ထူးချွတ်ချည်နှောင်ထားသော သံကွင်းများကိုစမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ထိုအတိုင်းပင် သေးငယ်သော လွှရာကလေးများကိုပင် တွေ့ရပြန်သည်။

ခြေထောက်သံကွင်းများသည်လည်း ဖြတ်ငြီးထားချေပြီ။

လင့်ဟူချုံးမှာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဆက်စပ်စဉ်းစားရပြန်တော့သည်။ လက်ရှိ သူ၏အခြေအနေက မစဉ်း

စားဘဲနေ၍ မဖြစ်အောင် ဖန်တီးလျက်ရှိနေလေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲတွင်
"ငါ့ရဲ့အချုပ်ခန်းထဲ ဘယ်သူဝင်လာပြီး ဒီသံကွင်းတွေကို ဖြ
လိုက်တာလဲ၊ ငါလည်း ဘာမှမသိလိုက်ပါလား၊ ဒီမြေအောက်ခန်း ဘယ
လောက် လုံခြုံတယ်ဆိုတာ ငါ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ၊ အပြင်လူဝင်ဖို့
တာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ဘူး၊ ဒီနှင်းဆီဂေဟာထဲကလူပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလ
ဟာ ငါ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ လာပြီးဖြတ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်
ဒီလူဟာ ငါ့ကိုချက်ချင်းကယ်ထုတ်လို့ မဖြစ်သေးတာနဲ့ အခြေအနေ
စောင့်ကြည့်နေတာနဲ့တူတယ်၊ ဒီလူဟာ ငါ့ကိုလာကယ်လိမ့်မယ်"
လင့်ဟူချူးသည် စိတ်အားတက်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်
အကောင်းဘက်က ဆက်၍တွေးနေပြန်တော့၏။
"ဒီလူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဟေးပေကျိမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟေးပေကျ
က အင်မတန်လည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ သူတို့လေးယောက်ထဲက အဖြစ်နိုင
ဆုံး တစ်ယောက်ကတော့ တန်းချန်းပဲ၊ ဒီကောင်က စိတ်သဘောထား
ပွင့်လင်းတယ်၊ ဖြောင့်မတ်ပုံလည်းရတယ်၊ သူပဲဖြစ်နိုင်တယ် .... "
လင့်ဟူချူးသည် မနက်ဖြန် ဟေးပေကျိ ရောက်လာပါက မည
ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို စဉ်းစားရပြန်သည်။ ဟေးပေကျိသည် လူနာ
အမဲချောက်တောင်းကဲ့သို့ အတွင်းအားသိုင်းပညာ သင်ပေးရန် တက
လောင်လောင် လုပ်နေသူဖြစ်သဖြင့် လုံးဝသင်မပေးဘဲ အချိန်ဆွဲထား
၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။
"အင်း .... ဒီကောင်လာရင် သင်မပေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သင
တော့ သင်ပေးရမှာပဲ၊ အချိန်ဆွဲပြီး သင်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကြ

ထဲမှာ မဟုတ်တရုတ်သိုင်းကွက်တွေလည်း သင်ပေးရမှာပဲ"

ဟေးပေကျိနှင့်ပတ်သက်သည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို စဉ်းစားပြီးသော အခါ အရေးကြီးသော အချက်ကို စဉ်းစားရပြန်သည်။

"အခုအချိန်မှာ တန်းချန်းက ငါ့ကို အချိန်မရွေး လာကယ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ငါကလည်း ဒီခုတင်ပေါ်က သိုင်းပညာအားလုံးကို ပိုနိုင်သထက် ပိုနိုင်အောင်၊ တတ်ကျွမ်းသထက် တတ်ကျွမ်းအောင် အမြန်ဆုံး လေ့ကျင့်ထားရမယ် .... "

ထို့နောက် လင့်ဟူချူးသည် ထိုစာတန်းများကို ထပ်မံကျက်မှတ်ပြန်တော့၏။ နောက်ဆုံး ပြောင်းပြန်ဆိုနိုင်သည်အထိ ကျက်မှတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ စိတ်ချလက်ချအိပ်စက်လေတော့၏။

အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ထိုသိုင်းပညာကို ဆက်၍လေ့ကျင့်ပြန်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုပြန်စဉ်းစားမိပြန်၏။

"ငါ ဒီထဲကနေပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့အခါကျရင် ဟေးပေကျိတို့က ငါ ဘယ်လိုထွက်သွားသလဲဆိုတာ ဒီအခန်းထဲဝင်ပြီး သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် သံခုတင်ပေါ်က စာလုံးတွေကို တွေ့သွားနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ ဒီစာလုံးတွေ မတွေ့အောင် ငါ တစ်ကြောင်းလေ့ကျင့်ပြီးတာနဲ့ တစ်ကြောင်းဖျက်ပစ်လိုက်မယ် .... "

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တာ လေ့ကျင့်ပြီးစီးသွားသောအခါ စာလုံးဆယ့်ငါးလုံးခန့်ကို သံကွင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ လင့်ဟူ

ချူးသည် လေ့ကျင့်ရာမှ အနားယူရင်း ဟေးပေကျို၏အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။ သို့သော် ဟေးပေကျို ရောက်မလာချေ။

လင့်ဟူချူးသည် ဟေးပေကျိုကို ဆက်မစောင့်တော့ဘဲ ထိုသိုင်းပညာကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဆက်လက်လေ့ကျင့်ပြန်တော့၏။ သူ၏ တိုးတက်မှုမှာ ဒီရေအလား လျင်မြန်လှသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း ဟေးပေကျို ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ရောက်မလာသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပေ။ မိမိ၏သိုင်းအား အလွန်မြင့်မားတိုးတက်လာသည်ကိုသာ ပီတိဖြစ် ကျေနပ်နေမိတော့၏။ သူ့အနေဖြင့် အုံ့ဖွယ်ခြောက်ယောက်နှင့် ပုကျက်ဘုန်းကြီးတို့၏ အတွင်းအားလှိုင်းများကို ခြေလက်နှင့်အခြားခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားသို့ဖြန့်ထားနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လကျော်မျှ အချိန်ကြာလာသောအခါ လင့်ဟူချူးသည် ခုတင်ပေါ်မှ စာလုံးအတော်များများကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ခဲ့၏။ နောက်ထပ် တစ်လခန့် ထပ်မံကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါတွင်မူကား ဖျက်စရာစာလုံး တစ်လုံးတလေမျှပင် မကျန်တော့ချေ။ ဖျက်စရာ စာလုံးအားလုံး ကုန်သွားလေပြီ။ သူ့အနေဖြင့်မူ အဆက်မပြတ် လေ့ကျင့်နေသဖြင့် သိုင်းအားမှာ အဆမတန် တိုးတက်လာတော့၏။

ရာသီဥတုသည် တဖြည်းဖြည်း အပူဓာတ်လျော့နည်းလာသည်ကို လင့်ဟူချူး ခံစားသိရှိလာ၏။ အပြင်လောက၌ တစ်ရာသီပြောင်းသွားလေပြီဟု ရော်ရမ်းမှန်းဆနေမိသည်။

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေသံကို ကြားလိုက်ရတော့

သည်။ ဟေးပေကျို၏ခြေသံဖြစ်ကြောင်း လင့်ဟူချူးက ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်။

အတန်ကြာမှ ခြေသံသည် တံခါးဝနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လင့်ဟူချူးသည် သူ့လက်မှ သံကွင်းနှင့်ခြေထောက်၌ ပူးခတ်ထားသည့် သံခြေကျင်းကို ဆွဲဖြုတ်ထားလိုက်သည်။

ဟေးပေကျိုသည် တံခါးအပြင်ဘက်မှနေ၍ ....

"ဆ .... ဆရာကြီး စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ဒီနှစ်လအတွင်းမှာ အစ်ကိုကြီးက တစ်ချက်မှ အပြင်မထွက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အတော့်ကိုဒုက္ခရောက်နေရတယ်၊ ဆရာကြီးကို အရက်နဲ့ကြက်သား လာပို့မယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နေ့တိုင်း ဆရာကြီးကို သတိရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးရှိနေတော့ ဘယ်လိုမှပို့လို့မရဘူး၊ ဆ .... ဆရာကြီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် .... "

လင့်ဟူချူးမှာ အရက်နံ့နှင့် ကြက်သားကြော်ရနံ့ မွှေးမွှေးကို ရှူရှိုက်မိပြီးဖြစ်သဖြင့် သွားရည်ယိုလျက် ရှိနေလေပြီ။

လင့်ဟူချူးက ....

"ဟေ့ .... အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ အရက်နဲ့ကြက်သားကြော်ကိုသာ အထဲသွင်းလိုက်စမ်း၊ ငါ အရင်ဆုံးစားသောက်ပြီးမှ မင်းနဲ့ဆက်စကားပြောမယ် .... "

ဟေးပေကျိုက ....

"ဟုတ် .... ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးတော့မှာပေါ့နော် .... "

လင့်ဟူချုံးက စိတ်မရှည်သောအသံဖြင့် အော်ငေါက်ပြော လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် .... မင်း ဒီကိုလာရင် ငါ့အဖို့အရက်သုံးအိုးနဲ့ ကြ ကြော်တစ်ကောင်ယူလာခဲ့၊ ငါက မင်းကို ဒီသိုင်းပညာရဲ့ လျှို့ဝှက် ကျင့်နည်းလေးခွန်းသင်ပေးမယ်၊ အဲဒီလိုသင်သွားရင်း ငါက အရက် သုံးထောင်နဲ့ကြက် အကောင်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက်စားသော ပြီးတဲ့အခါ မင်း ဒီသိုင်းပညာကိုတတ်ပြီ .... "

ဟေးပေကျိုမှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အရက်အိုးနှင့် ကြက်ကြော် သစ်သားပြားရှည်ပေါ်တွင် တင်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပို့လိုက်၏။ လင့်ဟူ သည် ခေါင်းမဖော်ဘဲ အားရပါးရ စားသောက်လိုက်တော့၏။

လင့်ဟူချုံး စားသောက်ပြီးချိန်ကျမှ ဟေးပေကျိုသည် သူ ထားသည့် သစ်သားပြားရှည်ကို ပြန်လည်ထုတ်ယူရုပ်သိမ်းလိုက်သည်

အပေါက်ဝတွင်ရပ်ကာ အတွင်းသို့ လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ဆရာကြီး .... ကျွန်တော့်ကို စသင်ပေးတော့မလား"

လင့်ဟူချုံးမှာ စား၍ဝပြီဖြစ်၍ ဟေးပေကျိုနှင့် ပတ်သက် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်တော့၏။

ဟေးပေကျိုအား မည်ကဲ့သို့ ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ရမည် အကြံထုတ်နေမိသည်။

လင့်ဟူချုံးက ....

"ကောင်းပြီ .... မင်းကို ငါ အခုပဲ စသင်မယ်၊ ဒီမှာ ငါ့လက် နှစ်ဖက်ကိုကြည့်စမ်း၊ သေသေချာချာကြည့်၊ လက်ဝါးနှစ်ဖက်က အနေ

အနေအထားမျိုးရှိရမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို လုပ်ပြလိုက် သည်။ ဟေးပေကျိုသည် လင့်ဟူချုံးလုပ်ပြသည့်အတိုင်း သူ့လက်ဝါးနှစ် ဖက်ကို လုပ်ပြလိုက်သည်။

"မင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ရဲ့အနေအထားကို ငါ လုံးဝမမြင်ရဘူး၊ မှန်သလား၊ မှားသလား ငါ ဘယ့်နှယ်သိတော့မလဲ"

ဟေးပေကျိုသည် ခြောက်လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိသော တံခါး ပေါက်မှနေ၍ သူ၏လက်ကိုထိုးသွင်းကာ လင့်ဟူချုံးပြသည့်ပုံစံအတိုင်း လုပ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ လင့်ဟူချုံးသည် ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ဟေး ပေကျို၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

ဟေးပေကျိုသည် သူတို့ညီနောင်လေးဖော်တွင် ဉာဏ်အထက် ဆုံးဖြစ်သည်သာမက အပါးနပ်ဆုံးလည်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ဤသိုင်းပညာကို အလွန်တရာတတ်လို သည်ကတစ်ကြောင်း၊ လင့်ဟူချုံး၏ ခြေလက်များကို သံကြိုး၊ သံကွင်း၊ ချိန်းကျင်းများဖြင့် ခတ်ထားသဖြင့် ဤကဲ့သို့ အပေါက်ဝကို ခုန်ထွက် ရောက်ရှိနိုင်ဟု ယုံကြည်ယူဆထား၍တစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အထဲသို့ ထိုးသွင်းပြလိုက်မိရာမှ ယခုကဲ့သို့ အငိုက်မိ သွားခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ ယခုကဲ့သို့ အပေါ်စီးရနိုင်မည့်အခြေအနေမျိုးကို လုံးဝမျှော်လင့်မိခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ ဤအခြေအနေ ပေါ်ပေါက်လာရန်

ကြိုတင်စဉ်းစား ပြင်ဆင်ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။

ဟေးပေကျိုတစ်ယောက် စိတ်ညစ်သွားအောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လုပ်နိုင်းမည်ဟု စဉ်းစားကြံစည်ထားခြင်းသာ ရှိခဲ့ပေသည်။

ယခု မမျှော်လင့်သော အခြေအနေတစ်ရပ်သည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပေါ်ပေါက်လာခဲ့ချေပြီ။

အခွင့်အခါမပေးလျှင် စွမ်းရည်သည် အရာမရောက်နိုင်ဟူသော စကားတစ်ရပ်ပင် ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်ပိုင်းအခြေအနေများတွင် လင့်ဟူချုံးမှာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသော ဖြစ်ရပ်အထွေထွေနှင့်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံး မြေအောက်အကျဉ်းသား ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ယခုအဖြစ်အပျက်သည် လင့်ဟူချုံး၏ ဇာတာစန်းလက်တက်လာသည့် အဖြစ်များအတွက် အကြိုနိဒါန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်လားတော့ မဆိုနိုင်ပေ။

ဟေးပေကျိုသည် ကြောက်လန့်တကြား ရှန်းကန်လိုက်သည်။

သို့သော် လင့်ဟူချုံး၏လက်နှစ်ဖက်သည် သံကွင်းထက်ပင် မာကျောသန်မာနေသဖြင့် သူ၏ရုန်းကန်မှုများမှာ အချည်းအနှီးဖြစ်နေတော့၏။

လင့်ဟူချုံး၏ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ဟေးပေကျို၏လက်ကောက်ဝတ် အရိုးများပင် တဖျစ်ဖျစ်မြည်လာချေပြီ။

✳✦✳

မဟူရာတံဆိပ်ပြား

ထိုအခိုက်မှာပင် ဟေးပေကျိုသည် အရိုးတဖျစ်ဖျစ် မြည်သည်ထက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့၏။

မိမိ၏လက်ကောက်ဝတ် အကြောများမှ အတွင်းအားများသည် တစိမ့်စိမ့်ဖြင့် လင့်ဟူချုံး၏လက်သို့ စီးထွက်နေသည်ကို သိလိုက်ရခြင်းပေတည်း။

ဟေးပေကျိုသည် ဤသို့ဖြစ်ရခြင်း၏အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် လိပ်ပြာလွင့်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူက ရှိုးဦးတင် တောင်းပန်သောလေသံဖြင့် ....

"ဆရာကြီး .... ဆရာကြီး"

ဤကား ဟေးပေကျို၏ထပ်ဆင့်အမှားပေတည်း။ သူ့အနေဖြင့် ယခုအချိန်တွင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

စကားပြောလိုက်မိသည်နှင့် သူ့ကိုယ်တည်းမှ အတွင်းအားများ

သည် ပို၍ စီးထွက်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စကားကို ဆက်မ
တော့ဘဲ ချက်ချင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏အတွ
အားများကမူ လင့်ဟူချုံး၏ကိုယ်ထဲသို့ စီးထွက်နေဆဲ ဖြစ်နေတော့

လင့်ဟူချုံးမှာ သံပြားပေါ်မှ အတွင်းအား သိုင်းပညာကို
ကြားလေ့ကျင့်ပြီးနောက်တွင် သူ၏ချက်အောက်အကြော၌ အတွ
အား လုံးဝမရှိတော့ချေ။ အတွင်းအား လုံးဝဗလာနတ္ထိဖြစ်နေ၏

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ပေါးပေကျိ၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ဖမ်းဆွဲ
သည့် အချိန်တွင် သူ၏ချက်အောက်သို့ အတွင်းအားလှိုင်းများ စိမ့်
လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိတော့၏။

ပေါးပေကျိ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ
အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှ၏။ နော
ဘက်သို့ သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်နေသည်ကလည်း သူ
အကြောက်တရားကို အထင်အရှားပြသနေပြန်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် လက်ကိုအားကုန်ထုတ် ရုပ်သိမ်းပြီး
ချိတ်ထားသောဓားကို ယူ၍ လင့်ဟူချုံး၏ဖမ်းထားသော လက်
ခုတ်ဖြတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးပြီး သူ၏အားကို ပိုထုတ်လိုက်သည်နှင့်
သူ၏အတွင်းအားများသည် ပို၍ယိုစိမ့်ထွက်လာကာ နောက်ဆုံးမှ
ဖြစ်သွားပြီး မေ့မြောသွားလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ရုတ်တရက် လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရ
မှာလည်း သူ့အား ခြိမ်းခြောက်ရုံ ခြိမ်းခြောက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအခြေအနေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားချေ

ပေကျိ မေ့မြောသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရယ်ချင်မိတော့၏။

ထိုစဉ် လင့်ဟူချုံးသည် အကြံတစ်ခုရကာ ပေါးပေကျိ၏လက်
ဆွဲကိုင် မြှောက်ယူလိုက်ပြီး သူ၏ခါးကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။

ဓားတစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဓားကိုဆွဲ
တ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက အပေါက်ငယ်ကို ဓားဖြင့်ခုတ်၍ ချဲ့လိုက်
သည်။ ဓားမှာ ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် အပေါက်ငယ်သည် တဖြည်း
ဖြည်း ပို၍ ပို၍ ကျယ်လာလေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် သူ၏ခေါင်းကိုအပြင်သို့ ထုတ်ကြည့်သည်။
ခေါင်းထွက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာသွားတော့
သည်။

ချက်ချင်းပင် ဦးခေါင်းကို ပြန်ထုတ် ကိုယ်ကိုကျုံ့၍ထိုအပေါက်
တိုးထွက်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးတစ်ယောက် အချုပ်ခန်းအပြင်သို့
တ်မြောက်ရောက်ရှိလာလေပြီ။

အပြင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း လင့်ဟူချုံးလုပ်သည့်အလုပ်မှာ
ပေကျိ၏အဝတ်အစားများနှင့် မိမိ၏အဝတ်အစားများ လဲလှယ်
ဆင်ခြင်းပေတည်း။ ထိုကိစ္စပြီးလျှင် ပြီးချင်း ပေါးပေကျိ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ထိုအပေါက်ထဲမှ အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူလည်း
အပေါက်မှ အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ပေါးပေကျိကို ခုတင်ပေါ်
တင်လိုက်၏။ ပေါးပေကျိ၏ လက်ကို သံကွင်းဖြင့် ပြန်စွပ်လိုက်သည်။

ခြေထောက်ကိုလည်း သံခြေကျင်းများဖြင့် ထူးခတ်လိုက်သည်။ ထို ကွင်း၊ သံခြေကျင်းများကို ဟေးပေကျီ၏လက်များခြေများနှင့် အံကို ဖြစ်စေရန် မိမိ၏အဟွင်းအားကိုထုတ်ပြီး ညှစ်လိုက်သည်။ သံကွင်းမျာ သံခြေကျင်းများသည် မိမိ၏လက်ခြေ၌ တပ်ဆင်ထားသည်ထက် ပို ကျဉ်းသွားကာ ဟေးပေကျီအား ကောင်းစွာချုပ်နှောင်သွားမိတော့ သည်။

ဟေးပေကျီမှာ သံကွင်းများ၏ ချုပ်နှောင်မှုကြောင့် နာကျင် လွန်းလှသဖြင့် မေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည် သတိရလာတော့၏။ လင်ဟု ချုံးသည် အားရကျေနပ်စွာ တဟားဟား ရယ်မောရင်း ဟေးပေကျီ အား ပြောလိုက်သည်။

"ကဲ .... ငါတို့နှစ်ယောက် နေရာချင်း လဲကြတာပေါ့ကွာ ဒီနေရာက သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းအနေ ဘာမှပူစရာမရှိဘူး၊ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားပဲ၊ အဘိုးကြီးကလည်း အ တမ်း ထမင်းမှန်မှန်ပို့နေမှာပဲ၊ အစားအသောက်အတွက်တော့ လုံးဝမ ပါနဲ့"

ဟေးပေကျီသည် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဆ .... ဆ .... ဆရာကြီး ဆရာကြီးအတွင်းအားစုပ်သိုင်း အတွင်းအားစုပ်သိုင်း"

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာအတွင်းအားစုပ်သိုင်းလဲ"

ဟေးပေကျီသည် စကားဆက်ပြောနေသော်လည်း လေသံ

သာမထွက်တော့ပေ။ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်သာ ဖြစ်နေတော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် ဟေးပေကျီ၏စကားထက်သူ၏လွတ်မြောက် မှာ အဓိကဖြစ်နေသဖြင့် အပေါက်မှ ခေါင်းပြူထွက်ကာ ခုန်ထွက် လိုက်တော့၏။

သူ အခန်းအပြင်သို့ရောက်၍ မတ်တတ်ရပ်နေစဉ် သူ၏ချက် အောက်၌ အတွင်းအားများ စုပြုံရောက်ရှိနေပြီး သူ့အားလွန်စွာအနေရ ခက်နေစေသည်ကို ခံစားနေရတော့၏။

ထိုအတွင်းအားများမှာ ဟေးပေကျီ၏ကိုယ်ထဲမှ စုပ်ယူထား သော အတွင်းအားများဖြစ်ကြောင်းကို လင့်ဟူချုံးမသိပေ။

သူ့စိတ်ထင်မှာ သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ အတွင်းအားသိုင်းပညာ ကို လေ့ကျင့်စဖြစ်သဖြင့် သူ၏ခြေနှင့်လက်များသို့ ဖြန့်ထားသည့် ခြေခြောက်ယောက်နှင့် ပုကျက်ဖုန်းကြီးတို့၏ အတွင်းအားများက ချက်အောက်သို့ ပြန်လည်စုရုံးရောက်ရှိလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။

လင့်ဟူချုံးသည် မီးအိမ်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ ဥမင်တစ်လျှောက်ထွက် ခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ပို၍အဆင်ပြေသွားသည့်အချက်မှာ ဥမင်အတွင်း အဆင့်ဆင့်ရှိနေသော တံခါးများ ပွင့်နေခြင်းပင်တည်း။

ဟေးပေကျီသည် လင့်ဟူချုံးရှိရာသို့ အလာတွင် အဆင့်ဆင့် ဖွင့်ခဲ့ပြီး အပြန်မှ ပိတ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချုံးအဖို့ တိုင်းယက်သည့် ကမ္ဘာလာမိုးရွာသည် အဆင်သင့် ဆိုသကဲ့သို့ အလွန်လွယ်ကူစွာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တော့၏။

နောက်ဆုံး ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့ ၏။ သူ၏ခေါင်းထက်တွင် သံပြားတစ်ချပ်ကိုတွေ့ရသည်။ သူက သံပြားနားသို့ နားဖြင့်ကပ်၍ အသေအချာ နားထောင်ကြည့်သည်။ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသဖြင့် သံပြားကိုအောက်က တွန်းတင်လိုက် ၏။ သံပြားပွင့်သွားသောအခါ လျှင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။

လင့်ဟူချုံးအဖို့ အပြင်လောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချေပြီ။ သူက သံပြားကို အသာအယာ ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ခြေထောက်ကိုဖော ၍ အခန်းထဲမှ လျှောက်ထွက်လိုက်သည်။ ဝမ်ချုံး၏အခန်း ဖြစ်ဟန်ရှိ သည်။

သူ အခန်းအပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်၏ အေး စက်သောအသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတော့သည်။

"ညီလေး .... မင်းတစ်ယောက်တည်း အောက်ဆင်းပြီး ဘာ သွားလုပ်နေတာလဲ ပြောစမ်း .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၏။ ဝမ်ချုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် လူနှစ် ယောက် သူ့နောက်သို့ ခုန်ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

လင့်ဟူချုံးက လှည့်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါ့ပိအုန်းနှင့် တန်းချန်းတို့နှစ်ယောက်က လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် သူ၏နောက်မှ ပိတ် ဆို့ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ ပေါးပေကျို၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင် ထားသည့်အပြင် ခေါင်းစွပ်ကြီးကိုပါ စွပ်ထားသဖြင့် သူတို့ လင့်ဟူချုံး

ဟု မထင်။ သူတို့၏ညီလေး ပေါးပေကျိုဟူသာ ထင်မှတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်နေသဖြင့် အနည်းငယ်ထိတ်လန့် သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

"ကျူပ် .... ကျူပ်"

ဝမ်ချုံးက ....

"ဘာ .... ကျူပ်လည်း မင်းရဲ့အမူအရာကိုက မမှန်ကန်ဘူး၊ မင်း အမူအရာတွေ ပျက်နေတာ ကြာပြီ၊ ငါ ကောင်းကောင်းအကဲခတ် မိတယ်၊ မင်း လင်းရှင်ဆီသွားပြီး အတွင်းအားစုပ်သိုင်းကို သင်ပေးခိုင်း ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဟိုတုန်းက မင်းဘယ်လိုကတိပေးထားသလဲ၊ မင်း ကတိ မင်းမေ့သွားပြီလား"

လင့်ဟူချုံးမှာ မိမိအနေဖြင့် ဤအတိုင်းဆက်၍ ဟန်ဆောင် သင့် မသင့်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ပေါးပေကျိုအဖြစ် ဆက်၍ဟန် ဆောင်နေလျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးလာမည်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ဓားကို ထုတ်ကာ ခေါ့ပိအုန်းကို တစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက်တော့သည်။

ခေါ့ပိအုန်းက ဒေါသဖြင့် အော်တော့သည်။

"ဘာ .... အစ်ကိုက တကယ်တိုက်တော့မလို့**ပေါ့လေ**"

သူက အော်ရင်းဟစ်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ **သံမဏိစုတ်တံ**ဖြင့် ကာကွယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူကာကွယ်ချက်သည် **အရှုံးအနိုး** သာဖြစ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လင့်ဟူချုံးက တကယ်ထိုး ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ထိုးလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

ခေါ့ပ်ိအုန်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လင့်ဟူချုံးသည် သူ၏ ကို ရုပ်သိမ်းကာ ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ဝမ်ချုံးတို့သုံးယောက်က နောက်မှ အပြေးလွှားလိုက်လာ သည်။ လင့်ဟူချုံးသည် ညှော်ခန်းတည်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဝမ်ချုံး အော်၍ ....

"ဟေးပေကျိ .... မင်း ဘယ်ကိုထွက်ပြေးမလို့လဲ၊ မပြေး ပြေးလို့လည်းမလွတ်ဘူး .... "

လင့်ဟူချုံးသည် မည်သည့်စကားမျှ တုံ့ပြန်မနေတော့ ဆက်၍သာ ပြေးသွားသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ရှေ့၌ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ရုပ်လာသည် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူက ....

"ဆရာကြီး ရပ်လိုက်ပါ .... "

လင့်ဟူချုံးမှာ တရှိန်ထိုးပြေးလာသူဖြစ်ရာ သူ၏အရှိန် မသတ်နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့မှကာဆီးနေသည့်လူကို ဝင်တိုက်မိတော့သည်။ ထိုလူမှာ 'ဝုန်း'ခနဲ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး လဲကျသွားတော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် လဲကျသူအား ကမန်းကတန်းလှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

နှင်းဆီဂေဟာကြီး၏ တံခါးစောင့်နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ် ယောက်သောသူဖြစ်သည့် 'တင်းကျန်း'ပေတကား။ တင်းကျန်းမှာ မည် သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ။ ထိုနေရာ၌ပင် လဲကျငြိမ်သက်နေတော့သည်။

လင့်ဟူချုံးသည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် နှင်းဆီ

ဂေဟာကြီး၏အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ သူက နောက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တို့ လိုက်ပါ လာခြင်း မရှိတော့။

သို့သော် သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ အရှိန်သတ်ရန် မစဉ်းစားမိပေ။ သူနေအရပ်ထက် လူနေအိမ်ခြေလုံးဝမရှိသော တောကြိုအုံကြားသို့ ဝင်ပြေးတော့၏။

များမကြာမီပင် လူသူလုံးဝမရှိသော တောတောင်လျှိုမြောင်း ကြားသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ မြို့နှင့်အလွန်တရာ ဝေးကွာသွား ပြီ။

လင့်ဟူချုံးအဖို့မူ မြို့နှင့်ဝေးသော သူ၏လုံခြုံမှုအတွက် စိတ်ချ ရသဖြစ်သဖြင့် ကျေနပ်အားရနေမိသည်။

သူပြေးနေပုံမှာ လွန်စွာ လျင်မြန်လှသည်။ မည်မျှအရှိန်နှုန်း ဖြင့် ပြေးနေသည်ကို သူကိုယ်တိုင် သတိမပြုမိခဲ့။ ယခု လုံခြုံစိတ်ချ ရ၍ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ချိန်တွင် လင့်ဟူချုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ အလွန် အံ့ဩနေမိတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၌ အမောဟိုက်မောပန်းခြင်း လုံးဝမရှိ သောကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ကောင်းစွာ သတိပြုမိ သည်။ သူ့အတွင်းဒဏ်ရာ မရခင်အချိန်ကထက် 'သိုင်းအား'အံ့မခန်း တက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အတွင်းဒဏ်ရာကလည်း လွန်စွာ သက်သာခဲ့လေပြီ။ လင့်ဟူ

ချိုးမှာ လူသစ်စိတ်သစ်ဖြင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေတော့သည်။

ထိုစဉ် ရေကျသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ရေသံကြားရာသို့ အပြေးအလွှား သွားလေတော့သည်။ ရေကန်သို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေကို ငုံ့သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ရေရိပ်ထဲတွင် ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွား၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး ထူလပျစ်နှင့် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လင့်ဟူချိုးမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားပြီး တဟားဟား**အော်ဟစ်**ရယ်မောနေမိတော့သည်။

အဘယ်မှာလျှင် မရယ်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်အံ့နည်း။ **ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်**ကြည့်၍ လန့်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဘေးဘီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်**သာ စောင့်**ကြည့်နေလျှင်လည်း မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်လိမ့်မည်သာ**တည်း။**

လင့်ဟူချိုးမှာ မြေအောက်အကျဉ်းခန်းအတွင်း၌ **လနှင့်ချီ၍** အချုပ်ခံခဲ့ရာတွင် ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်များ၊ ပါးမြိုင်းမွေးများကို **တစ်**ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရိတ်ပယ်ရှင်းလင်းခြင်း မပြုခဲ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ မမှတ်မိလောက်အောင် **ရုပ်ရည်**ပြောင်းလဲနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သူ့အဖို့ အဆိုးဝါးဆုံးအချက်မှာ အကျဉ်းစံဘဝအတွင်း **တစ်ကြိမ်**တစ်ခါမျှ ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ခွင့်မရခြင်းပေတည်း။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နံစော်လှုံက် ရှိနေပေပြီ။

လင့်ဟူချိုးမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံလာသကဲ့သို့ ခံစားလာရသောအခါ အင်္ကျီအဝတ်အစားအားလုံးကိုချွတ်၍ ရေကန်ထဲသို့ခုန်ချလိုက်လေတော့၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ချေးညှော်အညစ်အကြေးများ ကင်းစင်လောက်သည့်အခါ သူ့၌ပါရှိလာသော ဓားရှည်ကြီးဖြင့်ပင် သူ၏ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကို ရိတ်ပယ်လေတော့၏။

ထို့နောက် ရေရိပ်ထဲသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခန့်ညားသောလူတစ်ယောက်၏ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။ သူ၏မျက်နှာသည် နဂိုကထက် ရင့်ကျက်တည်ကြည်နေလေပြီ။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ တိုကောင်းသည့်အချိန်ကာလအတွင်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော ဒုက္ခတို့ကို ခံစားလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

သူသည် ရေကန်စပ်တွင်ထိုင်၍ စဉ်းစားတွေးတောနေသည်။

"နှင်းဆီဂေဟာက ဘယ်လိုဂေဟာမျိုးပါလိမ့်၊ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဆရာကြီးလင်းရှင်ကို ချုပ်ထားကြရတာလဲ၊ ဘာများ ရန်စရှိနေလို့လဲ မသိဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ဒီလောက်များများ ချုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုတာ တကယ့်ကို လူမဆန်တဲ့ အပြုအမူပဲ၊ သူ့ဘဝမှာ သာယာပျော်ရွှင်မှု လုံးဝဆိတ်သုဉ်းနေပြီပေါ့ .... "

လင့်ဟူချိုးသည် ဆရာကြီးလင်းရှင်၏ ပွင့်လင်းရင်းနှီးသည့် ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းစိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျရာမှ ဆရာကြီး၏ဒုက္ခကို ကြင်နာစိတ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဆရာကြီးလင်းရှင်ဟာ မတော်မတရား

အချုပ်ခံထားရတာလား၊ ဆိုးသွမ်းလွန်းလို့ အချုပ်ခံထားရတာလား ဆိုတာ အရင်ဆုံး စုံစမ်းရမယ်၊ မတော်မတရား အချုပ်ခံရတာဆိုရင်တော့ ငါသွားပြီး ကယ်ထုတ်ပေးမယ်၊ အခု ငါ့ပုံနဲ့သွားကယ်ရင် နှင်းဆီဂေဟာက လူတွေတစ်ယောက်မှ ငါ့ကိုမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ကျီအဝတ်အစားတော့ လဲဝတ်သွားရမယ်"

လင့်ဟူချုံးသည် အင်္ကျီများကို ပြန်ဝတ်လိုက်ပြီး ချက်အောက်၌ မအီမသာ ခံစားနေရမှုများကို တိုက်ဖျက်ပစ်ရန် ခြေတင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်၏။ အချုပ်ခန်းတွင်းမှ တတ်မြောက်ထားသော အတွင်းအားသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်လိုက်တော့၏။

ထိုအခါ ချက်အောက်၌ စုပြုံနေသော အတွင်းအားများသည် ခြေလက်များသို့ ပျံ့နှံ့သွားကာ ချက်အောက်၌ ဗလာနတ္ထိဖြစ်သွားလေတော့၏။

အမှန်စင်စစ် လင့်ဟူချုံးမှာ သိုင်းလောက၌ အလွန်တရာအစွမ်းထက်မြက်လှပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသောသိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို တတ်ကျွမ်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း လုံးဝ မသိရှိသေးပေ။

သူ့ရှေ့၌ ထိုသိုင်းပညာရပ်၏နာမည်ကို ဟေးပေကျိုက နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ထိုသိုင်းပညာရပ်အကြောင်း လုံးဝတီးခေါက်မိခြင်းမရှိခဲ့သဖြင့် ဆက်စပ်တွေးတောမိခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

မြေအောက်အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ဟေးပေကျို၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်အခါက ဟေးပေကျို၏ကိုယ်ထဲမှ အတွင်းအားများသည် သူ၏ကိုယ်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာခဲ့၏။ ယခု သူက ထိုအတွင်းအားများကို ခြေနှင့်လက်များသို့ ဖြန့်ကျက်လွှင့်ထုတ်လိုက်သည်။ ဟေးပေကျို၏အတွင်းအားများကို သူ၏အတွင်းအားများအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခုအခါ လင့်ဟူချုံး၏ သိုင်းပညာမှာ အဆင့်တစ်ဆင့်တိုး၍ ပိုမိုမြင့်မားတိုးတက်သွားပြန်လေပြီ။

လင့်ဟူချုံးအတွက် အလွန်အဆင်ပြေသွားသည့်အချက်မှာ သူ အချုပ်ခန်းမှ မထွက်ခွာမီ ဟေးပေကျို၏အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် အချက်ပေတည်း။ ဟေးပေကျို၏အင်္ကျီအိတ်များကို စမ်းသပ်ရှာဖွေလိုက်သောအခါ ရွှေဒင်္ဂါးအချို့ကို တွေ့ရှိလိုက်ရတော့၏။ လင့်ဟူချုံး၏ဝမ်းမြောက်မှုမှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

ချက်ချင်းပင် ဟန်ကျူးမြို့သို့ ဦးတည်ပြေးလွှားပြန်တော့၏။ သူ့၌ သုံးစွဲစရာ ရွှေဒင်္ဂါးတို့က အဆင်သင့်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ပထမဦးဆုံးတွေ့သော စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်ကာ အားရပါးရ စားသောက်လေတော့၏။ ထို့နောက် တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်၍ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အိပ်စက်အနားယူတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တည်းခိုခန်းမှထွက်၍ အဝတ်အစား အသစ်နှစ်စုံကို သွားရောက်ဝယ်ယူလိုက်၏။ ထိုအဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါ ရည်မွန်ခန့်ညားသော လင့်ဟူချုံးဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ မှန်ထဲ၌ကြည့်လိုက်သောအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ မမှတ်မိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ညီမလေး လိနုလိနုသာ ငါ့ကိုမြင်သွားရင် တော်တော်ကလေး အံ့ဩသွားမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါကအခုလိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် တစ်ခါမှ ရှိခဲ့ဖူးတာမှမဟုတ်တာ၊ အမြဲတမ်း ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့ ဖြစ် သလိုနေခဲ့တော့ အခုပုံကိုမြင်သွားရင် သူ့အဖို့ အမြင်ဆန်းနေမှာပဲ"

လင့်ဟူချျုံးသည် ထိုအတွေးကို တွေးနေရာမှ သူ့ကိုယ်သူ စိတ် ဆိုးသလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။

"ဟင်း .... ငါ ဘာတွေစဉ်းစားနေပြန်သလဲ မသိဘူး၊ အခုတစ်ခါ ကံကောင်းလို့မသေခဲ့တာ၊ သေရွာပြန်ဖြစ်နေပြီ၊ စိင်္ဂသစ်လူသစ်ဖြစ်နေ ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ညီမလေးလိနုလိနုကို မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပြန်တာလဲ"

မှောင်ရီပျိုးလာသည်နှင့် လင့်ဟူချျုံးသည် အစောကြီးအိပ်ရာ ဝင်တော့၏။

သန်းခေါင်ယံသို့ရောက်သောအခါ နိုးလာသည်။ ပြတင်းတံခါး ဖွင့်၍ အပြင်သို့ခုန်ထွက်လိုက်တော့သည်။

သူ၏ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာမှာ ယခင်က သာမန်အဆင့်လောက် သာ ရှိခဲ့သည်။ ယခု သံပြားပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ပြီးသောအခါတွင်မူ သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ လွန်စွာသွက်လက် ပေါ့ပါးလာကြောင်းတွေ့ရှိနေရတော့သည်။

ရှေ့သို့ပြေးရာတွင်သာမက အပေါ်သို့ခုန်တက်ရာတွင်လည်း အလွန်ထူးခြားနေသည်။ မိမိစိတ်ကြိုက်အားကုန် ခုန်လိုက်သောအခါ မိမိအနေဖြင့် ရောက်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အမြင့်သို့ ရောက်အောင် ခုန်နိုင်သည်ကိုလည်း သိရှိလာသည်။

အကာလသန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ လင့်ဟူချျုံးသည် အသွက်လက်ဆုံး ခြေ လှမ်းများဖြင့် ပြေးလွှားနေသည်မှန်သော်လည်း မိမိ၏ခြေသံကို မိမိပင် မကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်ပေါ့ပါးနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူပင် သံသရှိလာသည်။ ပြေးလွှားနေသည့် အရှိန်အဟုန်ကို ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အသေအချာ ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လရောင်အောက်ဝယ် သူ၏ အရိပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရသေးသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ....

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါဟာ လူသားလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆေများလား၊ ဘယ့်နှယ် ငါပြေးတဲ့အခါမှာ ဒီလောက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကလေးဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငှက်မွေးလေးတစ်ချောင်း လေတိုက်လို့လွင့် သွားတာကျနေတာပဲ .... "

ဝို၍ သေချာသွားစေရန် သူ၏လက်ကို လက်ဖြင့်ပြန်၍ဆိတ် ကြည့်လိုက်သည်။ အသားနာသွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည့်အခါမှ တဟားဟားရယ်မိသည်။

"ဟိုသံပြားပေါ်မှာရေးထားတဲ့ သိုင်းပညာက တကယ်ကောင်း တဲ့သိုင်းပညာပါလား၊ ဒီနှစ်လလောက်ကလေး လေ့ကျင့်နေရသေး တယ်၊ လက်ဖျားခါလောက်အောင် တိုးတက်နေပြီ၊ နောက်ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် လေ့ကျင့်လိုက်ရင် တစ္ဆေသရဲတောင် ဖြစ်သွားမလား မသိ ဘူး .... "

တကယ်တမ်းအားဖြင့် သံပြားပေါ်၌ ရေးသားထားသည့် သိုင်း

ပညာသည် အလွန်တရာ ခက်ခဲနက်နဲလှသော သိုင်းပညာဖြစ်၏။

လင့်ဟူချုံးမှာ ကံအကြောင်းတရား သင့်သွား၍ ဤပညာ
လွယ်လွယ်ကူကူ ရလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယော
တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက် ရနိုင်ခွင့်မလွယ်သောပညာဖြစ်သည်။

ထိုပညာရပ်၏အခက်ခဲဆုံးအဆင့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အတွင်း
အားများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်သော အဆင့်ဖြစ်သည်။

ချက်အောက်တွင် အတွင်းအား လုံးဝမရှိစေရ။ ဗလာနတ္ထိဖြ
နေစေရမည်။

အတွင်းအားကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်၊ မနိုင်ဆိုသည့်အချက်သည်
ဤသိုင်းပညာကိုလေ့ကျင့်၍အောင်မြင်၊ မအောင်မြင်ဟူသော အချ
ပေါ်တွင် မူတည်နေသည်။

အတွင်းအားများကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်လျှင်လည်းကောင်း
ဖျောက်ဖျက်သည့်အခါတွင် အတွင်းအားက အခြားအကြောများထဲသို့
လမ်းမှားဝင်ရောက်သွားခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ချက်ချင်း သေ
ဖြတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ သေသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ
တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဤသိုင်းပညာမှာ လွန်ခဲ့သော ရှေးနှစ်ပေါင်းသုံး
လောက်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ပညာဖြစ်သော်လည်း —
တကယ်တမ်း လေ့ကျင့်၍အောင်မြင်သူဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါး
တော့သည်။

လင့်ဟူချုံးမှာ ကံကောင်းထောက်မခဲ့သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
တွင် အံ့ဘွယ်ခြောက်ယောက်နှင့် ပုကျက်ဘုန်းကြီးတို့၏အတွင်းအား

…င်းများက အနှံ့အပြား ရောက်ရှိနေကြ၏။

ချက်အောက်တွင် စုပြုံမနေခဲ့ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ချက်အောက်ရှိ အတွင်းအားကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန်
…ရေးမှာ သူ့အဖို့ ခက်ခဲလှသည် မဟုတ်တော့ချေ။

သူ့နဂို ကိုယ်ခံအခြေအနေက ထိုသိုင်းပညာကျင့်စဉ်ကို အောင်
မြင်စွာ ကျင့်နိုင်ရန် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် လမ်းခင်းပေး
ပြီးဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်လိုက်ရုံပင် ဖြစ်သည်။

အခြားလူတစ်ထောင်၊ သို့မဟုတ် လူတစ်သောင်းအတွက်
…ခက်ခဲဆုံးအဆင့်ကို သူက အလွယ်တကူရရှိ အောင်မြင်နိုင်ခဲ့သည်။

အခြားသူများက အနှစ်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်ကြာသည်အထိ
ချက်အောက်မှ အတွင်းအားများကို ခြေ၊ လက်နှင့် အခြားခန္ဓာကိုယ်
…နှံ့အပြားသို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြန့်နေရသည်။

မည်မျှ ဂရုတစိုက် ဖြန့်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆယ်ဓာယက်တွင် ကိုး
…ယောက်ခန့်က အတွင်းအားများ အကြောမှားလမ်းလွဲ၍ သေးဖြတ်
…သွားကြကာ တစ်ကိုယ်လုံးမရွေ့လျားနိုင်သော ဒုက္ခိတဘဝများသို့
…ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

လင့်ဟူချုံးအဖို့မူ နှစ်လဆိုသည့် အလွန်တရာတိုတောင်းလှ
…သည့် အချိန်ကာလအတွင်း၌ အတွင်းအားများကို ခြေနှင့်လက်သို့ ပို့
…ခဲ့သည်။

ဤသို့ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့အဖို့ မယုံ

ကြည်နိုင်လောက်အောင် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခြ
ဖြစ်တော့၏။

နောက်တစ်ချက်မှာ လင့်ဟူချုံး၏ကိုယ်တွင်း၌ရှိနေသော
ဖွယ်ခြောက်ယောက်နှင့် ပုကျက်ဘုန်းကြီးတို့၏အတွင်းအားများသည်
အလွန် စွမ်းအင်ကြီးမားကြ၏။

ထိုအတွင်းအားများကို ခြေနှင့်လက်ရှိ အကြောများသို့ စနစ်
တကျ ပို့ဆောင်လိုက်သည်နှင့် လင့်ဟူချုံး၏အံ့မခန်းစွမ်းအားများ ဖြ
ပေါ်တိုးတက်လာတော့သည်။

ကျောက်ဖန်ခွက်ကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် လက်နှင့်ချေမွနိုင်ခြင်း
သည် ထိုစွမ်းအားများ၏ အကျိုးဆက်ပေတည်း။

သူ၏ကိုယ်ထဲသို့ အတွင်းအားများ ထည့်သွင်းပေးထားသည်
သိုင်းပညာရှင်ခုနစ်ယောက်တို့မှာ သာမညသိုင်းသမားများ မဟုတ်ပေ

တကယ့်ရှာမှရှားသော ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏

ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အတွင်းအားများမှာလည်း အလွန်တရာ
ပြင်းထန်လှ၏။

ထို့ပြင် လင့်ဟူချုံးမှာ ရှောင်လင် ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့
သေးသဖြင့် ရှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ အတွင်းအားကို ရရှိခဲ့ပြီ
သေးသည်။

ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချုံး၏အတွင်းအားမှာ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်
စံရှားလှသည့် အတွင်းအားဖြစ်နေသည်။ ဟင်းအချက်ကို သူ လုံးဝမသိ
ချေ။

ဤသို့မသိဘဲဖြစ်နေခြင်းကပင် သူ့ကိုယ်သူ ကြောက်လန့်
အောင် ဖန်တီးသကဲ့သို့ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ယခု သူ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည့်နေရာမှာ နှင်းဆီဂေဟာပင်
ဖြစ်တော့သည်။ မကြာမီပင် နှင်းဆီဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

လင့်ဟူချုံးသည် လုံးဝတုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဝင်းနံရံကို ခုန်
ကျော်ဝင်လိုက်သည်။

လက်ယာဘက် အိမ်ခန်းထဲမှ မီးရောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ထိုအခန်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ အထဲမှ စကားသံများကို နားစွင့်
လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်နေဟန်ရှိသည့်
လူကြီးတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဝမ်ချုံး .... မင်းရဲ့အပြစ်ကို မင်းသိရဲ့လား"

အသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အေးစက်မာကြောလှပေ
သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ အသည်းငယ်သူ တစ်ယောက်သည် ထိုအသံကြား
ရုံမျှနှင့် ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်လောက်ပေ၏။

လင့်ဟူချုံးသည်လည်း အလွန်တရာ အံ့သြသွားသည်။ ဝမ်ချုံး
ကဲ့သို့သော သိုင်းပညာရှင်မျိုးမှာ အနုံညာတသိုင်းသမားမျိုး မဟုတ်ပေ။

မိမိကိုယ်တိုင် တီထွင်ကြိုးပမ်းလျက် 'အသံလှိုင်းလက်နက်'
သိုင်းပညာမျိုးကိုပင် လေ့ကျင့်နိုင်သည့် သိုင်းပညာရှင်လူမျိုးဖြစ်သည်။

ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဝမ်ချုံးကဲ့သို့သော ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ဤ

ကဲ့သို့ အထက်စီးလေသံနှင့် ပြောရဲသူသည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ပေနည်း။

လင့်ဟူချုံးသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အတွင်းခန်းမှ မြင်ကွင်းကို ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။

ခုံလေးခုံတွင် လူလေးယောက်ထိုင်လျက်ရှိနေ၏။ ဝမ်းချုံး ခေါ်ပိအုန်းနှင့် တန်းချုန်းတို့မှာ ထိုလေးယောက်ရှေ့တွင် ရပ်နေ၏။ သူတို့သုံးယောက်က လင့်ဟူချုံးကို ကျောပေးထားသည်။

လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် ထပ်မံအံ့သြသွားသည့်အချက်မှာ ထိုလူ လေးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ ခြင်းပေတည်း။

ထိုစဉ် ဝမ်းချုံးသည် ကြောက်ရွံ့ရှိသေလှစွာဖြင့် ခါးကိုကိုင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာကြီးတို့ကြွလာတာကို ကျွန်တော်တို့ထွက်ပြီး မကြိုဆိုမိ တာ ကျွန်တော့်ရဲ့အပြစ်ပါ .... "

ထိုအခါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားလှသော လူကြီးက ဒေါသထွက်လာသည့်ဟန်ဖြင့် တဟင်းဟင်းမာန်ဖီကာ ....

"ဘာကွ .... မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီလိုအသေး အဖွဲ့ကလေးတွေကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ဘာမသိချင် ယောင်ဆောင်နေတာလဲ၊ သူက ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ထွက်မတွေ့တာ လဲ ပြောစမ်း .... "

လင့်ဟူချုံးကမူ စိတ်ထဲ၌ ရယ်နေမိတော့၏။

"ဟေးပေကျိုကို ငါက မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ပိတ်ထားခဲ့တယ်၊ ဝမ်းချုံးက ဒီကောင်ထွက်ပြေးနေတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒီလူကတော့ တကယ်ကြည့်ကောင်းမယ့်ပွဲပဲ .... "

ဝမ်းချုံးက ....

"ဆရာကြီး ဟေးပေကျိုကို ကျွန်တော် လုံးဝမထိန်းနိုင်တော့ ဘူး ဒီကောင် မူပျက်နေတာကြာပြီ၊ အခုဆိုရင် ပိုဆိုးလာသေးတယ်၊ မနေ့ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီရက်တွေထဲမှာ ဂေဟာထဲ မှာလည်း ရှိမနေဘူး .... "

လူထွားကြီးက ....

"ဘာ .... ဂေဟာထဲမှာ မရှိဘူးဟုတ်လား"

သူက ဝမ်းချုံးကိုကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

သူ့အကြည့်သည် ဝမ်းချုံး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ထွင်းသွား လေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

"ဝမ်းချုံး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းကို ဒီဂေဟာမှာနေခိုင်းတာ အပျော်သက်သက်နေခိုင်းတာလား .... "

သူ့အသံသည် လင့်ဟူချုံး ဤနေရာရောက်စက ကြားလိုက်ရ သည့် လေသံထက် အေးစက်မာကြောလာပြန်သည်။

ဝမ်းချုံးက ခါးကိုကိုင်း၍ ....

"အပျော်သဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တာဝန်တစ်ခု

အဖြစ် အမိန့်ပေးထားလို့ တရားခံကို စောင့်ကြပ်ထိန်း**သိမ်းနေရတာ**ပါ

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ထိုလူကြီးက ....

"ကောင်းပြီ .... အခု မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

ဝမ်ချူးက ....

"ဆရာကြီးခင်ဗျား .... ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆယ့်နှစ်နှစ်စလုံး ဒီဂေဟာကြီးထဲကနေ အပြင်ကိုမထွက်ခဲ့ကြပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တာဝန်ကို တစ်ကွက်ကလေးမှ မလစ်ဟင်းစေခဲ့ရပါဘူး .... "

ထိုလူကြီးက ....

"ကောင်းတယ် .... သိပ်ကောင်းတယ်၊ တာဝန်ကို မလစ်ဟင်းဘူးဆိုတော့ ဟိုတရားခံကြီးက မြေအောက်အချုပ်ခန်းမှာရှိနေသေးတယ်ပေါ့၊ မင်းတို့က ကောင်းကောင်းကြီး စောင့်ကြပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လား"

ဝမ်ချူးက ....

"ဟုတ်ပါတယ် **ဆရာကြီး**"

ထိုလူကြီးသည် **သူ၏ရုပ်ဆိုး**ကြမ်းတမ်းလှသော မျက်နှာကြီးကို တစ်ချက်မျှ ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ တဟားဟား အော်ရယ်၏။

သူ့ရယ်သံ၌ သရော်ခြင်း၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းနှင့် ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ ရောထွေးယှက်တင်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ....

"ကောင်းပြီ .... မင်း စောင့်ကြပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ တရားခံကြီးကို

...ခေါ်ခဲ့စမ်းပါဦး .... "

ဝမ်ချူးက ....

"ဆရာကြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သေသေချာချာမှာကြားခဲ့ပါတယ်၊ ...အမိန့်မရဘဲနဲ့ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ တရားခံကြီးကို ခေါ်ထုတ်မသွားရ ... နောက်ပြီး သူကလွဲရင် ဘယ်သူကခေါ်ထုတ်ခိုင်း ခေါ်ထုတ်မပေး ...တဲ့ .... "

ထိုလူကြီးသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် သူ့ရင် ...တ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ **ထိုပစ္စည်းကို** ... ...ိုင်မြှောက်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျန်သည့် သုံးယောက်ကလည်း ထိုင်ခုံများမှ **ကမန်း** ...တန်း ထလိုက်ကြ၏။ ထိုလူကြီး ထုတ်ယူလိုက်သည့်ပစ္စည်းကို **အရို** ...သေပေးကြသည့်သဘောပင် ဖြစ်၏။

လင့်ဟူချူးသည် ထိုပစ္စည်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မည်း ...သော သစ်သားပြားကလေးတစ်ခုဖြစ်ပြီး အပေါ်တွင်စာ**များ ရေး** ...ထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

မြင်ရုံနှင့်သိသာထင်ရှားစွာ သိနိုင်သော သစ်နက်**သားပြား** ...လေးပင်။

ဝမ်ချူးတို့သုံးယောက်မှာ ပြိုင်တူပင် ခါးကိုညွတ်၍ **အရိုအသေ** ...လိုက်ကြ၏။ နှုတ်မှလည်း ပြိုင်တူပင် ပြောလိုက်ကြသည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မဟူရာတံဆိပ်ပြားကို ဂါရဝပြုပါတယ်"

ထိုစဉ် လူကြီးက ....

"ကဲ .... မြင်ပြီလား၊ အခု ချက်ချင်းတရားခံကို ခေါ်ထုတ်လိုက်စမ်း၊ ဒါက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ပဲ .... "

ဝမ်ချုံးတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တို့မှာ လုံးဝစောဒကမတက်ရဲကြတော့ပေ။ ကြောက်ရွံ့ရိုကျိုးစွာဖြင့် တရားခံခေါ်ထုတ်ရန် ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

မိန်းမကြီးအပါအဝင်ဖြစ်သော လူလေးယောက်မှာ ကျောက်ရုပ်မျက်နှာများဖြင့် ထိုင်ခုံများတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြ၏။

သူတို့၏မျက်နှာများတွင် ဒေါသထွက်ခြင်း အရိပ်အယောင်များလုံးဝမရှိတော့။ ခံစားချက်မရှိသော မျက်နှာများအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝမ်ချုံးတို့အတွက် သေမင်းတမန်များဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လင့်ဟူချုံးက စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဒီလူလေးယောက်က ဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ မသိဘူး၊ သူတို့က မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းက လူတွေပဲလား၊ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတုံးဖန်းပုဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ သိုင်းပညာအတော်ဆုံးအထက်မြက်ဆုံးလို့ လူတွေက ပြောစမှတ်ပြုကြတယ်၊ ဒီလူလေးယောက်က သူ့လက်ထောက်ဆရာကြီးတွေများလားမသိဘူး၊ ဒါ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဝမ်ချုံးလိုလူတောင်မှ ဒီလောက်သေမလိုကြောက်ရွံ့နေတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟာ ဒါဆိုရင် ဝမ်ချုံးတို့ကလည်း မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းသားတွေပဲပေါ့ .... "

ထိုစဉ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အာကာလညအခါကြီးမှ အော်သံကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ကြရတော့သည်။ ထိုအော်သံ၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ချက်ပြိုကွဲခြင်း စသည့်အချက်များ ပါဝင်နေကြောင်း လင့်ဟူချုံး သိလိုက်မိ၏။

ထို့ပြင် ထိုသို့ကြောက်လန့်တကြားအော်လိုက်သည့်အသံရှင်မှာ တန်းချွန်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သိလိုက်၏။ လင့်ဟူချုံးအနေဖြင့် သည်ညီအစ်ကိုလေးယောက်၏အသံများကို ကောင်းစွာကျွမ်းပြီးဖြစ်ပေသည်။ တန်းချွန်းအော်လိုက်သည့်အကြောင်းမှာ တရားခံကြီးအစား ဟောပေကျိုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် တဖျပ်ဖျပ်ပြေးလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ပြီး ဝမ်ချုံးတို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။ ချော့ပီအုန်းနှင့်တန်းချွန်းတို့က ဟောပေကျိုကို တစ်ဘက်တစ်ချက်မှ တွဲထူထားကြသည်။

ဟောပေကျိုမှာ ပျော့ခွေလျက်ရှိနေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူရော်လျက်ရှိနေပြီး မျက်စိလည်း အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေသည်။ လုံးဝအရောင်တောက်ပခြင်းမရှိတော့။ နာမကျန်းဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူနေတော့သည်။

ဝမ်ချုံးက ခါးကိုတစ်ချက်ကိုင်းကာ ....

"ဆ .... ဆ .... ဆရာကြီးတို့ တ .... တရားခံကြီးတော့ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်ရှိနေပါပြီ၊ ဒီအတွက် အပြစ်ဒဏ်ကိုခံယူပါ့မယ် .... "

ဟု ပြောကြားလေတော့၏။

ဝမ်ချုံးသည် အစပထမဌ်သာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ထစ်ထ ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ လုံးဝတည်ငြိမ်လာ၏။ သေ တော့မည်ကို အသေအချာ သိလာ၍ဖြစ်သည်။ ငါသေရတော့မည် စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သူတစ်ယောက်အတွက် မည်သည့်အရာမျှကြော စရာမဟုတ်တော့ပေ။

ထိုလူကြီးက အေးစက်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ပေါးပေကျိ .... စောစောတုန်းက ဒီမှာမရှိဘူးလို့ မင်းပဲပြေ တယ်၊ အခုတော့ ပေါးပေကျိက ဘယ်ကပြန်ရောက်လာရတာလဲ"

ဝမ်ချုံးက ....

"ဆရာကြီးပေါင်တား ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့ဇာတ်ကွက်ကိုတော့ — ကျွန်တော်လည်း အခုထိ လုံးလုံးနားမလည်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပျော့ကွက်ကိုနင်းပြီး တရားခံကို ခိုးထုတ်သွားတာလို့ ယူဆရတာပဲ"

လင့်ဟူချုံး၏စိတ်ထဲတွင် ....

"ဟင် .... ဆရာကြီးလင်းရှင်က ထွက်ပြေးသွားပြီကိုး၊ သူတို့ ဘာကြောင့်မသိဘဲ ဖြစ်သွားရတာလဲ"

ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ပေါင်တားဆိုသောလူကြီးက ....

"ငါတို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်အရ ဒီကိုလာစုံစမ်းတာ တရားခံကြီး ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာကို မင်းတို့က အ အတိုင်းပြောပြပါ။ တရားခံကြီးရဲ့ခြေရာကိုမိနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မင်

ကသာ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောရင် မင်းတို့ကို သက်သက်ညှာညှာစီရင် ....."

ဝမ်ချုံးက သက်ပြင်းချရင်း ....

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို သက်သက်ညှာညှာစီရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အလကားပါပဲ၊ ဒီလောက်ကြီးလေးတဲ့ ပျက် ကြီးဖြစ်နေမှတော့ ဒီလောကထဲမှာ ဆက်ပြီးအသက်ရှင်နေဖို့ တော့ပါဘူး၊ ဒီလောက် ဂုဏ်ကျက်သရေပျက်နေတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ သက်ရှင်ဖို့ကော သင့်ပါတော့မလား ...."

ဝမ်ချုံးသည် သူ၏စကားကို ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်လိုက်၏။ ပြီး လေးနက်နက် ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေရတာကိုတော့ မကျေနပ်ဘူး၊ အခု ဆရာကြီးကို တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ဟန်ကျူးမြို့ ရောက်နေပြီလား ...."

ပေါင်တာက ....

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟန်ကျူးမြို့ကို ရောက်နေပြီလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ ...."

ဝမ်ချုံးက ....

"တရားခံကြီးက မနေ့ညကမှ ထွက်ပြေးသွားတာပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ် က ချက်ချင်းသိနိုင်တယ်ဆိုတော့ ...."

ပေါင်တား၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတော့၏။

"မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ တရားခံကြီးက မနေ့
ညကမှ ထွက်ပြေးတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောသလဲပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း
ရူးနေသလား .... "

ဝမ်ချူးက ....

"သူက မနေ့ညကမှ တကယ်ထွက်ပြေးတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ဟောပေကျိလို့ ထင်နေတာ၊ သူက အင်မတန်
လည်တာပဲ၊ ဟောပေကျိကို သူ့အစားမြေအောက်အချုပ်ခန်းထဲထည့်
ထားလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး .... ဟောပေကျိရဲ့အဝတ်အစားတွေကို
ကောက်လဲပြီး ခေါင်းစွပ်ကြီးလည်း စွပ်ထားတာဆိုတော့ သူ့ကို ဟော
ပေကျိလို့ပဲ မှတ်နေမိတာပေါ့၊ သူထွက်ပြေးရင်း တင်းကျန်းကိုတော
တစ်ချက် တိုက်ခိုက်သွားသေးတယ်၊ အဲဒီတစ်ချက်ကလည်း တ
ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ နံရိုးဆယ်ချောင်းတောင် ကျိုးသွားတာ"

ပေါင်းတာသည် ကျန်သူ့အဖော်သုံးယောက်ရှိရာသို့ မျက်မှော
ကုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မသိဘူး .... "

ထိုသုံးယောက်အနက်မှ အလွန် ဝဖိုင့်သောလူကြီးက ....

"တရားခံကြီး လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြားတာ
နှစ်လရှိသွားပြီ .... "

ဝမ်ချူးမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကြောင့် နောက်သို့ခြေလှမ်းနှ
လှမ်းမျှ ဆုတ်သွားမိတော့၏။

"ဒါ .... ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့

ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်မြင်ပဲ၊ သေသေချာချာကို တွေ့လိုက်ကြရတာပါ။
မနေ့ညကမှ ထွက်ပြေးသွားတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မသတ်
ဘဲ ချန်ခဲ့တာလဲ မသိဘူး"

သူက စကားပြောနေရာမှ နောက်သို့လှည့်ပြီး အော်လိုက်
သည်။

"စီးလင် .... တင်းကျန်းကိုခေါ်ထုတ်ခဲ့စမ်း .... "

အတန်ငယ်လှမ်းသော အခန်းတစ်ခန်းမှ စီးလင်၏ပြန်ထူးသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

ပေါင်တားသည် မည်သည့်စကားမျှ မဆိုဘဲ ဟောပေကျိနားသို့
လျှောက်လာပြီး ဟောပေကျိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုမ,ကြည့်လိုက်၏။

ဟောပေကျိ၏ခြေနှင့်လက်များမှာ လုံးဝတောင့်တင်းခိုင်မာ
သည့် အင်အားမရှိတော့ဘဲ တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေတော့၏။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၌ အရိုး လုံးဝမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

"ဟုပ်တယ် .... ဒါဟာ ဟိုကောင်ရဲ့အတွင်းအားစုပ်သိုင်းရဲ့
လက်ချက်ပဲ .... "

ပေါင်တားသည် ဟောပေကျိကို မေးလိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်တုန်းက သူ့လက်ချက် ခံလိုက်ရတာလဲ"

ဟောပေကျိက ....

"ကျွန် .... ကျွန်တော် မနေ့ညက ခံလိုက်ရတာ၊ သူ သူက
ကျွန် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားတာ၊ ကျွန် ကျွန်တော့်လက်ကို
ဖမ်းဆွဲထားတာ၊ ကျွန် ကျွန်တော် လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး"

ပေါင်တား၏မျက်နှာ၌ ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်း... ပေါ်လာသည်။

"အင်း .... ပြောစမ်းပါဦး၊ နောက်ကော"

ဟေးပေကျိုက ....

"သူက အဲဒီက ထမင်းပို့တဲ့အပေါက်ကလေးက ထွက်လာတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအပေါက်ထဲက အထဲကို ထိုးသွင်းတယ် ... ကျွန်တော့်အကျီတွေနဲ့သူ့အကျီတွေကို ချွတ်လဲတယ်၊ နောက်ပြီး သံကွင်းတွေ၊ သံခြေကျင်းတွေကို ကျွန်တော့်လက်မှာခတ်ထားလိုက်တယ်၊ ပြီးသွားတာနဲ့ အဲဒီအပေါက်ထဲကနေ အပြင်ကို အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားတာပဲ"

ပေါင်တားသည် ပို၍ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

"မနေ့ညက ဘယ့်နှယ်မနေ့ညက ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ မင်းပြောတာတွေ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး .... "

ထိုအခါ ဖိန့်ဖိန့်ရှည်ရှည်လူကြီးက သံကွင်းနှင့်ခြေကျင်းများကို အသေအချာကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ထောက်ပြကာ မေးမြန်းလိုက်၏။

"ဒီသံကွင်းခြေကျင်းတွေမှာ လွှဖြတ်ရာတွေ တွေ့နေရတယ်၊ ဒါတွေက ဘာသဘောလဲ"

ဟေးပေကျိုက ....

"ဒါ .... ဒါတွေတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး"

ခေါ့ပိအုန်းက ဝင်၍ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မြေအောက်တုန်းမှာကတည်းက သံကွင်းတွေ... အသေအချာကြည့်ခဲ့တယ်၊ လွှနဲ့ဖြတ်ထားတဲ့အရာတွေ တွေ့ခဲ့ရတာ... ဒီလောက်ထက်တဲ့လွှကို ဒီကောင် ဘယ်ကရသွားသလဲ မသိဘူး"

ထိုစဉ် စီးလင့် ဝင်လာတော့၏။ သူ့နောက်တွင် အိမ်ဖော်နှစ်ဦး... တင်းကျန်းကို လူကြီးလေးယောက်ရွေ့၍ ချထားပေးလိုက်သည်။

ပေါင်တားက တင်းကျန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းထားသော... ...င်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်တစ်ချက်ဖိ၍ စမ်းသပ်... ...က်၏။

တင်းကျန်းထံမှ ရူးရူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ချက် ထွက်လာတော့...

ပေါင်တားက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ပြန်သယ်ယူ...သွားရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်၏။ စီးလင့်သည် အိမ်ဖော်နှစ်...ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ဝင်လာပြီး တင်းကျန်းကို ပြန်လည်သယ်ယူသွား...ကြတော့၏။

ပေါင်တားက ....

"အင်း .... တင်းကျန်းကို တိုက်လိုက်တဲ့အားက တကယ်ပြင်း...တာပဲ၊ ဟိုကောင်ရဲ့လက်ချက်ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်၊ တော်ရုံ...တန်ရုံလူက နံရိုးဆယ်ချောင်းလုံး ကျိုးသွားအောင် မတိုက်နိုင်ဘူး"

ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံးစကားမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေသော ...ကြီးက စတင်၍ စကားပြောတော့၏။

"ပေါင်တား .... ဟိုကောင်မနေ့ညကမှ ထွက်ပြေးရိုးမှန်ရင်... ...က ငါတို့ကြိုရထားတဲ့သတင်းက သတင်းမှားကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့၊

ဒီကောင်က အပြင်မှာ တမင်သက်သက် သတင်းမှားတွေလွှင့် ပြီး ငါတို့ကို စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်နေတာပေါ့၊ ဒီလို မယ်ဆိုရင် အပြင်နဲ့ အဆက်အသွယ်တော့ မုချရှိရလိမ့်မယ် ....”

ပေါင်တားက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း .... သတင်းမှားမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထိုမိန်းမကြီးက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပေါင်တားက ....

“ငါတို့အသင်းခွဲရဲ့ခေါင်းဆောင် ‘ဖိရှမ်း’ရဲ့သိုင်းပညာ တက်ယကိုထက်မြက်တာ၊ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဓားလက်နက် လောက်နဲ့တောင် ဘယ်လိုမှ မထိုးနိုင်ဘူး၊ အခုတော့ သူ့ရင်ဘတ် ဒီလူက လက်ငါးချောင်းနဲ့ထိုးစိုက်ပြီးသတ်သွားတယ်၊ ဘယ်သူက ဒီ လုပ်နိုင်မလဲ၊ လင်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလွဲရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်ဦးမှာ ဒါကြောင့် သတင်းမှားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့”

လင့်ဟူချုံးက စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်နေမိ၏။ ထို သူ့ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် လက်နှင့်လာပုတ်သ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးမှာ ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။

သူ့နောက်တွင် လူနှစ်ယောက်ရပ်လျက်ရှိနေပြီး လရောင် ကျောပေးထားသဖြင့် မျက်နှာ၌အရိပ်ထွက်နေ၍ မည်သူများဖြစ်သ ကို တိတိကျကျမသိနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်က လက်ရပ် ရင်း ....

“ညီလေး .... လာ .... ငါတို့အထဲဝင်မြယ် ....”

ရှန့်ဝန့်ထင်း၏အသံပေတကား။

လင့်ဟူချုံးသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး .... ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ....”

သူတို့နှစ်ယောက်၏လေသံမှာ တိုးညှင်းလှသည်မှန်သော်လည်း ခန်းထဲရှိလူများက နားပါးပါးဖြင့် ကြားသွား၏။

“ဟော့ .... အပြင်က ဘယ်သူလဲ ....”

ဟု အော်မေးလေတော့သည်။

ထိုအခါ ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့်အတူ ရပ်နေသောလူက တဟားဟား ယ်လေတော့၏။ သူ၏အသံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှရကား အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံး ဟိန်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူသည် ရယ်မောရင်း ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းတိုးလာရာ နံရံ းသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ နံရံနှင့်လက် ထိမိသည်နှင့် သူ၏လက် ကို ရုတ်တရက် ဆန့်တန်းတွန်းထုတ်လိုက်ရာ ‘ဝုန်း’ခနဲမြည်ဟည်းသွား ပြီး နံရံကြီး၌ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။ ထိုအပေါက်ထဲမှ ရှေးဦး စွာ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် လင့်ဟူချုံး၏လက်ကို ဆွဲ၍ အတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်လိုက်သည်။ လင့်ဟူချုံးသည် အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ရှန့်ဝန့် ထင်း ခေါ်ရာနောက်သို့ ဝင်လိုက်လာမိတော့၏။

ပေါင်တားတို့လေးယောက်သည် အသင့်အနေအထားဖြင့် မတ်

တတ်ရပ်နေကြပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများ၌ အေးဆေးငြိမ်သက်မှုများအစား စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုများက အစားထိုးဝင်ရောက်လျက်ရှိနေ၏။

ပေါင်တားက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောလိုက်မိတော့သည်။

"ဟာ .... လင်း .... လင်း .... ဆရာကြီးလင်းရှင်ရောက်လာ တာကိုး .... "

လင်းရှင်သည် တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် ရှေ့သို့လျှောက် ဝင်သွားတော့၏။ ပေါင်တားတို့လူစုမှာ ကြောက်လန့်တကြား ဘေး နှစ်ဖက်သို့ ရှဲပေးလိုက်ကြသည်။

လင်းရှင်သည် အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိနေသော ထိုင်ခုံ၌ ဝင် ထိုင်လိုက်လေတော့၏။ ထိုခုံမှာ စောစောကပေါင်တားထိုင်နေသည့် ခုံပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခါကျမှ လင့်ဟူချုံးသည် ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို သေချာ စွာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော်လည်း ရုပ်ရည် မှာ တည်ကြည်ခန့်ညားမှုအပြည့်အဝရှိနေ၏။

သူက ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့် လင့်ဟူချုံးတို့ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက် ကာ ....

"ရှန့်ဝန့်ထင်း .... လင့်ဟူချုံး .... မင်းတို့ ဘာငေးနေကြတာလဲ၊ လာကြ ဒီမှာထိုင်ခုံတွေရှိတယ်၊ လာထိုင်ကြ၊ ဒီနေရာမှာ မင်းတို့ရပ်နေ စရာမလိုဘူး .... "

လင့်ဟူချုံးသည် ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရမှ ဆရာကြီးလင်းရှင် ၏အသံကို ကောင်းစွာကျက်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြင့် —

"ဆ .... ဆရာကြီး လင်းရှင်"

ဟု အော်လိုက်မိတော့၏။

ထိုလူကြီးက ပြုံး၍ ....

"ဟုတ်တယ် .... ငါက လင်းရှင်ပဲ၊ မင်းမဆိုးဘူး၊ မင်းရဲ့ဓားသိုင်း ကောင်းသားပဲ .... "

ဟု ပြောသည်။

လင့်ဟူချုံးက ....

"ဆရာကြီးက လွတ်လာပြီကိုး၊ ကျွန်တော်က ဒီနေ့"

ထိုလူကြီးက တဟားဟားရယ်မောလေတော့၏။ အားရပါးရ ရယ်ပြီးမှ ....

"ဘာလဲ .... မင်းက ငါ့ကိုလာကယ်ဖို့ ဒီနေ့ရောက်လာတာ လား .... ဟား ဟား ဟား ရှန့်ဝန့်ထင်း မင်းပြောတာမှန်သဟေ့ .... မင်းညီက တယ်သစ္စာရှိတဲ့လူပါလားကွ .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် လင့်ဟူချုံး၏လက်ကိုဆွဲကာ လင်းရှင်၏ ဘက်ယာဘက်ရှိ လွတ်နေသော ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ၏။ အသေအချာထိုင်ပြီးမှ ....

"ညီလေးလင့်ဟူချုံး သစ္စာရှိတာကိုတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိ ဘူး .... နောက်ပြီး ယောကျ်ားပီသတဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ

ဘူး .... ”

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

လင်းရှင်က ရယ်မောရင်း ....

“ယုံပါပြီကွာ၊ ဟော့ လင်္ဂဟူချူး မင်း အချောင်သက်သက် မြေ အောက်ခန်းထဲမှာ သုံးလေးလလောက် အပိတ်ခံထားရတာကို ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဟား ဟား ဟား ဒါပေမယ့် ပါရမီဖြည့်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့ကွာ .... ဟုတ်လား .... ဟား ဟား ဟား”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါမှ လင်္ဂဟူချူးမှာ ရိပ်မိလာ သလိုရှိ၏။ လင်းရှင်သည် ထပ်မံရယ်မောကာ လင်္ဂဟူချူး တွေတွေ ဝေဝေဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ....

“မင်းက ငါ့အတွက်နဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ အချုပ်ခံလိုက်ရပေ မယ့် အချုပ်ခံရ ပျော်ပါတယ်ကွာ .... မဟုတ်ဘူးလား၊ သံခုတင်ပေါ်မှာ ငါရေးခဲ့တဲ့ အတွင်းအားစုပ်သိုင်းပညာကိုတွေ့ပြီး လေ့ကျင့်အောင်မြင် သွားပြီဆိုတော့ ကျေပြီပေါ့ကွာ .... ”

လင်္ဂဟူချူးက ....

“ဩော် .... သံပြားပေါ်က စာတွေကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် တကယ်ရေးခဲ့တာပဲကိုး .... ”

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ဝင်၍ ....

“ညီလေး .... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အတွင်းအားစုပ် သိုင်းပညာဟာ အင်မတန် ရှားပါးခက်ခဲတဲ့ သိုင်းပညာကွ၊ ဒီပညာကို တတ်ကျွမ်းတဲ့

...ကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြီးရင် မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ငါက ညီလေးအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ” ဟု ဝမ်းပန်းတသာ ပြောတော့ ၏။

လင်္ဂဟူချူးက တအံ့တသြ ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟုတ်လား”

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် တဟားဟားရယ်မောရင်း ....

“ဩော် .... မင်းက ခုထက်ထိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လင်းရှင်ရဲ့ အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိသေးဘဲကိုး၊ သူက ‘နေမင်းသခင်’ ဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ .... ”

ဟု ပြောပြလေတော့သည်။

လင်္ဂဟူချူးသည် ‘နေမင်းသခင်’ဂိုဏ်းကြီးအကြောင်းကို ကောင်းစွာ ကြားဖူးသည်။ သည်ဂိုဏ်းကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်း ကြီးပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့ဂိုဏ်းအား သူတို့ဂိုဏ်းသားများက ခေါ်သည့်အခါမှ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းဟု မခေါ်ကြပေ။ ‘နေမင်းသခင်’ ဂိုဏ်းဟူ၍သာ ခေါ်ကြ၏။

အပြင်လောကနှင့် သိုင်းလောကသားများကမူ မည်သည့်အခါ မျှ ‘နေမင်းသခင်’ဂိုဏ်းဟု မခေါ်ကြဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်းဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သို့သော် လင်္ဂဟူချူးသိထားသည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ‘တုံးဖန်းပု’သာဖြစ်၏။ ယခုတော့ အဘယ်ကြောင့် ...လင်းရှင်ဆိုသောလူကြီးကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟု ဆိုနေရသနည်း။

ထို့ကြောင့် မယုံမရဲလေသံဖြင့် ....

"ဆရာကြီးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို .... "

ဟု ပြောလိုက်မိတော့၏။

ထိုစဉ် ပေါင်တားတို့လေးယောက်အနက်မှ အရပ်ရှည်ရှည်အဘိုး ကြီးက ရုတ်တရက်အော်ဟစ်ကန့်ကွက်လေတော့၏။

"သူက ဘာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ၊ ငါတို့နေမင်းသခင်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက 'တုံးဖန်းပု'ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ဘာမှအထူး ကြေညာစရာမလိုတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဒီလင်းရှင်ဆိုတဲ့လူက ငါတို့ဂိုဏ်းရဲ့သစ္စာ ဖောက်ကြီးပဲ .... "

ထိုအဘိုးကြီးသည် သူ၏လက်ညှိုးကို ရှန့်ဝန့်ထင်းရှိရာသို့ ရုတ် တရက် ညွှန်လိုက်ရင်း ....

"ရှန့်ဝန့်ထင်း .... မင်းက **သစ္စာဖောက်**နဲ့အတူသွား၊ အတူလာ အတူပေါင်းဖက်နေတဲ့လူဖြစ်တဲ့**အတွက်** မင်းလည်း အပြစ်ဒဏ်ကိုခံရ မယ် .... "

ဟု ပြောလေတော့**၏**။

ထိုအခါ လင်းရှင်**သည်** အေးစက်မာကြောသောအကြည့်ဖြင့် ထိုပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အဘိုး**ကြီးအား** ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းရဲ့နာမည်က ဖန်းဝေးထင်တယ် .... "

ထိုအဘိုးကြီးက မာကြောစွာပင် ပြန်ဖြေသည်။

"ဟုတ်တယ် .... ကျုပ် ဖန်းဝေးပဲ .... "

လင်းရှင်က ....

"ငါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအရိုက်အရာ ဆက်ခံနေတုန်းက မင်းဟာ ...နှုန်းစီးနယ်က အဖွဲ့ခွဲမှူးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှိသေးတယ်မဟုတ် ... . "

ဖန်းဝေးက ....

"ဟုတ်တယ် .... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

လင်းရှင်က ....

"အင်း .... အခုတော့ မင်းက ငါတို့ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဝါစဉ်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် ...ြီး ဆယ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ၊ ...ဆင့်ရောက်အောင် တက်လာတာကတော့ အတော်ကိုမြန်တာပဲ၊ ...န်းပုက မင်းကို တယ်အရေးပေးပါကလား၊ တစ်ယောက်ကိုတစ် ...ယောက် ချီးမြှောက်နေကြတာပေါ့လေ .... "

ဖန်းဝေးက ....

"ကျုပ် ကြိုးစားလို့ ဒီရာထူးအဆင့်ကို ရောက်လာတာပဲ၊ ဒါ ...မှ မထူးဆန်းဘူး .... "

လင်းရှင်က သရော်တော်တော်ပြောလိုက်၏။

"အင်း .... မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီလိုဆို တော်တော်ကလေး ...တော်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ .... "

စကားဆုံးသည်နှင့် လင်းရှင်သည် လျှပ်ပြက်သလို လှုပ်ရှား ...လိုက်တော့၏။ သူ၏လက်ချောင်းများသည် ပေါင်တား၏လည်မျိုကို ...ညှစ်လိုက်၏။ ပေါင်တားမှာ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော် ...လင့်မထားချေ။

သူ့လက်၌ ကိုင်ထားသောလက်နက်ဖြင့်ပင် ခုခံကာကွယ်နိုင် မရတော့။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ တံတောင်ဆစ်ဖြ လည်မျိုကို ကာကွယ်လိုက်ရသည်။

လင်းရှင်သည် ရုတ်တရက် ပေါင်တား၏ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို တ ချက်ဆွဲဆုပ်လိုက်ပြီး အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ ယူလိုက်သောအရာမှာ မဟူရာတံဆိပ်ပြားကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပေါင်တား၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲ လိမ်ချိုးလိုက်ပြီး ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်တော့၏။ ကျန်သုံးယောက်က ချက်ချင်းဝင်ရောက်ထိုးခုတ်ကြသော်လည်း ရှန့်ဝန့်ထင်းက ဝင်ရောက် ကာကွယ်လိုက်သဖြင့် သူတို့၏တိုက်ကွက်များသည် ရေပေါ်အရုပ်ဆွဲ သည့်ပမာ မည်သို့မျှ အရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

ပေါင်တားမှာမူ လင်းရှင်၏လက်ထဲသို့ လုံးဝကျရောက်သွား တော့၏။ လင်းရှင်သတ်လျှင် သေရမည်။ လင်းရှင်ထားလျှင် နေရမည်။

လင်းရှင်က ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

"ငါ့ရဲ့အတွင်းအားစုပ်သိုင်းပညာကို လုံးဝမသုံးရသေးဘူး .... ကောင်းပြီ ဒီသိုင်းပညာရဲ့အရသာကို မင်း နည်းနည်းမြီးစမ်းကြည့်ချင် သလား .... "

ပေါင်တားသည် မကောင်းဆိုးဂိုဏ်းတွင် ဝါစဉ်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံများသည်။ အခြေ အနေများကိုလည်း မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးသပ်နိုင်သည်။

ယခုအချိန်တွင် လင်းရှင်အား အညံ့ခံလက်နက်မချပါက မုချ အသတ်ခံရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ တွေဝေနေ ခြင်း လုံးဝမရှိ။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန် .... ကျွန်တော် ဒီနေ့ကစပြီး ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးအပေါ် တစ်သက်လုံး သစ္စာစောင့်သိသွားပါ့မယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အကျိုးအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက်ကို ဗာနမထားဘဲ သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်သွားပါ့မယ် .... "

လင်းရှင်က တဟားဟားရယ်ရင်း ....

"အင်း .... မင်းကတော့ ဒီအသုံးနှုန်းမျိုး သုံးနှုန်းရဲသေးသကိုး၊ ဟိုတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ငါ့ကို ကတိပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ နောက် ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုသစ္စာဖောက်ရတာလဲ .... "

ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါင်တားက ....

"ဟုတ် .... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို ကတိပျက် ခဲ့အတွက် အပြစ်ရှိနေပါတယ်၊ ဒီအပြစ်တွေ ကျေသွားအောင် ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်သွားပါ့မယ်၊ နောက်နောင် ဒီလို ကတိပျက်ခြင်းမျိုး မဖြစ်အောင်လည်း ပြုပြင်သွားပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဟောဒီဆေးလုံးကို စားလိုက်စမ်း"

လင်းရှင်သည် ဆေးပုလင်းကလေး တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး ထိုပုလင်းထဲမှ ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာ ပေါင် တားအား ပစ်ပေးလိုက်၏။

ပေါင်တားသည် ဆေးလုံးကိုကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းပင်မရှိတော့

ဘဲ မျှော်ချလိုက်တော့သည်။

ဖန်းဝေးက လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

"ဒါ .... ဒါ .... အသားစားဆေးလုံး"

လင်းရှင်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ....

"ဟုတ်တယ် .... ဒါ အသားစားဆေးလုံးပဲ .... "

ဟု ပြောကြားလိုက်လေ၏။

လင်းရှင်သည် ဆေးလုံးခြောက်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စား[illegible] ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး ....

"ကဲ .... မင်းတို့ထဲမှာ ဒီအသားစားဆေးလုံးရဲ့ အာနိသင်[illegible] ကောင်းကောင်းသိတဲ့လူများ ရှိကြသလား .... "

ဟု မေးလိုက်၏။

ပေါင်တားက ....

"ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဆေး[illegible] လုံးကိုစားပြီးရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စကားကို တစ်သက်လုံးနားထောင်[illegible] ပါတယ်၊ ဒီလိုမှ နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ဆေးလုံးထဲက ပိုးကောင်ထွက်[illegible] လာပြီး အသားတွေကို တစ်စတစ်စစားပြီး နောက်ဆုံးဝေဒနာ[illegible] အလူးအလိမ့်ခံရပြီးမှ သေဆုံးရပါလိမ့်မယ် .... "

လင်းရှင်က ကျေနပ်စွာပြောလိုက်၏။

"မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါတွေသိလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆေး[illegible] လုံးကို ရဲရဲတင်းတင်း စားလိုက်ရတာလဲ၊ ဒီဆေးလုံးကြောင့် ဘယ်[illegible] လောက် အဖြစ်ဆိုးနိုင်တယ်ဆိုတာကို တွေးပြီး မင်းမကြောက်ဘူး[illegible]

လား .... "

ပေါင်တားက ....

"ကျွန်တော့်အဖို့ ပိုင်းဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အပေါ် တစ်သက်လုံးသစ္စာစောင့်သိသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဘာမှ ကြောက်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး .... "

လင်းရှင်က တဟားဟားရယ်ရင်း ....

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒါမျိုးမှ ငါက သဘောကျတာ၊ ဒီမှာ ဆေးလုံးခြောက်လုံးရှိသေးတယ်၊ ဘယ်သူစားမလဲ .... "

ဟု မေးလေတော့၏။

ဝမ်ချူး၊ ခေါ့ပိအုန်းနှင့်တန်းချန်းတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြတော့၏။ အားလုံးမှာ သည်ဆေးလုံးများကို စားရဲကြ။ ကြောက်လန့်တွန့်ဆုတ်နေမိကြ၏။

ထိုစဉ် ဟေးပေကျိုက ရုတ်တရက်အော်၍ ....

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး .... ကျွန်တော်ဒီဆေးလုံးကိုစားမယ် .... "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ယိမ်းထိုးလျက် ကြိုးစားထလာပြီး စားပွဲ ပေါ်မှ ဆေးလုံးကိုယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

လင်းရှင်သည် သူ၏လက်ကို တစ်ချက်မျှ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည် နှင့် ဟေးပေကျိုမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့၏။ လင်းရှင်က [illegible] ပြုံးလျက် ....

"မင်းမှာ ဘာသိုင်းအားမှ မရှိတော့တာ၊ ငါ့အတွက် ဘာအကျိုး [illegible]တော့မှာလဲ၊ ဒီလိုသိုင်းလောကမှာ အသုံးမဝင်တော့တဲ့လူမျိုးကို

ငှါးဆေးလုံးတစ်လုံးပေးရင် အလကားဖြုန်းတီးရာ ရောက်မှာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်တော့၏။

ဟေးပေကျိုအား ထိုသို့ပြောနေရာမှ ရုတ်တရက်ပေါင်တား၏ အပေါင်းပါသုံးယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

"ဖန်းဝေး .... ဝမ်ချန် .... ဆန်းလန် .... မင်းတို့သုံးယောက်က ငှါးဆေးလုံးကို မသောက်ချင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား .... ငှါရဲ့သစ္စာကို မခံချင်ဘူးပေါ့ ...."

ထိုအခါ ဆန်းလန်အမည်ရှိသော မိန်းမကြီးသည် ခါးကိုတစ်ချက် ကိုင်းကာ ....

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး .... ဒီနေ့ကစပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် သစ္စာရှိပါမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အကျိုးကို အသက်ကိုပဓာနမထားဘဲ သည်ပိုး ဆောင်ရွက်ပါ့မယ် .... "

ဟု ပြောလိုက်၏။

အလွန် ဝဖိုင့်လှသော ဝမ်ချန်အမည်ရှိ လူကြီးကလည်း ခါးကို ကိုင်း၍ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကတော့ မည်သို့မျှ မပြောချေ။ ဆန်းလန်ရော ဝမ်ချန်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး စားပွဲနားသို့ လျှောက်လာပြီး ဆေးလုံးကိုတစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ကောက်ယူကာ မျိုချလိုက်ကြတော့၏။

သူတို့လေးယောက်အနက် သတ္တိအရှိဆုံးလူမှာ ဖန်းဝေးဖြစ်နေတော့၏။ သူသည် လင်းရှင်အကြောင်း ကောင်းစွာမသိသေးသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤမျှ သတ္တိကောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက ရုတ်တရက်အော်လိုက်သည်။

"ဟင်း .... ကျုပ်ကတော့ ဒီဆေးလုံးကို ဘယ်တော့မှမစားဘူး၊ ချုပ်သွားမယ် .... "

ဟု ပြောကာ အခန်းတွင်းမှ ခုန်ထွက်သွားပေတော့၏။

လင်းရှင်ကမူ တဟားဟားရယ်ရင်း သူ၏လက်ကိုတစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ ရှည်လျားသော အနီကြိုးတစ်ချောင်းသည် ရုတ်တရက်ပျံထွက်လာကာ ဖန်းဝေးခြေထောက်ကို သွားရောက်ပတ်လေတော့သည်။

ချက်ချင်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်သောအခါ ဖန်းဝေးမှာ အခန်းထဲသို့ ခုန်းခနဲ ပြန်လိမ့်ဝင်လာတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်လျက် ပြီး လုံးဝပြန်လည် မတ်တတ်မရပ်နိုင်တော့ချေ။

လင်းရှင်က တင်းမာစွာအမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ဆန်းလန်စားပွဲပေါ်က ဆေးလုံးတစ်လုံးယူပြီး အပေါ်ကအနီ ရောင်အခွံကိုခွာလိုက်စမ်း၊ သတိထားပြီးခွာ၊ ပေါက်မသွားစေနဲ့"

ဆန်းလန်သည် အမိန့်အတိုင်း စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ယူလိုက်ပြီး အပေါ်မှ အနီရောင်အခွံကို သတိကြီးစွာဖြင့် ခွာလိုက်သည်။

ထိုအခါ အတွင်းမှ အဖြူရောင်ဆေးလုံးကလေး ထွက်ပေါ်လာ တော့၏။

လင်းရှင်က ထပ်မံအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ဖန်းဝေးကို ကျွေးလိုက်စမ်း"

ဆန်းလန်သည် ဖန်းဝေးနားသို့လျှောက်လာပြီး အော်လိုက်၏။

"ဖန်းဝေး .... ပါးစပ်ဟာစမ်း"

ဖန်းဝေးက ကိုယ်ကိုတစ်ချက်စောင်းလိုက်ပြီး ဆန်းလန်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် လဲကျနေရာမှ လက်ဝါးစောင်းခုတ်ရခြင်းဖြစ်ရာ ဆန်းလန်ကို မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်။

တစ်ပန်းရှုံးနေပြီး ဖြစ်သည်။ ဆန်းလန်က သူ၏လက်ကို ခြေ တစ်ဖက်ဖြင့် ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး အခြားခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဝသို့ကန် လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ဖန်းဝေး၏ပါးရိုးကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ညှစ်ချလိုက် သောအခါ ပါးစပ်မှ ဟသွားတော့သည်။

သူမ၏လက်ယဲ၌ရှိနေသော ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့် လိုက်တော့၏။

ဖန်းဝေးမှာ လုံးဝမရုန်းကန်နိုင်တော့ချေ။ သူ၏လည်မျို၌ ဝင်လု ဝင်ခင်ဖြစ်နေသော ဆေးလုံးကို အန်ထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သေး၏။

သို့သော် သူ့ပါးရိုးကို ဆန်းလန်က ကောင်းကောင်းကြီးချုပ် ကိုင်ထားရာ သူ့ပါးစပ်ကို မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးလုံးမှာ အပြင်သို့ထွက်မလာဘဲ လည်မျိုထဲမှ ဝမ်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

လင်းရှင်က ပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ လဆန်းလန်မှာ သူမ၏တာဝန်ကျေပြီဖြစ်၍ သူ ပထမရပ်နေသည့်နေရာသို့သွားကာ မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်သည်။

ထို့နောက် လင်းရှင်သည် ဝမ်ချူးတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထံသို့

ကြည့်လိုက်တော့သည်။

ခေါ်ပိအုန်းသည် မည်သည့်စကားမျှမပြောတော့ဘဲ ဆေးလုံးကို ကောက်ယူ၍ မျိုချလိုက်တော့သည်။

အနည်းငယ် တုံ့နှေးနေသူမှာ ဝမ်ချူးဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်နှာမှာ သာယာပေ။

မသာယာသည်ထက် မှုန်ကုတ်ကုတ်ပင် ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော် သူလည်း ကြာကြာမဆိုင်းရဲ။ ကောက်ယူ၍ မျိုချလိုက်ရပြန် သည်။

တန်းချန်းကမူ နှုတ်မှတတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေ၏။ မည်သည့် စကား ရေရွတ်နေသည်မှန်းတော့ မသိရှိကြပေ။ သူလည်း ဆေးလုံးကို ယူကာ မျိုချလိုက်သည်သာ။

ထိုအခါ လင်းရှင်က ....

"ကဲ .... အခု ငါ့ရဲ့သစ္စာခံယူတဲ့ အခမ်းအနားတော့ ပြီးသွားပြီ၊ သောက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဝမ်ချူး အရက်နဲ့ စားစရာတွေယူ ခဲ့စမ်း၊ ဒီနေ့တော့ ငါတို့သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စား သောက်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပရမယ် .... "

ဝမ်ချူးတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် 'ဟုတ်ကဲ့'ဟုပြောကာ စားသောက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်စေရန် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ကြရတော့သည်။

လင်းရှင့်က အေးဆေးသက်သာသောလေသံဖြင့် ....

"ပေါင်တား .... မင်းတို့ခြောက်ယောက်လည်း စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းဖြစ်နေကြပြီ၊ အပြင်ခန်းမှာစားသောက်ပြီး သွားအနားယူကြ

ပေတော့ .... ”

ဟု အခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူအားလုံးသည် လင်းရှင်ကို အရိုအသေပေးလိုက်ကြ
အပြင်ခန်းသို့ ထွက်သွားကြတော့၏။ လင်းရှင်က ထိုသူများ၏ကျေ
ပြင်ကို သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုအခါ ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

“ညီလေးလင့်ဟူချိုး .... မင်းက ဘယ့်နှယ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အတွင်းအားစုပ်သိုင်းပညာကို သင်လိုက်နိုင်တာလဲ၊ ဒီပညာက တကယ်
ခက်တာနော် .... ညီလေးရလာပုံကို ပြောပြပါလား .... ”

လင့်ဟူချိုးသည် သံပြားပေါ်မှစာလုံးများကို မည်သို့စတင်တွေ့
ရှိပုံ၊ မည်သို့လေ့ကျင့်ခဲ့ပုံတို့ကို အစမှအဆုံးအထိ ပြောပြလိုက်တော့၏

ရှန့်ဝန့်ထင်းက တဟားဟားရယ်ရင်း ....

“တကယ့်ကို ကြံကြံဖန်ဖန် ကြုံကြိုက်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ တကယ်ဖြစ်ချင်
လာတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်သူမှတားဆီးလို့မရဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို
ဖြစ်လာတော့တာပဲ .... ”

ဟု ပြောနေလေတော့၏။

✳◆✳

နေမင်းသခင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

လင်းရှင်၊ ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့် လင့်ဟူချိုးတို့သုံးယောက်မှာ စကား
အပြောပြောနှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်
ကြ၏။

လင့်ဟူချိုးမှာလည်း မည်သည့်အရာကိုမျှ အမှုမထားသူဖြစ်ရာ
လင်းရှင်၊ ရှန့်ဝန့်ထင်းတို့၏စိတ်သဘောထားနှင့် အံကိုက်ဖြစ်နေတော့
၏။

အတန်ကြာစားသောက်ပြီးသောအခါမှ လင်းရှင်က ....

“ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ရင် .... အတော်ကို
အံ့ဩစရာကောင်းတာကွ၊ အဲ့ဒီသံပြားပေါ်မှာ ဒီသိုင်းပညာတွေရေး
ထိုးထားလိုက်တာကို မင်းတို့ဘယ်လိုထင်ကြသလဲ၊ ငါက စိတ်ကောင်းစေတနာ
ကောင်းနဲ့ ရေးတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သိုင်းပညာကတော့ အတုအယောင်
မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလေ့ကျင့်အောင်မြင်ထားတဲ့ သိုင်းပညာအစစ်ပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် ဒီပညာက အင်မတန် ခက်ခဲနက်နဲလေတော့ ငါကိုယ်တိုင်

ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထောက်ပြသင်ကြားမပေးရင် ဒီသိုင်းပညာကို [illegible]
ကျင့်တဲ့လူတိုင်း လေဖြတ်မှာသေချာတယ် .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းကတော့ မည်သို့မျှ ထူးခြားမသွားသော်လည်း
လင့်ဟူချုံးကမူ လင်းရှင်၏စကားကြောင့် လန့်သွား၏။

လင်းရှင်ကဆက်၍ ....

"မင်းကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်ကို ကြုံကြိုက်သွားတာပဲ၊ ကုသိုလ်
ကံ တော်တော်ကောင်းတယ် .... "

ဟု ပြောလေ၏။

လင့်ဟူချုံးက ကျောချမ်းချမ်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အတွင်းအားက လုံးဝမရှိ[illegible]
ဖြစ်နေလို့၊ ရှိနေရင် ကျွန်တော်လည်း လေဖြတ်ပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်နေ
လောက်ပြီ .... ဆရာကြီးကော ဘယ်လိုလွတ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာကြီးအချုပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲလို့ ထင်နေ
တာ .... "

ထိုစဉ် ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရယ်မော၍ သူ၏ရင်ဘတ်ထဲမှ ပစ္စည်း
တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လင့်ဟူချုံး၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။
ပြီးမှ ....

"ညီလေး .... ဒါ ဘာလေးလဲ .... "

လင့်ဟူချုံးသည် သူ့လက်ထဲရောက်လာသောပစ္စည်းကို အသေ
အချာကြည့်လိုက်သည်။ သံလုံးတစ်လုံးဖြစ်၏။ ထိုသံလုံးပေါ်တွင်
သံလုံးသေးသေးကလေးတစ်လုံး ရှိန်နေပြန်သေးသည်။

[illegible] သံလုံးသေးသေးလေးကို ကိုင်၍ဆွဲလိုက်သောအခါ
[illegible] ထွက်လာတော့၏။ ထိုသံကြိုးကား သာမန်သံကြိုး
[illegible] ကလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်နေ၏။ လင့်ဟူချုံးသည်
[illegible] ပေါက်သွားလေတော့၏။

"[illegible] — ဟား .... ဟား ကျွန်တော်က စဉ်းစားလို့မရဘဲ
[illegible] ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်၊ လက်စသတ်တော့ ဆရာ
[illegible] သံကွင်းတွေ၊ ခြေကျင်းတွေကို ဒီလွှကြိုးကလေးနဲ့ဖြတ်
[illegible] — "

[illegible] ရယ်မောရင်း ....

"[illegible]တယ် .... ဟိုနေ့တုန်းက မင်းနဲ့ငါ စားရေးပြိုင်နေတဲ့
[illegible] မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ လေချွန်လိုက်တာကို မင်းသတိ
[illegible] အစွမ်းပဲ၊ မင်းတင်မကဘူး၊ ဟိုဝမ်ချုံးတို့လေးယောက်
[illegible] သတိလစ်သွားကြတာပဲ၊ ငါက ဘယ်အချိန်ဆိုင်းနေလိမ့်
[illegible] သံကွင်းတွေ၊ ခြေကျင်းတွေကို ဒီလွှကြိုးနဲ့ဖြတ်တယ်၊ နောက်ပြီး
[illegible] မင်းကို လူစားထိုးလိုက်တယ်၊ မင်းလည်း ငါ့လမ်းစဉ်လိုက်ခဲ့
[illegible] ဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်းနေရာမှာ လူစားထိုးပြီး ထွက်
[illegible] မဟုတ်လား .... "

[illegible] ရှင်းပြလေတော့၏။

[illegible] ရယ်၍ ....

"[illegible] — လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်အဝတ်
[illegible] အပြင်ထွက်ခဲ့တာကိုး .... "

ဟုပြောလိုက်၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ....

"ဟုတ်တယ်ညီလေးရ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းရဲ့အဝတ်အစား[illegible] လဲပြီး ထွက်လာတာ၊ ဝမ်ချုံးတို့လေးယောက်က မေ့လဲနေကြ[illegible] ဘာမှ သိပ်အခက်အခဲမရှိတော့ဘူးပေါ့ .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"အစ်ကိုကြီးရဲ့အကြံက တကယ်ကောင်းတာပဲ၊ စပြီးစီ[illegible] ကတည်းက တစ်ကွက်မှဟာကွက်မရှိဘူး၊ ဒီနှင်းဆီဂေဟာရော[illegible] ရောက်ချင်း အစ်ကိုကြီး ထုတ် ထုတ်ပြနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တွေ့[illegible] တော့ ကျွန်တော် သိပ်အံ့ဩနေတာ၊ တော်ရုံတန်ရုံလူဆိုရင် ဘယ်[illegible] လောက်အသေးစိတ် အကွက်စေ့စေ့စီစဉ်နိုင်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးထုတ်[illegible] တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဒီနှင်းဆီဂေဟာက လေးယောက်စလုံး ငန်းငန်း[illegible] တက် လိုချင်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်လို့သာ ဆရာကြီးလင်းရှင်ကို ကယ်[illegible] ထုတ်နိုင်တဲ့အဆင့်အထိ ရောက်လာတာပဲနော် .... "

ရှန့်ဝန့်ထင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။ သူ့အနေကလည်း သည်[illegible] တောင်ပိုင်းရဲလေးဘော်ဆိုသည့် ဝမ်ချုံးတို့လေးယောက်က သူတို့အ[illegible] စိတ်ဝင်တစားလက်ခံမှသာ လင်းရှင်လက်ထဲသို့ သံမဏိကြိုးကလေး[illegible] ပေးပို့နိုင်မည်ကို သိသည်။

ထို့ကြောင့် လစ်ကွက်ဟာကွက် မရှိအောင် အဘက်ဘက်[illegible] ပြင်ဆင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ရှန့်ဝန့်ထင်းက လင့်ဟူချုံးအား လာမကယ်နိုင်သည့်အခြေ [illegible] ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ညီလေး .... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လွတ်လာပြီးတဲ့နောက် ငါတို့မှာ [illegible]ရှုတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ အဲဒီလုပ်စရာကိစ္စတွေကို [illegible]လိုက်လုပ်နေရတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ငါတို့လွတ်လာပြီ [illegible] ငါတို့ရန်သူကြီးကို အသိပေးလို့မဖြစ်တဲ့အချက်ပဲ .... ဒီတော့ [illegible] မြေအောက်ခန်းထဲမှာ အချိန်ကြာကြာ ပိုနေလိုက်ရဘာ [illegible] —"

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် လင့်ဟူချုံးကိုပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"မြေအောက် အချုပ်ခန်းထဲမှာ နေနေရတဲ့အတွက် ညီလေးအဖို့ [illegible] တော်တော်ကလေး စိတ်ဆင်းရဲစရာဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ညီလေး မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့အတွက် တစ်ဘက်ရန်သူတွေ [illegible] ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမြေအောက်ခန်းမှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ထင်ထားကြ [illegible] ငါတို့အတွက် လုပ်ရကိုင်ရတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ဒီနေ့ [illegible] ရောက်လာတာကတော့ မင်းကိုလာကယ်ဖို့ပဲ၊ အခုတော့ [illegible] ကောင်းပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အတွင်းအား သိုင်းပညာတောင် [illegible]တယ်၊ ကျေရောပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား"

ရှန့်ဝန့်ထင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့လက်ထဲမှ ကိုင်ထား [illegible] အရက်ခွက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

"[illegible] — ဟောဒီ တစ်ခွက်ကတော့ ညီလေးအနေနဲ့ အချုပ်ထဲ [illegible] ကြာကြာနေလိုက်ရတဲ့အတွက် ငါက တောင်းပန်တဲ့အရက်ပဲ"

လင့်ဟူချုံးသည် ရှန့်ဝန့်ထင်း၏စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာ ကျေနပ်သွား၏။ ဘေးရောက်သောအခါတွင် တစ်ချက်၊ ဥစ္စာပျောက်သောအခါလည်း တစ်ဝ၊ ထိုကာလမျိုး၌ မေးမြန်း၊ ပေးကမ်း ဖေးမထောက်ကူလာသူသည် ချစ်ဆွေခင်ပွန်းမည်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု တစ်ခေါက်ရှန့်ဝန့်ထင်းတို့လာခြင်းသည် မိတ်ဆွေကောင်းပီသစွာ မိမိအား မေ့လျော့ထားခြင်းမရှိဘဲ၊ ကယ်တင်ရန်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၍ မိမိအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် မကျေနပ်ဘဲရှိအံ့နည်း။

လင့်ဟူချုံးကလည်း သူ၏လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်တော့၏။ လင့်ဟူချုံးအရက်ခွက်ပြန်ချလိုက်သောအခါ လင်းရှင်ကလည်း သူ၏အရက်ကိုမြှောက်၍ပြကာ ....

"ငါကလည်း မင်းကို ဒီတစ်ခွက်နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်"

ဟု ပြောရင်း အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်တော့၏။ လင့်ဟူချုံးမှာ နောက်တစ်ခွက်ထပ်သောက်လိုက်ပြန်သည်။ လင့်ဟူချုံးမှာ သဘောထားကြီးပြီး၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်သူဖြစ်ရာ ရှန့်ဝန့်ထင်းနှင့် လင်းရှင်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ကျေနပ်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ရှန့်ဝန့်ထင်းကိုမူ သူ့အနေဖြင့် တကယ့်ညီရင်း အစ်ကိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးပြီးဖြစ်နေ၍ မည်သို့မျှ ရှင်းလင်းပြရန် မလိုသော်လည်း လင်းရှင်နှင့်မူ ရှန့်ဝန့်ထင်းလောက် ရင်းနှီးမှု မရှိသေး၍ ရှင်းပြရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသဖြင့် လင့်ဟူချုံးက ရယ်မော၍ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆရာကြီး လင်းရှင်ကိုသာ ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ — "

လင်းရှင်က ....

"ဟ .... ဘယ့်နှယ် ငါတို့ကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေရတာလဲ ဗျာ ငါတို့က မင်းကိုလည်း ဘာမှကျေးဇူးမပြုခဲ့ဘူး .... "

လင့်ဟူချုံးက ....

"အဲဒီအကြောင်းပြောရင်း အစ်ကိုကြီးကတော့ သိပြီးဖြစ်နေလို့ သိပ်ထူးဆန်းမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးကတော့ မသိသေးလို့ အခုလို ရှင်းပြရတာပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အတွင်းဒဏ်ရာက အမှန်တော့ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိဘဲဖြစ်နေတဲ့ရောဂါပါ၊ အခု ဆရာကြီးရဲ့အတွင်းအားသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်လိုက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာလုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါပြီ၊ အရင်ကဆို လင့်ဟူချုံးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သေမယ့်ရက်ကို သတ်ချိုးပြီးစောင့်နေရတဲ့ကောင်ပါ၊ အခုတော့ သေမယ့်ရက်ကို စောင့်နေရတာမလိုတော့ပါဘူး၊ အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားခဲ့ပါပြီ"

လင့်ဟူချုံး၏စကားဆုံးသွားသောအခါ လင်းရှင်နှင့်ရှန့်ဝန့်ထင်းတို့က သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောနေသဖြင့် လင့်ဟူချုံးပါ လိုက်၍ ရယ်မိတော့၏။

လင်းရှင်က ....

"အင်း .... ရှန့်ဝန့်ထင်း ပြောလည်းပြောလောက်ပါပေရဲ့ကွာ၊ မင်းက သစ္စာရှိရုံတင်မကဘူး၊ ပွင့်လည်း အင်မတန် ပွင့်လင်းသကိုး"

သုံးယောက်စလုံး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့်စကားဖောင်ဖွဲ့နေမိကြတော့သည်။ အတန်ကြာ စကားပြောမိကြသောအခါ လင့်ဟူချူးသည် ဝိုက်ကျားချုပ်ကြီးလင်းရှင်၏ 'ပြောပေါက်'ဆိုပေါက်'ကို အလွန်သဘောကျလာမိ၏။

သည်လူကြီးသည် အတွေ့အကြုံဗဟုသုတ စုံလင်လှသကဲ့သို့ အပြောအဆိုလည်း ပွင့်လင်းလှ၏။

စာစဉ်(၈)ပြီး၏။

စာစဉ်(၉)ကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်